

ROBERT GALBRAITH

HLADOVÝ HROB

SEDMÝ PŘÍPAD CORMORANA STRIKA A ROBIN ELLACOTTOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Hladový hrob

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Robert Galbraith
Hladový hrob – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROBERT GALBRAITH

HLADOVÝ HROB

Z angličtiny přeložil David Petru

≡ KNIHA ZLIN

Mým bohyním,

Lynne Corbettové, Aine Kielyové a Jill Prewettové,

Junoně, Ceres a Aštarté.

Když, jako hladový hrob, tě čas dostihne...

Dylan Thomas
Když, jako hladový hrob

*Trvalo dlouho, než všechno došlo tak daleko. Ale nakonec se
tak stalo, protože věci, které bylo třeba zastavit, nikdo včas
nezastavil.*

I-ťing, Kniha proměn

PROLOG

*K rozmluvě s orákulem nemá každý stejné dobré předpoklady.
Výžaduje to jasnou a pokojnou mysl, vnímavou k nebeským
vlivům skrytým v prostých věšteckých stoncích.*

Richard Wilhelm

Úvod do I-ťing, Knihy proměn

Korespondence sira a lady Edensorových s jejich synem Williamem

13. března 2012

Wille,

upřímně nás vyděsilo, když jsme se včera od tvého tutora dozvěděli, že jsi odešel z univerzity a přidal se k jakémusi náboženskému hnutí. A ještě víc nás zaskočilo, že jsi to vůbec neprobral s námi ani se neobtěžoval nám sdělit, kam se chystáš.

Pokud mám věřit té ženě, která na ústředí univerzální humanitární církve bere telefony, je možné se s členy spojit jediné prostřednictvím ručně psaných dopisů. Slíbila mi, že ti tento dopis předají.

Tvá matka ani já nechápeme, proč jsi to udělal, proč sis nejdřív nepromluvil s námi, a co tě mohlo přesvědčit k tomu, abys opustil studium a přátele. Máme o tebe velkou starost.

Až tento dopis dostaneš, prosím, IHNEJ se nám ozvi.

Táta

16. dubna 2012

Můj milovaný Wille,

ta paní na ústředí církve nám tvrdí, že jsi tátův dopis dostal, ale zatím ses nám neozval, a tak si pořád děláme velké starosti.

Myslíme si, že jsi nejspíš na Chapmanově farmě v Norfolku. Budeme s tátou tuto sobotu v jednu hodinu odpoledne v hostinci New Inn v Roughtonu. Moc tě prosím, Wille, přijď za námi, ať si o všem můžeme promluvit. Táta si o Univerzální humanitární církvi zkoušel něco zjistit a zdá se, že je to velice zajímavá organizace s ušlechtilými cíli. Naprosto chápeme, proč tě zaujala.

Netoužíme ti mluvit do života, Wille, opravdu tě jen chceme vidět a ujistit se, že jsi v pořádku.

Se spoustou lásky

líbá máma

29. dubna 2012

Drahý Wille,

včera jsem navštívil ústřední chrám UHC v Londýně a hovořil jsem tam se ženou, která mi tvrdila, že ti naše předešlé dopisy předala. Protože jsi však v sobotu za námi

nepřišel ani ses nám neozval, nemáme jak si ověřit, že nám říká pravdu.

Chci proto tobě nebo tomu, kdo tvoji poštu nezákonně otevírá, sdělit, že na sto procent vím, že jsi na Chapmanově farmě, nikdy ji neopouštíš bez doprovodu a výrazně jsi zhubl. Také vím, že se na farmu nedostane nikdo kromě členů církve.

Jsi velmi inteligentní člověk, Wille, to však nemění nic na skutečnosti, že jsi autista, a není to poprvé, co ses nechal zmanipulovat. Jestli mí do 5. května nezavoláš nebo nedostanu dopis psaný tvou rukou, půjdu na policii.

Jsem v kontaktu s jedním bývalým členem univerzální humanitární církve a rád bych, aby ses s ním setkal. Pokud církev nemá co skrývat a jsi na Chapmanově farmě z vlastní vůle, nemůžou namítat nic proti tomu, aby ses s námi sešel nebo si promluvil s tímhle člověkem.

Opakuji, Wille: jestli se mí nezveš do 5. května, půjdu na policii.

Táta

1. května 2012

Milý Coline a Sally,

děkuju vám za dopisy. Všechno je v pořádku. Jsem v UHC opravdu šťastný a chápu teď spoustu věcí, kterým jsem dřív nerozuměl. Ve skutečnosti nejsem „na spektru“. To je jen nálepka, kterou jste mi dali, abyste mě celý život mohli ovládat tak, jak jste to dělali. Já ale nejsem vaše tělesná přízeň a na rozdíl od vás mě nemotivují peníze ani materialistické zájmy.

Z vašeho posledního dopisu jsem vyrozuměl, že necháváte Chapmanovu farmu sledovat. Jsem dospělý člověk a to, že se mnou nadále jednáte jako s miminem, na které je třeba neustále dohlížet, jen dokazuje, že vám nemůžu věřit.

Také dobře vím, za kterým „bývalým členem“ UHC mě chcete vzít. Je to velice nebezpečný, zákeřný člověk, který ublížil spoustě nevinných. Doporučuju vám, abyste se s ním už ne bavili.

Utonulá vědma požehná všem, kdo ji uctívají!
Will

2. května 2012

Můj milovaný Wille,

udělalo mi ohromnou radost, že jsi nám napsal, ale tvůj dopis nás trochu znepokojil, protože tohle přece vůbec nejsi ty.

Moc prosím, Wille, pojďme se někde sejít.

Abychom věděli, že jsi doopravdy šťastný a že víš, co děláš, musíme s tebou osobně mluvit. O nic víc než žádáme, jen o to, aby ses s námi setkal.

Chci k tobě být naprosto upřímná, drahoušku. Táta opravdu nechal Chapmanovu farmu sledovat, protože měl o tebe hroznou starost, ale slibuji ti, že s tím je konec. Táta už toho člověka odvolal. Nikdo na tebe nedohlíží a nechceme tě ovládat, Wille. Chceme tě jen vidět a přímo od tebe slyšet, že jsi šťastný a že jednáš z vlastní vůle.

Milujeme tě a přísahám, že pro tebe chceme jen to nejlepší.

Líbá máma

12. května 2012

Milý Coline a Sally,

sejdu se s vámi v Ústředním chrámu na Rupert Court v Londýně, v poledne 23. května. Nikoho s sebou nevoďte, zejména žádné bývalé členy církve, protože ty nepustí dovnitř.

Utonulá vědma požehná všem, kdo ji uctívají!

Will

24. května 2012

Milý Coline a Sally,

s naším včerejším setkáním jsem souhlasil, abych vám dokázal, že jsem naprosto šťastný a rozhoduji se sám za sebe. Vy jste ale oba projevovali obrovské množství egomotivity, ke mně jste se chovali neuctivě a uráželi jste lidi, kterých si vážím a které mám rád.

Pokud se obrátíte na policii nebo mě znovu necháte sledovat, začnu to řešit soudní cestou. Církev mi zajistí posudek od lékaře, který mi potvrdí, že jsem plně schopný o sobě rozhodovat a že nepřiměřeně ovlivňovat se mě snažíte naopak vy. Navíc jsem se radil s právníky UHC. Ten svěrenský fond je jenom můj, a protože mi ty peníze odkázal děda, a ne vy, nemáte právo mi bránit, abych své dědictví věnoval na dobrou věc.

Utonulá vědma požehná všem, kdo ji uctívají!

Will

16. března 2013

Můj milovaný Wille,

vím, že to píšu v každém dopise, ale prosím, prosím, ozvi se nám. Chápeme a respektujeme skutečnost, že chceš zůstat u UHC. Chceme jen mít jistotu, že jsi šťastný a vede se ti dobře. A hlavně bychom tě rádi viděli. Už je to víc než rok, Wille. Hrozně nám chybíš.

Poslala jsem ti na Chapmanovu farmu dárek k narozeninám. Doufám, že jsi ho v pořádku dostal.

Prosím, Wille, ozvi se nám. Nikdo se tě nebude snažit přemlouvat, abys od UHC odešel. Nejde nám o nic jiného než o to, abys byl šťastný. Táta hluboce lituje všeho, co při našem posledním setkání řekl. Nezlobíme se, Wille, jen se nám po tobě zoufale stýská.

Táta ti ještě něco přepíše sám, ale já ti chci jen říct, že tě mám z celého srdce ráda a prostě jen toužím vědět, že se ti daří dobře.

Moc moc líbá máma

Wille,

upřímně se omlouvám za to, co jsem loni o církvi řekl. Doufám, že mi to můžeš odpustit a že se nám ozveš. Máme opravdu hrozně chybíš, a mně taky.

S láskou,

táta

**Úryvky z dopisu právní firmy Coolidge & Fairfax
panu Kevinu Pirbrightovi, bývalému členovi
Univerzální humanitární církve**

18. března 2013

**SOUKROMÁ A DŮVĚRNÁ PRÁVNÍ
KORESPONDENCE
NENÍ URČENO K VEŘEJNÉ DISTRIBUCI
NEBO ZVEŘEJNĚNÍ**

Vážený pane...

tento dopis Vám posíláme s vědomím, že jste autorem blogu „Odhalení univerzální sekty“, který píšete pod pseudonymem „Bývalý člen UHC“...

Blogový příspěvek z 2. dubna 2012: „Odkaz Aylmertonu“

2. dubna 2012 jste na svém blogu zveřejnil příspěvek nazvaný „Odkaz Aylmertonu“. Příspěvek obsahuje několik lživých a silně nactiutrháčných tvrzení o UHC. Úvodní odstavce znějí:

Převážná většina rozrůstající se členské základny Univerzální humanitární církve, lidé, kteří se nechali zlákat jejím poselstvím rovnosti, diverzity a dobročinnosti, vůbec netuší, že církev původně vznikla v Norfolku z nechvalně proslulé Aylmertonské komunity, o níž v roce 1986 vyšlo najevo, že slouží jako zástěrka pro pedofilní aktivity rodiny Crowtherových.

Většina členů Aylmertonské komunity byla pozatýkána společně s Crowtherovými, ale šťastlivci, kteří trestnímu stíhání unikli, zůstali na pozemcích komunity a překřtili je na „Chapmanovu farmu“. Tato skupina vytrvalců později založila UHC.

Každý běžný čtenář z výše uvedeného vyvodí, že UHC je tím pádem pokračováním Aylmertonské komunity, jen pod novým jménem, a že také navazuje na její činnost, zejména v případech citovaných pedofilních aktivit. Obě tato tvrzení jsou falešná a ve vztahu k našim klientům silně nactiutrháčná.

Co víc, spojení „šťastlivci, kteří trestnímu stíhání unikli“ a „skupina vytrvalců“ vedou běžného čtenáře k závěru, že lidé, kteří na pozemcích zůstali, páchali v době Aylmertonské komunity podobné trestné činy jako rodina Crowtherových a ostatní odsouzení. Na tomto tvrzení není ani špetka pravdy, je falešné a ve vztahu ke členům UHC a radě Správců silně nactiutrháčné.

Skutečnost

Ve skutečnosti patřil v minulosti k Aylmertonské komunitě jen jediný člen UHC: paní Ma-cu Waceová, manželka zakladatele a hlavního představitele UHC Jonathana Wace.

Když se Aylmertonská komunita rozpadla, bylo Ma-cu Waceové patnáct let a svědčila u soudu proti bratrům Crowtherovým. To je veřejně známá věc a lze ji snadno ověřit v soudní dokumentaci i v reportážích, které o procesu vyšly v tisku.

Paní Waceová o svých traumatických prožitcích v Aylmertonské komunitě dodnes otevřeně hovoří, mimo jiné na církevních setkáních, jichž jste se sám osobně účastnil. Rozhodně nejde o „šťastlivce, který unikl trestnímu stíhání“, právě naopak: paní Waceová byla sama jednou z obětí Crowtherových. Vaše nařčení, že se na ohavných, protizákonných činech Crowtherových podílela, nebo je přinejmenším schvalovala, je silně nactiutrháčné a způsobilo paní Waceové značné duševní utrpení. Navíc vážně poškodilo, a pravděpodobně bude nadále poškozovat, dobrou

pověst jak paní Waceové, tak UHC. Hrozí vám náhrada škod ve značné výši.

Blogový příspěvek z 28. ledna 2013: „Velký charitativní podfuk“

28. ledna 2013 jste zveřejnil příspěvek nazvaný „Velký charitativní podfuk“, v němž uvádíte:

Ve skutečnosti je jediným cílem UHC vydělávat peníze, a je v tom pozoruhodně dobrá. Zatímco známějším tvářím v členské základně se povoluje, aby se snažily obracet na víru jen v rozhovorech, které poskytují tisku, od řadových členů se očekává, že se budou denně vydávat do ulic s pokladničkou na milodary a bez ohledu na počasí nebo vlastní zdravotní stav zůstanou venku tak dlouho, dokud nevydělají svůj „příspěvek“. Všichni pěšáci se musejí na konci každého dne vrátit alespoň se sto librami, jinak na vlastní kůži pocítí hněv vznětlivého hlavního ranaře církve, jímž je starší ze synů Jonathana a Ma-cu Waceových jménem Tchao.

Popisujete-li pana Tchaa Wace jako „vznětlivého ranaře“, běžný čtenář si automaticky představí, že pan Tchao Wace je agresivní, nevypočitatelný tyran. Tato charakterizace pana Tchaa Wace je silně nactiutřačná a pravděpodobně výrazně poškozuje jeho dobrou pověst coby jednoho ze Správců, jakož i dobrou pověst UHC samotné.

Dále píšete:

Kam všechny ty peníze tečou? Dobrá otázka. Návštěvníci církevního „retreatu“ na Chapmanově farmě si povšimnou, že zatímco řadoví členové si předindustriální zemědělství užívají se vším všudy, včetně spaní v nevytápěných stodolách a práce

s motykami a koňským pluhem, Správci a slavné tváře si žijí o poznání pohodlněji.

Hlavní budova farmy se dočkala rozšíření a renovace na úroveň více než odpovídající standardům 21. století, včetně bazénu, vířivky, posilovny, sauny a soukromého kinosálu. Většina Správců jezdí ve zbrusu nových, moderních vozech a je známo, že hlava církve, Jonathan Wace (známý mezi členy jako „Papa J“), vlastní také nemovitost na Antigui. Návštěvníci Ústředního chrámu na Rupert Court si mohou rovněž povšimnout čím dál okázalejšího vybavení a doplňků, nemluvě o zlatem vyšívaných rouchách, v nichž Správci chodí. „Prostota, pokora a dobročinnost“? Spíš „zkorumpovanost, pokrytectví a marnivost“.

Běžný čtenář z tohoto příspěvku opět nabude dojmu, že si rada Správců nezákonně přivlastňuje zdroje věnované na charitu a přesouvá je buďto do vlastních kapes, nebo do svých luxusních obydlí a oděvů. To je zcela falešné tvrzení, vůči radě Správců silně nactiutrhacné.

Skutečnost

Je všeobecně známo, že paní Margaret Cathcart-Bryceová, movitá dlouholetá členka církve, věnovala ještě za svého života značnou částku na renovaci Chapmanovy farmy a že rada Správců po její smrti v roce 2004 zdělila na základě její poslední vůle celé její jmění, což církvi umožnilo zakoupit v centru Londýna, Birminghamu a Glasgowa vhodné nemovitosti k setkávání jejich příznivců.

Váš blogový příspěvek obsahuje několik vyložených lží. Na Chapmanově farmě není ani bazén, ani vířivka a pan Jonathan Wace nevlastní, ani nikdy nevlastnil, žádné nemovitosti

na Antigui. Všechny vozy náležející Správcům si tito zakoupili ze svých vlastních zdrojů. Vaše tvrzení, že se po členech církve vyžaduje, aby denně vybrali sto liber, jinak je čeká „hněv“ pana Tchaa Wace, je rovněž od základu falešné.

Církev je ve všech svých finančních transakcích otevřená a transparentní. Nic z peněz vybraných na charitativní účely nebylo nikdy použito na renovaci či údržbu Chapmanovy farmy, ani na zakoupení či modernizaci ústředí UHC v Londýně, ani k jakémukoli osobnímu prospěchu Správců. Tvrzení, že UHC nebo rada Správců jsou „zkorumpovaní“, „pokrytečtí“ a „marniví“, je silně nactiutrhacné jak vůči církvi, tak vůči radě, a pravděpodobně vážně poškozuje jejich dobrou pověst. Náhrada škod tím narůstá.

Blogový příspěvek z 23. února 2013: „Utonulá vědma“

23. února 2013 jste zveřejnil příspěvek nazvaný „Utonulá vědma“, v němž jste učinil několik nactiutrhacných a hluboce zraňujících prohlášení ohledně smrti prvorozené dcery pana a paní Waceových jménem Taj-jü, která se v roce 1995 utopila a je v UHC považována za vědmu.

Členové UHC dobře vědí, že ačkoli všichni proroci a vědmy jsou si teoreticky rovni, jedna vědma je mnohem privilegovanější. Utonulá vědma se stala ústřední postavou sekty UHC, má vlastní rituály a je uctívána samostatně. Na počátku nepochybně stála touha Ma-cu Waceové udržet svou mrtvou dceru [Taj-jü Waceovou] nějak „naživu“, neopomene však žádnou příležitost k tomu, aby ze svého spojení s Utonulou vědmou vyždímala maximum. Jen málokterý člen s náležitě vymytým mozkem najde dost odvahy k tomu, aby se (byť jen šeptem) zeptal, čím si vlastně utonulá sedmiletá dívka postavení vědmy vysloužila. A prakticky nikdo se neodváží upozornit na tu podivnou shodu okolností,

že první manželka Jonathana Wace (z dějin UHC pečlivě vyretušovaná) se rovněž utopila nedaleko pláže v Cromeru.

Tvrzení a nářžky obsažené v tomto odstavci jsou obzvláště urážlivé, zraňující a nactiutrhačné jak vůči manželům Waceovým, tak vůči celé UHC.

Prohlášení, že se paní Waceová snaží z tragické smrti své malé dcery něco „vyždímat“, je nechutná pomluva, silně nactiutrhačná vůči paní Waceové jak v roli matky, tak v roli Správce církve.

Navíc si běžný čtenář z Vaší nářžky na „podivnou shodu okolností“, když hovoříte o nešťastném utonutí paní Jennifer Waceové, pravděpodobně vyvodí, že na její smrti anebo na skutečnosti, že Taj-jü Waceová tragicky zemřela za podobných okolností, je cosi podezřelého.

Skutečnost

Sedmiletá Taj-jü Waceová se 29. července 1995 utopila v moři nedaleko pláže v Cromeru. Je veřejně známo, a lze si to snadno ověřit v soudní dokumentaci i v reportážích zabývajících se vyšetřováním její smrti, že malou Taj-jü vzala na pláž brzy ráno jistá členka církve bez svolení jejích rodičů. Když se manželé Waceovi dozvěděli, že jejich dcera se bez dozoru koupala v moři a utonula, byli tím naprosto zdrceni.

Součástí náboženského vyznání UHC je i víra, že se někteří zesnulí členové stávají po smrti „proroky“ či „vědmami“. Náboženské vyznání je chráněno britskými zákony.

Okolnosti tragické smrti paní Jennifer Waceové jsou rovněž dohledatelné v soudní dokumentaci i v mediálních ohlasech

vyšetřování. Paní Jennifer Waceová zemřela odpoledne o státním svátku v květnu 1988. Byla epileptička, dostala ve vodě záchvat a navzdory snahám okolních plavců se ji nepodařilo zachránit a utonula. Četní svědci během vyšetřování vypověděli, že pan Jonathan Wace v době utonutí paní Waceové v moři nebyl, a jakmile zjistil, co se děje, vběhl do vody, na záchranu jeho manželky však už bylo pozdě. Její předčasná smrt pana Wace silně zasáhla a ze své minulosti se ji „vyretušovat“ rozhodně nesnaží, naopak často veřejně hovoří o tom, jak tato tragédie prohloubila jeho klíčící náboženskou víru, v níž hledal útěchu. Každé tvrzení v opačném smyslu je lživé a vůči panu Jonathanu Waceovi silně nactiutrháčné.

Navíc je silně nactiutrháčné, označujete-li církev za „sektu“ nebo naznačujete, že její členové mají „vymytý mozek“. Všichni členové UHC žijí v církvi z vlastní svobodné vůle a mohou kdykoli odejít.

Závěrem...

E-mailová korespondence bývalého člena UHC pana Kevina Pirbrighta se sirem Colinem Edensorem

Kevin Pirbright

20. března 2013

Dopis od právníků UHC

Komu: sir Colin Edensor

Milý Coline,

dnes ráno jsem dostal dopis od právníků UHC, v němž mi příkazují odstranit můj blog, jinak mi to spočítají, dají mě k soudu, atd., atd., klasické výhrůžky jako všem bývalým členům. Skvělé! Chci, aby

se to k soudu dostalo. Jenže nemám peníze na právníka, tak mě napadlo, jestli byste mi nemohl vypomoci, protože mám pocit, že v případě urážky na cti stát právníka bezplatně neposkytuje. Dělán to pro všechny, kterým církev vymyla mozek, včetně Willa. Pořádně si posvítíme na to, co ti parchanti dělají.

S knihou zdárně pokračuju. Navíc všechno, co proti mně teď podnikají, znamená další kapitoly!

S pozdravem

Kevin

Sir Colin Edensor

20. března 2013

Re: Dopis od právníků UHC

Komu: Kevin Pirbright

Milý Kevine,

s poplatkem za právní služby Vám rád pomohu. Doporučuji své vlastní právníky, Rentonovy, kteří už jsou s hanebnými praktikami UHC obeznámeni v souvislosti s naším synem. Dejte mi vědět, jak všechno probíhá, a moc mě těší, že jste s knihou pokročil. Upřímně věřím, že se jejím vydáním hodně změní.

V úctě

Colin

Úryvek z rozhovoru s herečkou Noli Seymourovou v časopise *Zeitgeist* v lednu 2014

Zeptám se na ty dva čínské znaky, které má Seymourová vytetované těsně pod levým uchem: jde o nový přírůstek k už poměrně obsáhlé sbírce uměleckých výtvorů, jež na svém těle nosí.

„Jo, to jsem si nechala udělat před měsícem. Čte se to *tín-c'* a v překladu to znamená ‚zlato‘. Je to odkaz na Zlatou vědmu z Univerzální humanitární církve.“

Slyšela jsem, že Seymourová na žádné otázky ohledně svého členství v kontroverzní UHC neodpovídá, ale když o tom začala sama, zeptám se, co si myslí o všech těch negativních řečech, které o církvi kolují.

„Na toto téma se Noli vyjadřovat nebude,“ pronese její PR manažer, ale jeho klientka si ho nevšímá.

„Ale prosím vás,“ řekne a obrátí ta svoje modrá kukadla v sloup. „Z toho vyloženě číší zlo, když někdo chce pomáhat bezdomovcům a zajistit volno dětem, co se starají o mladší nemocné sourozence, že jo? To lidi fakt nemají nic lepšího na práci, než se navážet do organizace, která koná vysloveně jenom dobro?“

Poprvé se ke mně nakloní a s vážným výrazem pokračuje: „Univerzální humanitární církev je fakticky to nejpokrokovější náboženství všech dob. Opravdu, má v sobě všechno. Usiluje o univerzálnost, protože na tomhle život stojí, a lidstvo taky: na hledání jednoty a celistvosti. Tohle je jedna z věcí, co mě k nim přitahují. Ve všech náboženstvích najdeme střípky pravdy, ale dokud si je nepospojujeme dohromady, tak tu pravdu neuvidíme. Proto se tam setkáte s takovou rozmanitostí. Studujeme úplně všechny svaté knihy. Měla byste někdy přijít. Spousta lidí nás navštíví jen tak ze zvědavosti, a už nikdy neodejdou, fakt.“

V tom okamžiku zasáhne ten její PR manažer – což mě nijak zvlášť nepřekvapí – a připomene Noli, že jsme se sešly, abychom probraly její nový film.

E-mailová korespondence sira Colina Edensora s jeho právníkem Davidem Rentonem

Sir Colin Edensor

27. května 2014

Svěřenský fond Willa Edensora

Komu: David Renton

Milý Davide,

omlouvám se, že jsem se dnes ráno do telefonu tak rozohnil. Jistě Vám nemusím vysvětlovat, že si celá tato situace vybírá nezanedbatelnou daň, jak koneckonců dokládá i Sallyina nedávná diagnóza.

Samozřejmě chápu, že Will je plnoletý a že odmítá podstoupit další psychiatrické vyšetření, ale bezvýchodnost té situace, v níž jsme se ocitli, mě zkrátka ubíjí. Říkáte, že v současnosti nemáme nic, na základě čeho by soudce mohl prohlásit Willa za duševně nezpůsobilého. Přidal se k nebezpečné sektě a přerušil veškeré styky s rodinou a přáteli. To snad samo o sobě dokládá, že je labilní, a poskytuje důvod k dalšímu vyšetření.

Už jen skutečnost, že doktor Andy Čou je v UHC Správcem, by měla veškeré jeho posudky ostatních členů církve diskvalifikovat. Víím, že Čou nadále provozuje psychologickou praxi, ale připadá mi, že jakmile posuzuje duševní zdraví snadno

manipulovatelných členů církve vlastnících velké svěřenské fondy, je vzhledem ke svému vlastnímu členství v naprosto evidentním střetu zájmů.

Jak víte, na té čtvrtetní schůzi se správci Willova fondu jsem byl přehlasován, protože převládl názor, že z právního hlediska neexistuje důvod, proč mu k fondům zamezit přístup. Celková částka, kterou Will ze svých fondů vybral od chvíle, kdy se přidal k UHC, se tím vyšplhala na 95 tisíc liber. Nevěřím, že by se Will chystal složit zálohu na dům nebo si kupoval auto, protože pořád žije na Chapmanově farmě a o tom, že by si udělal autoškolu, nemáme žádný doklad.

Jak jsem Vám říkal po telefonu, Kevin Pirbright je ochotný u soudu dosvědčit, že movití členové jako Will dostanou předem připravenou šablonu dopisu s žádostí o peníze ze svých fondů, kterou jen vlastní rukou opíšou. Nikdo, kdo Willa osobně zná, by neuvěřil, že ty poslední dva dopisy zaslané dozorčí radě, napsal on. A mimochodem si povšimněte, že jakmile touží získat hotovost, najednou se ani slovem nezmiňuje o Utonulé vědmě.

Ocením každou radu, jak se z této slepé uličky, v níž jsme se ocitli, dostat. Jsem pevně přesvědčený, že Sally onemocněla následkem všeho stresu, který poslední dva roky zažívá, a oba máme stále obrovskou starost o svého syna.

S pozdravem

Colin

David Renton
27. května 2014
Re: Svěřenský fond Willa Edensora
Komu: sir Colin Edensor

Milý Coline,

děkuji za zprávu. Naprosto chápu, jak stresující pro Vás se Sally tahle situace je, a plně s Vámi soucítím, obzvláště vzhledem k Sallyině nedávné diagnóze.

Přestože my dva máme ohledně Univerzální humanitární církve řadu pochybností a otázek, jde o legálně registrovaný subjekt, proti němuž zatím nikdo nevyhrál soudní spor. Pokud jde o Kevina Pirbrighta, bohužel nejsem zcela přesvědčený o tom, že by jeho výpověď před soudem působila dostatečně věrohodně. Už byl přinucen na svém blogu o UHC smazat několik nepřesností a některá jeho tvrzení ohledně církve se vzpírají zdravému rozumu, obzvláště jeho popisy zjevení proroků a vědem, jimž nadále připisuje nadpřirozenou moc.

Víte-li ještě o nějakých dalších bývalých členech UHC, kteří by se nechali přesvědčit, aby u soudu o nátlakových metodách církve, šablonách dopisů a tak dále vypovídali, nejspíš bychom mohli něčeho dosáhnout, ale obávám se, že pokud se do toho pustíme s Kevinem jako jediným svědkem, šance na úspěch jsou mizivé.

Mrzí mě, že pro Vás nemám lepší vyhlídku, Coline. Pokud se Vám podaří vystopovat nějaké další bývalé členy, rád všechno znovu zvážím.

Srdečně, David

**Úryvek z rozhovoru se spisovatelem
Gilesem Harmonem,
časopis *ClickLit*, únor 2015**

- CL:** Někteří čtenáři si v tomto posledním románu povšimli výrazného posunu ve vašem pohledu na náboženství.
- GH:** Ono ve skutečnosti nejde o posun. Je to vývoj, evoluce. Jen jsem se zkrátka na své cestě dostal o několik kroků dál. Došlo k tomu, že jsem náhodou narazil na jedinečný způsob, jak uspokojit obecnou lidskou potřebu božské existence, který s sebou přitom nenese žádné přidružené zlo tradičních náboženství.
- CL:** Věnujete celý honorář ze *Svatého úsvitu* Univerzální humanitární církvi?
- GH:** Ano, věnuji. Udělalo na mě skutečně hluboký dojem, jak UHC dokázala proměnit život bezpočtu zranitelných lidí.
- CL:** Na vašem prvním veřejném čtení došlo k incidentu, při němž musel být jistý bývalý člen UHC vyveden z podniku. Můžete se k tomu nějak vyjádřit?
- GH:** Policie mi sdělila, že ten nebožák je poměrně vážně duševně nemocný, ale žádné podrobnosti nevím.
- CL:** Slyšel jste, jak se na adresu UHC veřejně vyjádřil sir Colin Edensor? Tedy konkrétně, že je to sekta?
- GH:** Čirý nesmysl. Pomalu si ani nedokážu představit organizaci, která by se sektě podobala méně. V UHC narazíte na spoustu inteligentních profesionálů – lékařů, spisovatelů, učitelů – a celý její étos je založený na svobodném zkoumání všech filozofií a vyznání, včetně ateismu. Vyzývám každého inteligentního člověka s otevřenou myslí, zklamaného tradičním náboženstvím, ať navštíví některé setkání UHC, protože podle mě bude velmi překvapený tím, co uvidí.

E-mailová korespondence sira Colina Edensora s Kevinem Pirbrightem

Sir Colin Edensor

2. března 2015

Veřejné čtení Gilese Harmona

Komu: Kevin Pirbright

Milý Kevine,

nesmírně mě zklamalo, když jsem se dočetl, jak jste se zachoval na veřejném čtení z nové knihy Gilese Harmona. Není mi jasné, jak přesně podle Vás může naší společné věci prospět, když na veřejnosti začnete urážet uznávaného autora. Vzhledem k tomu, že Harmona vydává právě nakladatelství Roper Chard, nijak by mě nepřekvapilo, kdyby Vám zrušili smlouvu.

Colin

Kevin Pirbright

20. března 2015

Re: Veřejné čtení Gilese Harmona

Komu: sir Colin Edensor

Kdybyste tam byl, chápal byste velice dobře, proč jsem vstal a Harmonovi řekl, co si o něm myslím. Tihle zazobaní idioti jako on a Noli Seymourová vůbec nevědí, co se na Chapmanově farmě děje. Církev je jenom využívá k verbování nových členů a oni jsou příliš blbí a namyšlení na to, aby si to uvědomili.

S psaním se nedokážu hnout z místa, takže by mě Roper Chard nejspíš vykopl tak jako tak. Musím se vypořádat se spoustou věcí, co jsem v sobě potlačoval. Jednou večer nám všem dětem rozdali pití, ve kterém podle mě musely být nějaké omamné látky. Mívám noční můry o trestech. Navíc zjišťuju, že si z poměrně dlouhých období vůbec nic nepamatuju.

Cítím všude kolem sebe přítomnost Utonulé vědmy. Jestli se mi něco stane, může za to ona.

Kevin

Dopisy sira a lady Edensorových jejich synovi Williamovi

14. prosince 2015

Drahý Wille,

Lékaři teď dávají mámě tři měsíce života. Na kolenou tě prosím, ozví se nám. Máma se neuvěřitelně trápí představou, že už tě možná nikdy neuvidí.

Táta

14. prosince 2015

Můj milovaný Wille,

umírám. Prosím tě, dovol mi ještě jednou tě spatřit. To je moje poslední přání. Prosím, Wille. Nesnesu pomýšlení na to, že tento svět opustím, aniž bych tě znovu viděla. Wille, mám tě hrozně moc ráda a vždycky, vždycky budu. Kdybych tě mohla ještě jednou obejmout, zemřela bych šťastná.

Moc moc tě líbám, máma

2. ledna 2016

Drahý Wille,

máma včera zemřela. Lékaři se domnívali, že jí zbývá víc času. Pokud máš zájem zúčastnit se pohřbu, dej mi vědět.

Táta

DÍL PRVNÍ

Ťing/Studna

*STUDNA. Mění se město,
studna se nemění.*

I-ťing, Kniha proměn

1

*... šlechetný člověk dává pozor na svá slova a řeč,
je střídavý v jídle a pití.*

I-ťing, Kniha proměn

Únor 2016

Soukromý detektiv Cormoran Strike stál v koutě nevelkého, dusného a přelidněného zahradního stanu s kvílejícím miminem v náruči. Na plachtu nad jeho hlavou dopadal prudký déšť, jehož nepravidelné bubnování bylo slyšet i přes hovor hostů a křik jeho čerstvě pokřtěného kmotřence. Topné těleso za Strikovými zády nepříjemně sálalo, nemohl od něj však uniknout, protože ho tu uvěznily tři blondýny – všem bylo kolem čtyřiceti a každá držela plastový kelímek se šampaňským –, které na něj jedna po druhé křičely otázky ohledně jeho nejprofláknutějších případů. Strike se před chvílí uvolil, že mimino „na vteřinku“ podrží, aby si jeho matka mohla odskočit, jenže mu připadalo, že už je pryč aspoň hodinu.

„Kdy jste si uvědomil, že to nebyla sebevražda?“ zahalekala nejvyšší blondýna.

„Chvilí to trvalo,“ křikl Strike, nakrknutý, že se ani jedna z těch ženských nenabídne a mimino od něj nevezme. Určitě znají nějaké tajné triky, jak ho ukonejšit. Zkusil dítě v náruči lehce zhoupnout, ale rozječelo se ještě urputněji.

Za blondýnami stála bruneta ve vyzývavých růžových šatech, které si Strike všiml už v kostele. Před začátkem bohoslužby se v kostelní lavici

hlasitě bavila a chichotala, a když kněz polil spícímu děťátku hlavu svěcenou vodou, hlasitě vydechla „jée“, čímž k sobě přitáhla spoustu pozornosti a polovina přítomných sledovala spíš ji než dění vpředu. Teď se jejich pohledy setkaly. Měla zelenomodré oči, které díky zkušeně zvolenému mejkapu působily v kontrastu s její olivovou pletí a dlouhými tmavě hnědými vlasy jako dva akvamaríny. Strike odvrátil zrak první. Stejně jako mu nakřivo posazený fascinátor a zpomalené reakce hrdé babičky novorozeněte napovídaly, že už vypila přes míru, z pohledu těch zelenomodrých očí hned vytušil, že tahle žena v růžovém nosí jen problémy.

„A Shacklewellský rozparovač,“ pronesla blondýna s brýlemi, „toho jste vážně *fyzicky* dopadl?“

Ne, dopadl jsem ho telepaticky.

„Omluvte mě,“ řekl Strike, protože prosklenými dveřmi do kuchyně právě zahlédl Ilsu, matku svého kmotřence. „Musím ho vrátit mámě.“

Protáhl se mezi zklamanými blondýnami a kolem ženy v růžovém zamířil ze stanu. Na ostatní hosty působil pláč dítěte jako siréna, takže se před ním sami rozestupovali.

„Ježíš, moc promiň, Corme,“ zvolala plavovlasá, obrylená Ilsa Herbertová. Opírala se o kuchyňský pult a bavila se tu se Strikovou detektivní partnerkou Robin Ellacottovou a jejím přítelem, kriminalistou Ryanem Murphym. „Dej ho sem, potřebuje nakrmit. Pojď se mnou,“ vybídla Robin, „povídat si můžeme i u toho... a nevzala bys mi, prosím tě, sklenici vody?“

No paráda, pomyslel si Strike, zatímco sledoval, jak Robin odchází ke dřezu natočit vodu a zanechává ho o samotě s Murphym. Oba muži měřili přes metr osmdesát, ale tím veškerá podobnost končila. Na rozdíl od soukromého detektiva, který díky svým tmavým kudrnám a vrozenému mrzutému výrazu vypadal trochu jako Beethoven – jen s přeraženým nosem –, byl Murphy klasický hezoun s vysokými lícními kostmi a vlnitými, světle hnědými vlasy.

Než stačili vymyslet nějaké téma k hovoru, připojil se k nim Strikův starý přítel Nick Herbert, gastroenterolog a otec mimina, které právě tak

potrápilo Strikovy bubínky. Nick, jehož pískové vlasy začaly ustupovat už po dvacítce, byl teď napůl plešatý.

„Tak jak se cítíš, když ses teď zřekl Satana?“ zeptal se žertem soukromého detektiva.

„Trochu jako zrádce, pochopitelně,“ odpověděl Strike, „užili jsme si spolu spoustu randy.“

Murphy se zasmál a kdosi těsně za Strikem se k němu přidal. Detektiv se ohlédl: ze stanu ho sem následovala žena v růžovém. Strikova zesnulá teta Joan by se nad takovými šaty na křtu ošklíbla: byly přiléhavé, s hlubokým výstřihem do věcka a záměrně tak krátké, aby zůstala vidět značná část opálených nohou.

„Zrovna jsem vám chtěla nabídnout, že to mrně podržím,“ pronesla výrazným, lehce zastřeným hlasem a usmála se na Strika, který si povšiml, že Murphymu na okamžik sklouzl zrak k jejímu výstřihu, ale hned se vrátil k očím. „Zbožňuju mimina. Jenže pak jste odešel.“

„Nevíte někdo, co se dělá s křestním dortem?“ zeptal se Nick u ostrůvku uprostřed kuchyně, na němž ležel velký, nedotčený ovocný dort s modrým medvídkem vyvedeným na polevě.

„Sní se?“ navrhl Strike, který už dostával hlad. Než mu Ilsa strčila mimino, stačil si vzít jen dva chlebičky, a teď viděl, že zatímco stál lapený ve stanu, ostatní hosté většinu přichystaného občerstvení spořádali. Žena v růžovém se znovu zasmála.

„Jasně, ale nemáme se s ním nejdřív vyfotit?“ přemítal Nick.

„Rozhodně vyfotit,“ prohlásila žena v růžovém.

„Tak to budeme muset počkat,“ řekl Nick. Skrz brýle s drátěnými obroučkami si prohlédl Strika od hlavy k patě a zeptal se: „Kolik už jsi shodil?“

„Dvacet kilo,“ odpověděl Strike.

„Dobrá práce,“ podotkl stíhlý a svalnatý Murphy v jednořadovém obleku.

Ty sklapni, nádivo.

2

*Pátá šestka...
Přítel se prokouše kůží.
Nemůže být chyba,
vydáme-li se mu vstříc.*

I-ting, Kniha proměn

Robin seděla v nohách dvojpostele v manželské ložnici. Pokoj byl zařízený v odstínech modré a celkový dojem uklizenosti narušovaly jen dva vytažené šuplíky ve spodní části skříně. Robin znala Herbertovy dost dlouho na to, aby věděla, že je takhle určitě nechal Nick: na to, že po sobě nezavírá šuplíky ani skříně, si jeho manželka stěžovala neustále.

Právníčka Ilsa právě seděla v houpacím křesle v rohu a mimino už lačně sálo z jejího prsu. Robin, která pocházela z rodiny s hospodářstvím, jeho mlaskání téměř nevnímala. Strika by nejspíš trochu vyvádělo z míry.

„Mám z toho pořád příšernou zízeň,“ podotkla Ilsa poté, co vyprázdnila skoro celou sklenici vody. Vrátila ji Robin a dodala: „Myslím, že moje máma je opilá.“

„Já vím. Asi jsem ještě neviděla šťastnější babičku,“ řekla Robin.

„Pravda,“ povzddechla si Ilsa. „Ale Bijou mi pěkně pije krev.“

„Cože ti pije krev?“

„Ta ukecená káča v těch růžových šatech! Neříkej mi, že sis jí nevšimla, kozy jí pomalu lezou z výstřihu. Nemůžu ji vystát!“ prohlásila Ilsa rozhořčeně. „Všude musí být středem pozornosti. Přimotala se k tomu, když jsem zvala dva lidi z její advokátní kanceláře, automaticky to vzala tak, že ji zvu taky, a mě prostě nenapadlo, jak ji odmítnout.“

„Ona se vážně jmenuje takhle?“ zeptala se Robin nevěřicně. „Jako *bižuterie*?“

„Jako vlezlá kráva, co myslí jenom na chlapy. Ve skutečnosti se jmenuje Belinda,“ vysvětlila Ilsa a pak zvucným, smyslným hlasem pokračovala: „... *ale všichni mi říkají Bijou*.“

„A proč?“

„Protože je k tomu sama nutí!“ prohlásila popuzeně Ilsa a Robin se zasmála. „Táhne to s jedním ženatým obhájcem a upřímně doufám, že se s ním hned tak nepotkám v soudní síni, protože o tom, co spolu vyvádějí v posteli, nám navykládala mnohem víc, než bych toužila slyšet. Všude rozhlašuje, že se s ním snaží otěhotnět, aby ho přinutila opustit manželku... ale třeba jsem zaujatá... no, rozhodně jsem zaujatá. Zrovna teď kolem sebe fakt nepotřebuju ženský, co nosí velikost XS. Tohle je elko,“ dodala a pohlédla na své tmavomodré šaty. „Takhle nakynutá jsem v životě nebyla.“

„Jsi chvíli po porodu a vypadáš úžasně,“ usadila ji Robin nesmlouvavě. „Zeptej se, koho chceš.“

„Vidíš, a proto tě mám tak ráda,“ řekla Ilsa a nepatrně zamžikala, protože její syn právě začal sát obzvlášť náruživě. „Jak to jde s Ryanem?“

„Dobře.“

„Jak dlouho už jste spolu? Sedm měsíců?“

„Osm,“ opravila ji Robin.

„Hm,“ zamručela Ilsa a usmála se na své novorozeně.

„A to má znamenat co?“

„Corma to pěkně žere. Jak se tvářil, když jste se s Ryanem venku před kostelem drželi za ruce! A všimla jsem si, o kolik zhubl.“

„Musel,“ vysvětlila Robin. „Kvůli těm problémům, co měl loni s nohou.“

„Když myslíš... Ryan vůbec nepije?“

„Ne. Jak jsem ti říkala: je alkoholik. Dva roky neměl ani kapku.“

„Aha... no, přijde mi fajn. Chtěl by děti,“ dodala Ilsa a významně na svou kamarádku pohlédla. „Prve mi to povídal.“

„Prosím tě, Ilso, nemůžeme se spolu pokoušet o dítě, když se známe sotva tři čtvrtě roku.“

„Corm děti nikdy nechtěl.“

Robin ten komentář přešla. Dobře věděla, že Ilsa s Nickem několik let doufali, že se ona a Strike stanou něčím víc než jen detektivními partnery a nejlepšími přáteli.

„Viděla jsi v *Mailu* Charlotte?“ změnila téma Ilsa, když pochopila, že Robin nehodlá Strikovy rodičovské touhy – respektive jejich neexistenci – rozebírat. „S tím Dormerem?“

„Hm,“ přisvědčila Robin.

„Řekla bych ‚chudák‘, ale od pohledu se zdá, že by ji mohl zvládnout... ačkoli to Corm vypadal taky, a stejně mu rozjebala život, jak to jen šlo.“

Charlotte Campbellová byla Strikova bývalá snoubenka, se kterou se opakovaně rozcházela a zase dávala dohromady šestnáct let. Charlotte nedávno opustila svého manžela a teď se ve společenských rubrikách každou chvíli objevovala po boku nového přítele Landona Dormera, třikrát rozvedeného amerického hoteliéra a miliardáře s výrazně hranatou bradou. Když Robin viděla jejich poslední fotky, blesklo jí hlavou, že Charlotte, v červených šatech s tenkými ramínky krásná jako vždy, má zvláštně nepřítomný a zastřený pohled.

Ozvalo se zaklepání na dveře ložnice a vešel Ilsin manžel Nick.

„Shodli jsme se,“ oznámil své ženě, „že než dort rozkrájíme, musíme se s ním vyfotit.“

„No, tak to na mě budete muset ještě chvíli počkat,“ řekla utrápená Ilsa, „protože zatím vypil jen jednu stranu.“

„A mimochodem, tvoje kámoška Bijou nám začala dělat do Corma,“ dodal Nick s potměšilým úsměvem.

„Moje kámoška to není ani omylem,“ opáčila Ilsa, „a měl bys ho radši varovat, ta ženská je magor. *Jau*,“ vyjekla a naštvaně upřela zrak na syna.

Strike mezitím stál v přeplněné kuchyni vedle nerozkrájeného křestního dortu a Bijou Watkinsová, jejíž jméno si raději nechal zopakovat, protože napoprvé měl dojem, že se musel přeslechnout, ho bombardovala drby z advokátních kanceláří, prokládané kdákavým smíchem, jímž do-

provázela své vtípky. Mluvila velmi hlasitě: Strike si říkal, že se v kuchyni těžko najde někdo, kdo by ji neslyšel.

„... s Harknessem – znáte George Harknesse? Toho obhájce?“

„Jo,“ zalhal Strike. Buďto si Bijou představovala, že soukromí detektivové běžně chodí na soudní líčení, nebo patřila k lidem, kteří žijí v představě, že detaily a osobnosti jejich vlastní profese připadají zajímavé úplně každému.

„... takže jsem dělala na tom Wintersonově případu – víte, ne? Daniel Winterson? Insider trading?“

„Jo,“ přisvědčil Strike a rozhlédl se po kuchyni. Ryan Murphy se vypařil. Strike zadoufal, že šel domů.

„... a nemohli jsme si dovolit další zmatečné řízení, tak mi Gerry povídá: ‚Bijou, potřebuju, aby ses předvedla v tý svojí zvedací podprsence, vyfasovali jsme soudce Rawlinse...‘“

Znovu zakdákala a několik mužů se po ní ohlédlo, někteří s úsměškem. Strike, který tenhle zvrat nečekal, mimoděk zabloudil zrakem k jejímu dekoltu. Figuru měla nepopíratelně skvostnou: úzký pas, dlouhé nohy a vyvinuté poprsí.

„... víte, kdo je soudce Rawlins, ne? Piers Rawlins?“

„Jo,“ zalhal opět Strike.

„Fajn, no, je prostě na ženský, tak jsem do soudní síně vkračela takhle...“

Nadloktími si zmáčkla prsa k sobě a znovu se chraplavě zasmála. Nick, který se právě vrátil do kuchyně, zachytil Strikův pohled a uculil se.

„... no zkrátka jsme dělali všechno, co jsme mohli, a když jsme si vyslechli rozsudek, Gerry mi povídá: ‚Hele, tak příště budeš muset přijít bez kalhotek a každou chvíli se ohýbat pro spadlou propisku.‘“

Potřetí vyprskla smíchy. Strike si představil, jak by asi reagovaly jeho dvě kolegyně, Robin a bývalá policistka Midge Greenstreetová, kdyby zkusil podobnou strategii navrhnout například k získání informací od svědka nebo podezřelého, a roztáhl rty do povinného úsměvu.

V tom okamžiku se v kuchyni opět objevila Robin, sama. Strike sledoval, jak se proplétá davem, aby cosi sdělila Nickovi. Medové vlasy měla

výjimečně vyčesané nahoru a slušelo jí to. Její světle modré šaty byly mnohem zdrženlivější než ty, v nichž přišla Bijou, a podle všeho nové. Koupila si je na počest malého pana Benjamina Herberta, pomyslel si Strike, nebo kvůli Ryanovi Murphymu? V tu chvíli se Robin ohlédla, všimla si jeho pohledu a přes moře hlav se na něj usmála.

„Promiňte,“ utál Bijou uprostřed další historky, „potřebuju s někým mluvit.“

Chopil se dvou sklenic s nalitým šampaňským, které stály vedle dortu, a začal si mezi rozesmátými, popíjejícími přáteli a příbuznými Herbertových razit cestu k Robin.

„Ahoj,“ pozdravil ji. V kostele neměli možnost si promluvit, přestože stáli bok po boku vpředu a společně se zříkali Satana. „Chceš drink?“

„Díky,“ usmála se Robin a vzala si sklenku. „Myslela jsem, že šampaňský nepiješ.“

„Pivo jsem tu nenašel. Dostala jsi můj e-mail?“

„Ten ohledně sira Colina Edensora?“ zeptala se Robin a ztišila hlas. Oba mimoděk zamířili od davu do kouta. „Jo. Shodou okolností jsem o Univerzální humanitární církvi zrovna nedávno četla článek. Uvědomuješ si, že jejich ústředí je asi deset minut od naší kanceláře?“

„Jo, na Rupert Court,“ potvrdil Strike. „Když jsem šel naposledy po Wardour Street, pár holek tam vybíralo milodary. Nechceš se přidat, až v úterý za Edensorem půjdu?“

„Určitě,“ přikývla Robin – doufala, že jí to Strike nabídne. „Kde se máte sejít?“

„V Reformním klubu, je členem. Murphy už musel jít?“ prohodil Strike jakoby mimochodem.

„Ne.“ Robin se rozhlédla. „Ale potřeboval si zavolat. Možná je venku.“

Štvalo ji, jak se hned cítí nesvá. Strika považovala za svého nejlepšího přítele, a tak by měla být schopná mluvit s ním o Murphym úplně přirozeně, jenže vzhledem k tomu, jak odtažitě se Strike choval při každé z těch nemnoha příležitostí, kdy se za ní Murphy zastavil v kanceláři, to zkrátka nedokázala.

„Jak to šlo včera s Littlejohnem?“ zeptal se Strike.

„Dobře, ale zatím jsem snad nepotkala zamlklejšího člověka.“

„Po Morrisovi a Nutleyem je to docela příjemná změna, ne?“

„No, celkem jo,“ připustila Robin nejistě, „ale trochu mě znervózňuje, když s někým sedím tři hodiny v autě a on neřekne ani slovo. A když na něj promluvíš, tak jen zabručí nebo přinejlepším odpoví jednoslabičně.“

Strikovi se před měsícem podařilo sehnat pro agenturu nového externího spolupracovníka. Clive Littlejohn byl o něco starší než Strike, stejně jako on v minulosti sloužil u Speciální vyšetřovací jednotky a z armády odešel teprve nedávno. Byl vysoký a urostlý, měl těžká víčka, kvůli nimž věčně působil unaveně, a prošedivělé vlasy, které i teď nosil ostříhané stejně nakrátko jako v armádě. Při pohovoru vysvětlil, že po nestálém vojenském životě, kdy býval často pryč, chtějí teď s manželkou svým náctiletým dětem zajistit stabilnější domov. V průběhu posledních čtyř týdnů se projevoval svědomitě a spolehlivě, ale i Strike musel uznat, že jeho nemluvnost dosahuje extrémních mezí, a nevzpomínal si, že by ho někdy viděl se být jen pousmát.

„Pat nejde pod nos,“ podotkla Robin.

Pat byla jejich osmapadesátiletá sekretářka, která vypadala dobře o deset let starší, měla nerealisticky černé vlasy a snad ani nebylo možné zastihnout ji bez cigarety.

„Patiny názory na lidi moc vážně neberu,“ opáčil Strike.

Neuniklo mu, kolik vřelosti sekretářka projevuje vůči Ryanu Murphy-mu, kdykoli přišel vyzvednout Robin z kanceláře, a vůbec se mu to nezamlouvalo. Iracionálně předpokládal, že se všichni v agentuře budou ke kriminalistovi chovat stejně nepřátelsky jako on.

„Zdá se, že Patterson ten Edensorův případ dost podělal,“ poznamenala Robin.

„Jo,“ přikývl Strike s neskrývaným uspokojením – on a šéf konkurenční detektivní agentury, Mitch Patterson, totiž nemohli jeden druhého vystát. „Šli na to hrozně lehkomyšlně. Když mi Edensor napsal, začal jsem si o tý církvi něco načítat, a byla by podle mě velká chyba ty lidi podceňovat.

Jestli ten případ vezmeme, bude možná třeba, aby někdo z nás v utajení pronikl přímo mezi ně. Já nemůžu, prozradila by mě noha. Nejspíš by to musela být Midge. Není vdaná.“

„To já taky ne,“ reagovala hned Robin.

„Jenže tohle by byla trochu jiná situace, než když ses vydávala za Venetii Halloovou nebo Jessicu Robinsovou,“ namítl Strike s odkazem na falešné totožnosti, které Robin využívala v předešlých případech. „Nejednalo by se jen tu a tam o pár hodin. Dost možná bys ztratila spojení s vnějším světem na poměrně dlouhou dobu.“

„No a? To by mi nevadilo.“

Měla silný pocit, že ji Strike zkouší.

„No,“ řekl její kolega, který skutečně zkoumal terén a právě se dozvěděl, co potřeboval, „zatím jsme ten případ nevzali. Pokud k tomu dojde, budeme muset posoudit, kdo se na to hodí nejlíp.“

Vtom se do kuchyně vrátil Ryan Murphy. Robin automaticky odstoupila od Strika, u něhož stála co nejbliž, aby jejich rozhovor nikdo neslyšel.

„Co tu vy dva kujete za pikle?“ zeptal se Murphy s úsměvem, ačkoli v očích měl ostražitost.

„Nic nekujeme,“ prohlásila Robin. „Řešíme pracovní věci.“

Teď se v kuchyni objevila také Ilsa a v náručí nesla svého spícího, konečně nasyceného syna.

„Dort!“ zvolal Nick. „Kmotr s kmotrou a prarodiče sem na focení, prosím.“

Robin zamířila do středu skupiny, zatímco zezadu se do kuchyně začali tlačit ještě hosté ze stanu. Poslední okamžiky jí připomněly napětí jejího někdejšího manželství: nezamlouvala se jí Murphyho otázka ani to, jak se z ní Strike snažil dostat, jestli je ochotná obětovat se své práci stejně jako nezadaná Midge.

„Ty vezmeš Benjyho,“ řekla Ilsa, když k ní Robin došla. „A já se postavím za tebe. Tak budu vypadat štíhlejší.“

„Prosím tě, neblbni, vypadáš skvěle,“ zašeptala jí Robin, ale svého spícího kmotřence přijala a obrátila se tváří k fotoaparátu, kterého se ujal

Ilsin rudolící strýc. Následovala chvíle postrkování a přesunů kolem ostrůvku, na němž stál křestní dort. Do vzduchu se zvedla spousta chytrých telefonů. Ilsina podnapilá matka bolestivě dupla Robin na nohu a omluvila se za to Strikovi. Spící mimino bylo překvapivě těžké.

„Sýr!“ zaduněl Ilsin strýc.

„Sluší ti to!“ houkl Murphy na Robin s nemluvnětem.

Robin koutkem oka zaznamenala, jak se kolem mihlo něco oslnivě růžového: Bijou Watsonsová se propracovala ke Strikovi z druhé strany. Fotoaparát několikrát bleskl, mimino v Robinině náruči se ošilo, ale spalo dál, a okamžik byl zaznamenán pro budoucí generace: podroušený úsměv hrdé babičky, nervozita v Ilsině výrazu, trochu zlověstný odraz světla v Nickových brýlích a poněkud nucené úsměvy ve tvářích kmotra s kmotrou, kteří se k sobě tiskli za modrým medvídkem na dortu, Strike s plnou hlavou toho, co právě řekl Murphy, a Robin s vědomím, jak se na jejího detektivního partnera tlačí Bijou, pevně odhodlaná nacpat se do záběru.

3

*Být obezřelý a nezapomínat, že pravou cestou k bezpečí je
řádná zbroj.*

I-ťing, Kniha proměn

Do svého podkrovního bytu na Denmark Street dorazil Strike v osm večer, celý nafouklý, jak to po šampaňském míval vždýcky, a v poněkud rozmrzelé náladě. Obvykle by se cestou domů zastavil pro něco v bufetu, jenže loni strávil tři týdny v nemocnici a při propuštění dostal přísně nakázáno, že musí zhubnout, cvičit a přestat kouřit. Poprvé od té doby, co v Afghánistánu přišel o nohu, se rozhodl pokyny lékařů řídit.

Teď si bez valného nadšení naskládal zeleninu do nedávno zakoupeného pařáku, vyndal z lednice plátek lososa a odměřil si porci celozrnné rýže. Celou dobu se u toho snažil nemyslet na Robin Ellacottovou a víceméně se mu to dařilo, i když pořád myslel aspoň na to, jak je těžké na ni nemyslet. Z nemocnice tehdy odcházel se spoustou dobrých předsevzetí, ale také s břemenem, kterého se žádnou změnou životního stylu zbavit nemohl: s nepřekonatelným problémem, jenž ho provázel mnohem déle, než byl ochotný si připustit, a nakonec si jeho existenci přiznal teprve ve chvíli, kdy z nemocničního lůžka sledoval, jak Robin odchází na první rande s Murphym.

Už několik let sám sebe přesvědčoval, že usilovat o milostný poměr s nejbližší kolegyní je nesmysl, protože by tím dal všanc důležité přátelství a ohrozil podnik, který společně vybudovali. Zatvrzele osamělý život v malém podkrovním bytě nad kanceláří s sebou sice nesl určité odříkání

a nedostatky, ty ale Strike po nekonečných bouřích a trápení, které prožil v dlouhém, přerušovaném vztahu s Charlotte, vnímal jako více než rozumnou cenu za nezávislost a klid. Přesto ho zjištění, že Robin vyrazí na rande s Ryanem Murphym, přinutilo pohlédnout pravdě do očí: náklonnost, kterou k ní cítil od chvíle, kdy si v kanceláři poprvé sundala kabát, pozvolna proti jeho vůli zmuťovala v něco jiného, něco, co byl teď konečně nucen jasně pojmenovat. Láska přišla v dosud nepoznané podobě, a nepochybně jen proto zpozoroval nebezpečí příliš pozdě, až v okamžiku, kdy už se mu nedokázal vyhnout.

Poprvé od doby, kdy se s Robin seznámil, neměl zájem o jiný milostný vztah, který by odvedl jeho pozornost od veškerých nevhodných citů, jež by ke své partnerce snad mohl chovat. Když hledal u jiné ženy útěchu naposledy, skončilo to i přes její nepochybnou krásu tím, že mu vrazila jehlový podpatek do stehna a jemu zůstal jen neutěšený pocit marnosti. Pořád nevěděl, co by dělal v případě, že by Robinin vztah s Murphym skončil – v což jinak zbožně doufal. Dokázal by se přimět k rozhovoru, je-li muž se v minulosti za každou cenu vyhýbal, a pokusil se zjistit, co ve skutečnosti cítí Robin k němu? Argumenty proti vztahu s ní platily pořád. Na druhou stranu („Sluší ti to!“ prohlásil ten blb Murphy, když ji viděl s miminem v náruči) se obával, že jejich pracovní partnerství se rozpadne tak jako tak, protože Robin dospěje k závěru, že ji manželství a děti lákají víc než detektivní kariéra. A tak tu dnes Cormoran Strike stál hubenější, víc fit, s čistšími plícemi, sám ve svém podkroví, dřevěnou vařečkou našťavaně dloubal do brokolice a myslel na to, že nesmí myslet na Robin Ellacottovou.

Zvonění mobilu, které ho z toho bludného kruhu vytrhlo, jedinež uvítal. Sundal lososa, rýži a zeleninu z plotýnky a hovor přijal.

„Jak ti dupou, Prcino?“ ozval se důvěrně známý hlas.

„Zdar, Kudlo,“ řekl Strike. „Co se děje?“

Muž na opačném konci linky byl dávný přítel, ačkoli by Strike musel lovit hodně hluboko v paměti, aby vydoloval jeho skutečné jméno. Strikeova matka Leda objevila osiřelého šestnáctiletého Kudlu pobodaného na ulici a odtáhla mladíka s nenapravitelnými kriminálními sklony s sebou

domů do jejich squatu. Kudla se následně stal jakýmsi Strikovým nevlastním bratrem a byl to patrně jediný člověk, který na nevyčísitelně přelétavě a věčně nespokojené Ledě nikdy neviděl jedinou chybu.

„Potřebuju s něčím píchnout,“ vysvětlil Kudla.

„Povídej,“ vybídl ho Strike.

„Hledám jednoho týpka.“

„Kvůli čemu?“

„Hele, já vím, co si hned myslíš, ale tak to není. Nechci mu rozbít držku.“

„To je dobře,“ řekl Strike a potáhl z e-cigarety, která ho zásobovala nikotinem. „Kdo to je?“

„Angelin otec.“

„Čí otec?“

„Angel – mojí nevlastní dcery.“

„Já zírám,“ řekl Strike překvapeně. „Ty ses oženil?“

„Ne,“ odsekl Kudla netrpělivě, „ale žiju s její matkou, ne?“

„O co jde, o alimenty?“

„Ne. Právě jsme zjistili, že Angel má leukémii.“

„Do prdele,“ ulevil si Strike. „To mě mrzí.“

„Chce vidět svého pravého tátu a my nemáme páru, kde je. Je to grázl,“ dodal Kudla, „jenom ne můj typ grázla.“

Strike chápal, jak to myslí, protože Kudla měl rozsáhlé kontakty v celém londýnském podsvětí, a kdyby šlo o profesionálního zločince, vypátral by ho snadno.

„Dobře, budu potřebovat jméno a datum narození,“ řekl Strike a natáhl se pro zápisník s propiskou. Kudla mu obojí nadiktoval a pak se zeptal:

„Kolik?“

„Nic, budu to mít u tebe,“ odvětil Strike.

„Fakt?“ opáčil Kudla, jako by ho to překvapilo. „No dobře. Díkes, Prcino.“

Na zbytečné vykecávání po telefonu neměl Kudla nikdy trpělivost, proto hned hovor ukončil a Strike se vrátil k brokolici s lososem. Nemocného dítěte, které chce vidět svého tátu, mu bylo upřímně líto, zároveň ho

však těšilo, že má příležitost zavázat si Kudlu k nějaké protislužbě. Drobné tipy a útržky informací, které od dávného přítele získával, když potřeboval něčím uplatit své kontakty u policie, v poslední době s rostoucími úspěchy Strikovy agentury výrazně podražily.

Když měl jídlo hotové, odnesl si talíř ke kuchyňskému stolu, ale než se stačil posadit, mobil se rozezvonil podruhé. Šlo o hovor přesměrovaný z pevné linky v kanceláři. Než ho přijal, na okamžik zaváhal, protože tušil, kdo to bude.

„Strike.“

„Ahoj, Smutňousku,“ pronesl mírně zastřený hlas. V pozadí byl slyšet hlučný hovor a hudba.

Charlotte mu tento týden volala už podruhé. Protože neměla číslo na jeho mobil, mohla ho kontaktovat jediné přes linku do kanceláře.

„Nemám teď čas, Charlotte,“ pronesl chladně.

„Věděla jsem, že to řekneš... Jsem v příšerném klubu. Ty bys odsud hned utekl...“

„Nemám teď čas,“ zopakoval a hovor ukončil. Předpokládal, že zavolá znovu, což skutečně udělala. Nechal telefonát spadnout do hlasové schránky. Když si sundával sako, uslyšel, jak mu něco šustí v kapse, a vytáhl z ní papírek, který tam sám rozhodně nedal. Rozbalil ho a uviděl telefonní číslo a pod ním jméno „Bijou Watkinsová“. Pomyslel si, že je docela obratná, když mu ho dokázala podstrčit tak, aby nic necítil. Roztrhl ho vejpu, hodil do koše a usadil se k jídlu.

4

Třetí devítka:

*Když v rodině vypuknou sváry,
přehnaná přísnost vede k výčítkám...*

I-ting, Kniha proměn

V jedenáct hodin posledního únorového úterý se Strike s Robin vydali společně taxíkem do Reformního klubu, velké, šedé budovy z devatenáctého století na Pall Mallu.

„Sir Colin je v kavárně,“ sdělil jim portýr ve fraku, když se mu u vchodu představili, a odvedl je přes rozlehlé atrium. Robin přišla v černých kalhotách a svetru, protože odpoledne měla naplánované sledování a předpokládala, že takhle bude působit dostatečně elegantně, teď si však říkala, že si přece jen měla vzít něco společenštějšího. Na hranatých podstavcích tu jako na stráži stály bílé mramorové busty, ze zlatých rámců dobrotivě shlížely velké olejomalby významných whigů a z dlážděné podlahy se zvedaly kanelované kamenné sloupy k balkonu v prvním patře a od něj pak až ke klenutému skleněnému stropu.

Označení „kavárna“ by odpovídalo spíš menšímu a útulnému prostoru, vyklubal se z ní však stejně velkolepý jídelní sál se zdmi natřenými zelenou, červenou a zlatou barvou, vysokými okny a pozlacenými lustry s koulemi z mléčného skla. Obsazený byl jediný stůl a Robin u něj okamžitě poznala jejich potenciálního klienta, protože si ho předešlý večer vyhledala na internetu.

Sir Colin Edensor, původem z dělnické rodiny v Manchesteru, za sebou měl úspěšnou kariéru ve státních službách, jež vyvrcholila až uděle-

ním rytířského titulu. Nyní byl patronem několika charitativních organizací zaměřených na vzdělávání a ochranu dětí a byl obecně znám svou inteligencí a bezúhonností. V průběhu posledních dvanácti měsíců si jeho jméno, doposud zmiňované jen v seriózním tisku, našlo cestu i do bulvárních plátků, protože jeho sžíravé poznámky na adresu Univerzální humanitární církve vyvolaly ostrou kritiku mnoha lidí z nejrozumnějších kruhů, včetně jedné herečky, uznávaného autora a řady popkulturních novinářů, kteří všichni Edensora líčili jako boháče soptického vzteky kvůli tomu, že jeho syn rozhazuje peníze ze svěrenského fondu za pomoc chudým.

Sir Colin zbohatl díky sňatku s dcerou člověka, jemuž vydělal miliony řetězec obchodů s oděvy. Zjevně spolu byli šťastní, protože manželství vydrželo čtyřicet let. Sally zemřela před pouhými dvěma měsíci a zanechala po sobě tři syny, přičemž nejmladšího Williama dělilo od ostatních dvou deset let. Robin usoudila, že muži usazení vedle sira Colina jsou právě jeho starší synové.

„Vaši hosté, sire Coline,“ oznámil portýr, a i když se vyloženě neuklonil, pronesl to tlumeným a uctivým tónem.

„Dobrý den,“ pozdravil sir Colin, s úsměvem vstal a potřásl si s oběma detektivy rukou.

Měl husté prošedivělé vlasy a obličej toho druhu, co probouzí náklonnost a důvěru. Kolem očí a úst se mu táhly vrásky od častého smíchu, koutky měl přirozeně stočené vzhůru a z hnědých očí za bifokálními brýlemi se zlatými obroučkami vyzařovala laskavost. Mluvil se zřetelným manchesterským přízvukem.

„Tohle jsou Willovi bratři, James a Edward.“

James Edensor, který se velmi podobal svému otci – jen s tím rozdílem, že měl tmavě hnědé vlasy a o něco méně veselou tvář –, hned vstal, aby si s nimi potřásl rukou, zatímco Edward, s blond vlasy a velkýma modrýma očima, zůstal sedět. Robin si povšimla, že se mu přes spánek táhne jizva. O židli měl opřenou vycházkovou hůl.

„Jsem vám opravdu vděčný, že jste se s námi sešli,“ řekl sir Colin poté, co se všichni usadili. „Dáte si něco k pití?“

Když Strike s Robin odmítli, sir Colin si krátce odkašlal a řekl:

„No... začít bych měl asi tím, že si vlastně nejsem jistý, jestli nám vůbec můžete nějak pomoci. Jak jsem vám povídal po telefonu, soukromé detektivy už jsme zkoušeli a moc dobře to nedopadlo. Možná to dokonce všechno ještě zhoršilo. Nicméně mi vás vřele doporučili manželé Chriswellovi, což jsou moji staří známí. Izzy mě ubezpečil, že pokud budete mít pocit, že pro nás nemůžete nic udělat, na rovinu mi to řeknete – což považuji za velký kompliment.“

„Rozhodně nebereme případy, které nám připadají beznadějné,“ prohlásil Strike.

„Dobrá,“ přikývl sir Colin a spojil před sebou prsty do stříšky, „nastíním vám tedy situaci a vy mi sdělíte svůj odborný názor... Ale jistě, samozřejmě,“ zareagoval automaticky, jakmile detektiv sáhl po zápisníku, ani nečekal na jeho otázku.

I kdyby Strike nevěděl, kde sir Colin v minulosti pracoval, nepochybně by i z toho úvodu vycítil, že je to člověk navyklý poskytovat informace v uspořádané a srozumitelné podobě, a tak si jen nachystal propisku a čekal.

„Nejlepší asi bude, když začnu u Willa,“ spustil bývalý státní úředník. „Je to naše nejmladší dítě a narodil se... nerad říkám, že omylem, ale Sally bylo v té době čtyřiačtyřicet a trvalo docela dlouho, než vůbec zjistila, že je těhotná. Každopádně poté, co jsme se probrali z prvotního šoku, jsme byli bez sebe šťastní.“

„My s Jamesem ne,“ skočil mu do řeči Edward. „Představa, že když se člověk nedívá, dělají jeho čtyřicetiletí rodiče *tohle*, nepotěší asi nikoho.“

Sir Colin se usmál.

„No dobře, zkrátka jsme byli v šoku úplně všichni,“ navázal. „Ale jakmile se Will narodil, celá rodina ho zbožňovala. Byl to krásný chlapeček. Odmalicka působil velmi inteligentně, zhruba kolem šestého nebo sedmého roku jsme si však začali dělat starosti, že něco není úplně v pořádku. Určitě věci v něm probouzely přehnané nadšení – posedlost, dalo by se říct – a nesnášel zásahy do svých zaběhlých návyků. Často ho vykolejilo něco, nad čím se ostatní děti ani nepozastavily. Neměl rád velké davy. Na dětských osla-

vách si většinou zalezl někam nahoru s knížkou nebo si tiše hrál o samotě. Trochu nás to znervózňovalo, proto jsme ho vzali k psychologovi a ten mu diagnostikoval mírnou formu autismu. Řekl nám, že nejde o nic dramatického, nic vážného. Zároveň nám sdělil, že Will má skutečně vysoké IQ. To nás nijak zvlášť nepřekvapilo: měl mimořádnou paměť i schopnost zpracovávat informace a četl knihy určené dětem aspoň o pět let starším.

Tohle všechno vám vykládám,“ pokračoval sir Colin, „protože jsem přesvědčený, že právě kombinace Willových schopností a jeho výstřednosti přinejmenším částečně může za to, že se ho UHC podařilo naverbovat. Jeden podobný incident jsme totiž zažili už dřív, hodně nás tehdy vyplašil a měli jsme se z něj poučit.

Když bylo Willovi čtrnáct, dal se ve škole dohromady s partou kluků, kteří mu napovídali, že jsou radikální socialisté a vedou válku proti autoritám. Will do té doby neměl prakticky žádné blízké přátele, proto každému, kdo se tvářil jako jeho kamarád, slepě důvěřoval. Přijal za svou jejich filozofii odboje proti systému a začal hltat všemožné socialistické teorie. My jsme zjistili, co se děje, teprve ve chvíli, kdy podpálil školní kapli. Málem ho vyloučili, na poslední chvíli ho zachránila až výpověď jedné spolužačky. Věděla, že si ti kluci z Willa utahují – čistě proto, aby viděli, jak daleko ho dokážou dohnat.

Se Sally jsme s ním potom měli hodně dlouhý pohovor. Ukázalo se, že Will prakticky neumí poznat, když se před ním někdo přetvařuje. Vnímá velice černobíle a předpokládá, že ostatní budou stejně upřímní jako on sám, což ty kluky, kteří ho přesvědčili ke zhářství, zřejmě neodolatelně lákalo.

Kromě téhle záležitosti se ale nikdy nedostal do problémů, a čím byl starší, tím snáze si získával přátele. Dokonce si nakoupil spoustu knížek o autismu a dovedl si sám ze sebe dělat legraci. Když postoupil do posledního ročníku, už jsme se Sally nepochybovali, že to na univerzitě zvládne. Dokázal, že si umí najít přátele, a prospěch měl vynikající.“

Sir Colin se napil kávy. Strike byl s tím, jak jim předkládá informace, navýsost spokojený, a tak se na nic neptal, jen čekal, až bude jejich potenciální klient sám pokračovat.

„Potom,“ navázal sir Colin, když postavil šálek zpátky na stůl, „tři měsíce předtím, než měl Will odejít na Durham, potkala Eda vážná dopravní nehoda.“

„Kamionu selhaly brzdy,“ vysvětlil Ed. „Vletěl do křižovatky na červenou a narazil do mě.“

„Panebože,“ vydechla Robin. „Byl jste –“

„Pět dní v kómatu,“ řekl sir Colin, „a musel se znovu učit chodit. Jak si jistě dokážete představit, já i Sally jsme se v tu dobu soustředili jen na něj. Sally se prakticky odstěhovala do nemocnice.“

Za to, co následovalo, nesu hlavní díl viny já,“ pokračoval sir Colin. Oba synové chtěli něco namítnout, ale on je zarazil: „Ne, povím to sám. Will odjel na univerzitu a já ho nekontroloval tak často, jak bych to dělal za normálních okolností. Měl jsem se víc ptát, neměl jsem se spokojit s tím, co mi říkal. Zmiňoval se o lidech, se kterými chodí na drink, pověděl mi, že vstoupil do několika spolků, učení podle všeho zvládal bez problémů – jenže pak zmizel. Prostě si sbalil a odešel.“

Uvědomil nás o tom jeho tutor a my měli rázem pořádně nahnáno. Vypravil jsem se na univerzitu a promluvil si s několika jeho přáteli, kteří mi vyličili, že byl na přednášce, kterou na univerzitě pořádala UHC, tam se dal do řeči s několika členy, ti mu poskytl něco na přečtení, pozvali ho na své setkání a on tam šel. Když se vrátil na kolej, pobral všechno ze svého pokoje a zmizel. Od té doby ho nikdo neviděl.

Vystopovali jsme ho prostřednictvím toho jejich chrámu na Rupert Court a dozvěděli jsme se, že je na Chapmanově farmě v Norfolku. Tam UHC původně vznikla a je to dodneška jejich největší indoktrinační středisko. Členové mají zakázány mobilní telefony, takže jsme Willa mohli kontaktovat jedine prostřednictvím dopisů, což jsme také udělali. Nakonec se nám hrozbami, že půjdeme na policii, podařilo církev přesvědčit, ať nám umožní se s Willem setkat v jejich Ústředním chrámu na Rupert Court.

Ta schůzka byla naprosto otřesná. Jako bychom mluvili s úplně cizím člověkem. Will se změnil k nepoznání. Na všechno, co jsme mu říkali, měl připravené standardní odpovědi a fráze UHC a jednoznačně odmítl

církev opustit nebo pokračovat ve studiu. Přestal jsem se ovládat, což byla velká chyba, protože jim to skvěle nahrálo do karet a umožnilo jim to vylíčit mě jako nepřítele. Měl jsem se zachovat stejně jako Sally: dávat mu najevo jen lásku a ukázat mu, že se ho nesnažíme ovládat nebo klamat, což mu o nás Správcové církve samozřejmě namluvili.

Kdybych to býval nechal na Sally, mohli jsme přece jen mít šanci ho odtamtud dostat, jenže jsem měl hroznou zlost – zlost, že takhle zahazuje svá studia, zlost, že nám přiděluje tolik zbytečných starostí v době, kdy jsme pořád ještě nevěděli, jestli Ed nezůstane do konce života na vozíku.“

„V kterém to bylo roce?“ zeptal se Strike.

„Dva tisíce dvanáct,“ odpověděl sir Colin.

„Takže už je tam skoro čtyři roky?“

„Správně.“

„A vy jste ho od té doby, co se k nim přidal, viděli jen jednou?“

„Jednou jsme se setkali tváří v tvář, jinak mám fotky, které pro nás pořídil pan Patterson. A viděl se s ním Ed.“

„Jen na okamžik,“ upřesnil Ed. „Loni jsem se ho pokusil oslovit na Wardour Street, ale otočil se na patě a utekl zpátky do toho chrámu na Rupert Court. Párkrát jsem se tam od té doby byl projít a z dálky jsem sledoval, jak vybírá milodary. Vypadá nezdravě. Vychrtle. Je z nás nejvyšší, a určitě zhubl aspoň o dvacet kilo.“

„Na Chapmanově farmě jsou podle všeho všichni chronicky podvyživení,“ doplnil sir Colin. „Každou chvíli se postí. Dost věcí o vnitřním fungování církve jsem se dozvěděl od jednoho mladého bývalého člena, Kevina Pirbrighta, který v církvi vyrostl. Byl tam od tří let.“

„Jo,“ pronesl zničehonic James. Posledních několik minut se tvářil jako člověk, který se musí hodně držet, aby neřekl, co si myslí. „Ten si za to aspoň nemohl sám.“

Na okamžik zavládlo napjaté ticho.

„Omlouvám se,“ vypravil ze sebe potom James, ačkoli to nepůsobilo nijak zvlášť upřímně. Nakonec už se však zjevně nedokázal ovládnout a vyhrkl:

„Podívejte se, když tehdy Willovi nedošlo, že podpálením školní kaple světovou chudobu fakt nevyřeší, zachoval se prostě jako totální idiot, ale tohle? *Tohle?* Přidat se k sektě přesně v době, kdy čekáme, jestli z Eda nebude do konce života paraplegik?“

„Will takhle neuvažuje,“ podotkl Ed.

„Ne, protože je to sebestředný, egoistický spratek,“ rozlítl se James. „Moc dobře si uvědomuje, co dělá, a měl spoustu příležitostí s tím přestat. Nemyslete si, že je to nějaký bezbranný trouba,“ obrátil se ke Strikovi a Robin. „S někým, kdo není stejně inteligentní jako on, dovede jednat pěkně povýšeně, a měli byste ho slyšet diskutovat.“

„Jamesi,“ pronesl Ed tiše, ale bratr si ho nevšímal.

„Máma zemřela na Nový rok. Dokud byla při vědomí, napsala Willovi dopis, ve kterém doslova škemrala o poslední setkání. Nic. Vůbec se neozval. Kvůli němu umřela plná obav, plná zoufalé touhy ho ještě jednou vidět, a na pohřeb taky nepřišel. To bylo *jeho* rozhodnutí a já mu to nikdy neodpustím. *Nikdy*. Tak. A je to venku,“ dokončil James, plácl se do stehů a vstal. „Je mi líto, ale já na tohle prostě nemám,“ dodal ještě, a než stačil promluvit někdo z ostatních, odkráčel z místnosti.

„Já tušil, že to takhle dopadne,“ zamručel Ed.

„Moc se omlouvám,“ řekl sir Colin Strikovi a Robin. Měl vlhké oči.

„Nic se neděje,“ uklidnil ho Strike. „Zažili jsme horší věci.“

Sir Colin si odkašlal a trochu rozechvělým hlasem pokračoval:

„Úplně poslední Sallyina slova... zapříisahala mě, ať odtamtud Willa dostanu... promiňte.“ Zpod bifokálních brýlí se začaly řinout slzy a on zalovil v kapse pro kapesník.

Ed s námahou vstal a šel si přisednout vedle otce. Jak obcházel stůl, Strikovi neuniklo, že výrazně kulhá.

„No tak, tati,“ řekl Ed a položil siru Colinovi ruku na rameno. „To nic.“

„Obyčejně se takhle na veřejnosti nechováme,“ ujistil sir Colin Strika s Robin, a zatímco si otíral oči, pokusil se o úsměv. „Je to tím, že Sally... je to pořád velice... velice čerstvé...“

Právě v tu chvíli – v tu nejhorší, jakou si podle Robin mohl vybrat – se u jejich stolu objevil číšník, aby jim nabídl oběd.

„Ano, dobrý nápad,“ vypravil ze sebe sir Colin zastřeným hlasem. „Pojďme se najíst.“

Než dostali jídelní lístky a objednali si, stačil se sir Colin dostatečně sebrat. Jakmile se číšník vzdálil z doslechu, řekl:

„James má samozřejmě pravdu, do jisté míry. Will je skutečně ohromně inteligentní a v diskuzích nezná bratra. Já se vám jen snažím vysvětlit, že jednou z vlastností jeho velmi výkonného mozku je i určitá... znepokojivá naivita. Myslí to skrz naskrz dobře, opravdu chce zlepšit svět, ale zároveň má rád jistotu a pevná pravidla, k nimž se může přimknout. Než objevil vědmy a proroky UHC, byl to socialismus, a předtím býval velmi otravným vlčetem – otravným pro skautské vedoucí, protože neměl rád halasné hry, ale stejně otravným i pro nás, protože se věčně chodil vyptávat, jestli se za dobrý skutek počítá i to, o co ho někdo požádal, anebo jestli musí jít o skutek, který si vymyslel on sám, jinak to neplatí.

Willův hlavní problém,“ pokračoval sir Colin, „spočívá v tom, že nevidí zlo. Je pro něj čistě teoretické, je to neurčitá síla, kterou je třeba vymýtit ze světa. Ale když ho má přímo před nosem, je vůči němu slepý.“

„A vy si myslíte, že UHC je zlo?“

„Ano, pane Striku,“ odpověděl sir Colin tiše. „Ano, bohužel je.“

„Pokusil jste se ho znovu navštívit? Domluvit si další schůzku?“

„Ano, ale odmítl. Na Chapmanovu farmu mají přístup jen členové církve, a když jsme se s Edem pokusili navštívit jedno jejich setkání v chrámu na Rupert Court, abychom si s Willem promluvili, odmítl nás tam pustit. Je to budova registrované náboženské společnosti, takže mají právo rozhodovat o tom, kdo smí dovnitř. Protože nás odchytili hned u vchodu, myslíme si, že mají fotky Willových nejbližších příbuzných a vydali pokyny, ať nás tam nepouštějí.

Jak už jsem vám říkal po telefonu, přesně tímhle to pohnojila Pattersonova agentura. Poslali do chrámu toho samého člověka, který sledoval Chapmanovu farmu. Kolem farmy jsou nainstalované kamery, takže lidé

z církve už věděli, jak ten chlap vypadá, a když se objevil na Rupert Court, sdělili mu, že si zjistili, co je zač a pro koho pracuje a Willa uvědomili o tom, že ho nechávám sledovat soukromými detektivy. Smlouvu s panem Pattersonem jsem okamžitě zrušil. Nejenže pro mě nezískal žádné nové informace, které by mi pomohly dostat Willa ven, ale naopak ještě posílil narativ církve proti naší rodině.“

„Takže Will je pořád na Chapmanově farmě?“

„Podle všeho ano. Někdy chodí vybírat milodary v Norwichi a v Londýně. Občas zůstává přes noc v chrámu na Rupert Court, ale jinak je na farmě. Kevin mi řekl, že rekruti, kteří se nevypracují natolik, aby sami mohli vést semináře a společné modlitby, obvykle zůstávají v indoktrinačních střediscích – nebo ‚spirituálních retreatech‘, jak tomu říká církev. Na Chapmanově farmě je třeba zastat spoustu manuální práce.“

„Jak jste se vlastně seznámil s tím...“ Strike nahlédl do svých poznámek: „... Kevinem Pirbrightem?“

„Kontaktoval jsem ho přes jeho blog o UHC,“ vysvětlil sir Colin.

„Byl by ochotný si s námi promluvit?“

„To by nejspíš byl,“ řekl sir Colin tiše, „jenže je mrtvý. Loni v srpnu ho někdo zastřelil.“

„Zastřelil?“ zopakovali Strike s Robin současně.

„Ano. Jediný zásah do hlavy, v jeho bytě v Canning Townu. Sebevražda to nebyla,“ dodal sir Colin, protože předjímal Strikovu další otázku. „Na místě se nenašla žádná střelná zbraň. Pan Patterson o tom mluvil s nějakým svým známým u policie: podle nich ho někdo zabil kvůli drogám. Kevin byl prý dealer.“

„To jste věděl?“

„Ne, ale to nic neznamená... Myslím si, že se, chudák, snažil udělat na mě co nejlepší dojem,“ pokračoval sir Colin s povzdechem. „Chtěl vypadat vyrovnanější, než ve skutečnosti byl. Nikoho dalšího neměl, protože zbytek jeho rodiny je pořád v UHC. K sobě domů mě nikdy nepozval a teprve těsně před koncem mi přiznal, jakou daň si to všechno vybírá na jeho psychice. Psal totiž o svých prožitcích v UHC knihu, pořád vzpomín-

nal na to, co se mu tam stalo, a snažil se to nějak poskládat dohromady. Mělo mě to napadnout, mohl jsem mu domluvit nějaké terapie. Měl jsem mít na paměti, že je to psychicky strádající člověk, a nevnímat ho jen jako zbraň, kterou můžu použít proti církvi.

Poslední měsíc před vraždou se mi vůbec neozval. V té době jsme se dozvěděli, že Sallyina nemoc je nevyléčitelná, a už jsem byl zvyklý na to, že se Kevin chová nevypočitatelně a iracionálně: dělal věci, které škodily jemu samotnému a byly v přímém rozporu s mým záměrem dostat Willa z UHC. Ztropil scénu na autogramiádě Gilese Harmona, na kterého tam ječel a nadával mu. Neustále jsem se mu snažil vysvětlit, že takováhle taktika se může jenom obrátit proti němu, ale byl to hodně zatrpklý a zlostný člověk.“

„A co si myslíte o té vraždě, věříte, že za tím byly drogy?“

Ed na svého otce významně pohlédl, sir Colin krátce zaváhal a pak řekl:

„Když jsem se doslechl, že ho někdo zastřelil, byl jsem právě dost na dně a... přiznám se, že jsem okamžitě pomyslel na UHC.“

„Ale změnil jste názor?“

„Ano, změnil. Nepotřebují nikoho zabíjet; mají drahé právníky. Jsou to přeborníci v umlčování kritiky: dovedou si zajistit články sympatizujících novinářů, veřejnou chválu z úst celebrit... Kevin byl ve skutečnosti velice malá ryba, i kdyby se mu podařilo tu knihu dopsat. Už dřív ho přinutili stáhnout z toho blogu všechna vážnější nařčení a sami ho obvinili ze zneužívání.“

„Jakého zneužívání?“

„Pohlavního,“ řekl sir Colin. „Tvrdili, že zneužíval svoje sestry. Dostal od jejich rady Správců dopis, podle kterého proti němu obě dívky vznesly poměrně podrobná obvinění. Samozřejmě jsem si vědom toho, jak je pohlavní zneužívání rozšířené. Jedna z charit, se kterými pracuju, pomáhá obětem, takže dobře vím, jak vypadají statistiky, a nic si nenalhávám: spousta na pohled úžasných lidí provádí za zavřenými dveřmi hrozné věci. Pochoptelně nemůžu vyloučit možnost, že Kevin ty dívky skutečně zneužíval, ale říkám si, že kdyby církev opravdu věřila v jeho vinu, nejspíš by mu nepsala

výhružný dopis, ale rovnou uvědomila policii. Myslím si, že šlo jen o další pokus o jeho zastrašení, a podle toho, co mi Kevin o vnitřním fungování církve povídal, pravděpodobně jeho sestry k podepsání těch výpovědí přinutili... Chtěl jsem mu jít na pohřeb,“ pokračoval sir Colin smutně, „ale neumožnili mi to. Jak jsem zjistil, jeho matka, která je dodnes v UHC, se ho rozhodla pohřbít na Chapmanově farmě. To je podle mě skutečně vrchol... Kevin, který tolik bojoval, aby odtamtud unikl...“

Přinesli jim jídlo. Strike měl sice chuť na steak, ale objednal si mořského vlka, a když ho teď položili před něj, zeptal se:

„Nedá se ohledně Willa podniknout něco právní cestou?“

„Věřte mi, že jsem se snažil,“ řekl sir Colin a chopil se příboru. „Sallyin otec zanechal Willovi svěřenský fond. Will už z něj vybral polovinu peněz a věnoval je UHC. Chtěl jsem ho nechat vyšetřit psychiatrem, ale jakmile to církev zvěřila, zajistili si posudek od jednoho z těch svých, a ten Willa označil za dokonale zdravého. Je plnoletý a podle toho posudku duševně v naprostém pořádku. Je to bezvýchodná situace.“

Snažil jsem se na církve a její způsoby upozornit své známé v politice, ale vypadá to, že se jí všichni bojí postavit – kvůli celebritám a tolik opěvované charitativní činnosti. Jednoho poslance podezřívám, že je přímo členem. Agituje za ně v parlamentu a velmi agresivně napadá každého, kdo proti nim vznesе nějakou kritiku. Snažil jsem se i navnadit své známé v tisku, aby se jim pořádně podívali na zoubek, jenže se bojí žaloby. Nikdo s tím nechce mít nic společného.

Kevin byl připravený hnát UHC před soud za to, jak zneužívali jeho i ostatní v jeho rodině. My se Sally bychom to s radostí financovali, jenže podle mých právníků neměl téměř žádnou naději na úspěch. A nejen proto, že už musel na svém blogu připustit některé omyly; navíc totiž věřil hodně zvláštním věcem.“

„Například?“

„Byl přesvědčený, že svět duchů existuje. Dokonce si myslel, že UHC dokáže vyvolávat mrtvé ze záhrobí. Pan Patterson se snažil najít další lidi, kteří by byli ochotní před soudem vypovídat, ale neobjevil nikoho.“

„Uvažoval jste někdy o tom, že byste Willa prostě unesli? Sebrali ho na Wardour Street?“

„I to jsme se Sally probírali, jako poslední možnost,“ přiznal sir Colin, „ale zalekli jsme se, když jsme se dozvěděli, jak dopadl jeden mladík, jehož rodiče v roce 1993 přesně tohle udělali. Jmenoval se Alexander Graves. I on pocházel z movité rodiny. Jeho otec ho doslova unesl na ulici, kde Alexander vybíral milodary. Jenže ten mládenec byl ve velmi špatném psychickém stavu a o několik dní později se doma oběsil.“

V posledních letech jsem toho přečetl poměrně dost o vymývání mozku,“ pokračoval sir Colin, zatímco mu stydl oběd. „O technikách, které UHC používá, a o jejich účinnosti toho dnes vím mnohem víc než na začátku. Kevin mi poměrně podrobně vylíčil, jak to v té církvi chodí, a jde o úplně stejnou manipulaci jako v klasických sektách: omezený přístup k informacím, kontrola myšlenek a emocí a tak dále. Dnes už chápu, proč se Will změnil tak rychle. Zkrátka se postarali o to, aby to neměl v hlavě v pořádku.“

„Což rozhodně nemá,“ souhlasil Ed. „Vždyť nepřišel za mámou, když byla na smrtelné posteli, a neukázal se ani na jejím pohřbu. Jamesovi se loni narodila dvojčata a on je ještě ani neviděl.“

„A čeho přesně byste rádi dosáhli, pokud si nás najmete?“ zeptal se Strike.

Sir Colin odložil příbor, sáhl pod svou židli, zvedl starou černou aktovku a vyndal z ní tenké desky.

„Než právníci UHC přinutí Kevina zrevidovat jeho blog, všechno jsem si vytiskl. Jsou tu také dva Kevinovy dlouhé e-maily, kde mi vysvětloval, jak se jeho rodina k církvi dostala, a vylíčil několik incidentů, jichž byl svědkem nebo přímým účastníkem. Zmiňuje konkrétní lidi a místa a obviňuje Jonathana Wace, zakladatele UHC, ze spáchání minimálně jednoho trestného činu. Kdyby se vám podařilo někoho z ostatních lidí, které Kevin v těch dokumentech zmiňuje, přesvědčit, aby si s vámi promluvil, nebo dokonce svědčil před soudem, zejména o donucovacích metodách církve a vymývání mozku, mohl bych snad právní cestou něco

podniknout. Přinejmenším bych rád donutil UHC, aby mi dovolili se s Willem znovu sejít.“

„Ale v ideálním případě byste ho chtěl dostat ven?“

„Samozřejmě,“ přikývl sir Colin, „nicméně chápu, že to nejspíš není realistické.“

Je tu také zpráva Pattersonovy agentury, i když ti nic zvláštního nezjistili. Soustředili se hlavně na sledování Willa v době jeho pobytů na Rupert Court a na Chapmanově farmě. Doufali, že se jim podaří natočit, jak ho někdo týrá nebo zastrašuje, nebo získají doklady toho, že je nešťastný a že ho tam nutí dělat něco proti jeho vůli. Několik jejich lidí ho anonymně oslovilo na ulici, zkusili s ním zapříst hovor, ale trval na tom, že je dokonale šťastný, a snažil se je naverbovat nebo z nich vytáhnout hotovost... Takže: co si o tom myslíte?“ pronesl sir Colin a pohlédl ze Strika na Robin a zpět. „Je náš případ beznadějný?“

Než mohl Strike odpovédět, Robin natáhla ruku pro dokumenty, které s sebou sir Colin přinesl.

„Ne,“ řekla. „Moc rádi se vám pokusíme pomoci.“

5

Pátá šestka:

*Trvat ve své ctnosti je vytrvalost,
ženě přináší štěstí...*

I-ting, Kniha proměn

„To je v pořádku,“ řekl Strike, když se Robin o půl hodiny později začala omlouvat, že případ přijala, aniž by se nejdřív poradila s ním. „Byl bych to řekl sám, ale měl jsem zrovna plnou pusku brambory.“

Po rozloučení s Edensorovými se oba detektivové uchýlili do nedalekého hostince Golden Lion. Šlo o nevelký viktoriánský podnik s bohatou výzdobou a oni se usadili ke kulatému stolu na vysoké kožené barové stoličky.

„Včera večer jsem se na internetu koukala na stránky UHC,“ poznamenala Robin, která si dala jen pomerančový džus, protože za chvíli potřebovala vyrazit na sledování. „Mají *spousty* prvotřídních nemovitostí. Ten jejich chrám na Rupert Court musel stát jmění, přímo uprostřed West Endu, a to vůbec nemluvím o chrámech a střediscích, co mají v Birminghamu a Glasgowě. Je vůbec možný, aby tolik peněz vydělávali legálně?“

„No, sekají všude po Británii jeden seberealizační kurz za druhým, za pětikilo na den, a meditační retreaty za litr. Mají přes deset tisíc členů, co pro ně vybírají peníze, sami jim odvádějí pětinu svých příjmů a pamatují na ně v závěti. Takže se to nasčítá. Čekal bych, že jim finančák dost šlape na paty, čili buď mají všechno v cajku, anebo si najali hodně šikovnou účetní, která umí všechny ty pochybnější záležitosti pěkně zamaskovat. Bohužel tahání peněz z idiotů není zločin.“

„Takže souhlasíš s Jamesem? Will je podle tebe idiot?“

Strike se napil piva, aby měl chvíli na rozmyšlenou.

„Řekl bych, že lidi, co se přidávají k sektám, mají obecně o kolečko méně.“

„Co Giles Harmon? Úspěšný spisovatel, pracháč, vážně inteligentní...“

„Tohle vidím stejně jako Orwell,“ prohlásil Strike. „Určitý představy jsou tak stupidní, že jim uvěří jenom intelektuálové.“ ... Vážně se obávám, že to nepůjde provést jinak, než poslat někoho v utajení přímo na Chapmanovu farmu.“

Robin se přesně na tenhle rozhovor připravovala už několik dní.

„Což bude nejdřív vyžadovat návštěvu toho chrámu na Rupert Court. Už jsem si to zjišťovala: na Chapmanovu farmu nemůžeš přijet jen tak sám od sebe, musejí tě tam pozvat, to znamená naverbovat tě v jednom z chrámů. Takže ten, kdo na Rupert Court půjde, musí mít předem připravenou kompletní falešnou totožnost s nějakým příběhem, kterou bude používat od prvního kontaktu se členy církve, a taky by asi měl budit zdání, že je hodně ve vatě, aby ho hned od začátku chtěli dostat.“

Strike moc dobře poznal, kam tím vším Robin míří, proto řekl: „A hádám, že podle tebe by Barclay, Shah ani Littlejohn v roli prachatýho pámbíčkáře nepůsobili přesvědčivě.“

„No, tipuju, že Barclay by nevydržel ani hodinu, než by si z toho všeho začal dělat srandu. Littlejohn by se hodil dokonale, kdyby UHC vyžadovala od adeptů složit slib mlčení –“

Strike se zasmál.

„– a Dev má malé děti, takže určitě nebude chtít na několik týdnů z domu. V úvahu připadá Midge, ale ta zatím nikdy v utajení nepracovala. Já samozřejmě taky ne, nebo aspoň ne na týhle úrovni,“ dodala Robin rychle, než na to upozorní Strike, „ale pár zkušeností už mám a zatím mě nikdy nikdo neodhálil, dokonce ani když jsem jako Venetia Hallová chodila denně do sněmovny.“

„A co když se to vážně protáhne na několik týdnů?“ nadhodil Strike.

„Tak se to holt protáhne na několik týdnů,“ opáčila Robin a pokrčila rameny.

Strike už shodou okolností také dospěl k závěru, že nejlépe se pro ten úkol hodí Robin, ale k přijetí jejího návrhu měl i další důvod. Těch pár týdnů nucené odluky, zatímco bude na Chapmanově farmě, by mohlo vnést trochu napětí do jejího vztahu s Ryanem Murphym a Strike po ničem jiném netoužil víc. Na druhou stranu nechtěl souhlasit příliš horlivě, aby Robin nevytušila, že má postranní úmysly, a tak jen přikývl a řekl: „Dobře, asi by to šlo. Ještě to ale musíme pořádně promyslet.“

„Já vím. Na Chapmanovu farmu bych nemohla v paruce, takže bych se nejspíš nechala ostříhat nakrátko.“

„Vážně?“ podivil se Strike bez přemýšlení. Její vlasy se mu líbily.

„No, musela bych. V okolí Rupert Court se přece pohybuju už řadu let. Rozhodně nemůžeme riskovat, že by mě někdo poznal, obzvlášť pokud by mě tu viděl chodit do kanceláře.“

„Hm, to je pravda,“ připustil Strike, „ale nemusíš kvůli tomu jít dohola.“

„Nesnažím se dostat ke křišnovcům,“ uklidnila ho Robin. „Nechala bych si to zkrátit a obarvit. Nějakou křiklavou barvou. Holka ze soukromý školy, která chce působit trochu alternativně, ale ne zase tolik, aby vyděsila rodiče a ti ji odstříhli od peněz. Třeba se jí nedávno rozpadl vztah a hrozně ji to vzalo, rozumíš, takže se teď snaží znovu najít smysl života a něco, čím by vyplnila prostor, kde počítala se svatbou.“

„Vidím, že už jsi o tom vážně docela přemýšlela,“ usmál se Strike.

„Samozřejmě. Chci tam jít.“

„Proč?“ zeptal se. „Proč o to tak stojíš?“

„Vymývání mozku mě vždycky zajímalo. Probírali jsme to i na univerzitě.“

Robin původně studovala psychologii, ale ze školy odešla. Nedokončené univerzitní vzdělání byla jedna z věcí, které měli se Strikem společné.

„Fajn, zatím se mi to docela zamlouvá. Rozpracuj ještě pořádně tu svoji falešnou totožnost a můžeme upravit rozpis tak, abys v sobotu dopoledne měla čas chodit do chrámu.“

„Problém je jenom s oblečením,“ podotkla Robin. „To, co nosím, nepůsobí zrovna dojmem, že bych byla kdovíjak zazobaná.“

„Vždycky ti to sekne,“ ujistil ji Strike.

„Díky,“ řekla a trochu se začervenala, „ale jestli mám UHC přesvědčit, že jsem v balíku, *tohle* rozhodně nezabere.“ Zvedla svoji šest let starou kabelku. „Nejspíš bych si mohla pár značkových kostýmů a kabelek někde půjčit. Nikdy jsem to nezkoušela, ale vím, že to jde.“

„S tím bych možná mohl pomoci,“ nabídl nečekaně Strike. „Mohla by sis něco půjčit od Pru.“

„Od koho?“

„Mojí sestry,“ vysvětlil Strike. „Prudence. To je ta psychoterapeutka.“

„Aha,“ přikývla překvapená Robin.

Setkala se zatím jen se dvěma z osmi Strikových nevlastních sourozenců a i s nimi jen krátce. Strike, mírně řečeno, nepocházel z právě tradiční rodiny. Byl nemanželským synem slavného rockera, se kterým se viděl jen dvakrát v životě, a jeho zesnulá matka byla v tisku obvykle popisována jako „super-groupie“. Robin sice věděla, že Strike před několika měsíci konečně souhlasil, že se s nevlastní sestrou Prudence poprvé sejde, netušila však, nakolik se mezitím stačili sblížit, a tak ji zaskočilo, že by Prudence byla svolná zapůjčit Strikově detektivní partnerce drahé oblečení.

„Myslím, že máte zhruba stejnou...“ Místo slova „postavu“ udělal jen neurčité gesto. „Zeptám se. Asi bys musela zajít k ní si něco vyzkoušet.“

„To není problém,“ ubezpečila ho trochu zaskočeně Robin. „Zajdu tam moc ráda – pokud Prudence nebude vadit, že půjčuju oblečení cizímu člověku.“

„Nejsi cizí, už jsem jí o tobě řekl úplně všechno,“ namítl Strike.

„Takže... spolu vycházíte? Ty a Prudence?“

„Jo,“ přisvědčil a znovu se napil piva. „Je mi o dost sympatičtější než všechny ostatní otcovy děti – což je samozřejmě dost nízká laťka.“

„S Alem taky vycházíš dobře, ne?“ připomněla mu Robin.

„Jakž takž. Pořád mu leží v žaludku, že jsem odmítl jít na ten Rokebyho večírek. Kam máš po tomhle namířeno?“

„Přebírám v Bexleyheathu směnu po Devovi,“ řekla Robin a podívala se na telefon, kolik je hodin. „Vlastně bych pomalu měla vyrazit. Co ty?“

„Mám odpoledne volno. Oskenuju v kanclu ty dokumenty,“ kývl k lepenkovým deskám, které jim předal Colin Edensor, „a pošlu ti je na e-mail.“

„Fajn,“ přikývla Robin. „Tak ahoj zítra.“

6

Čtvrtá šestka:

Zavázaný vak.

Ani úhona, ani sláva.

I-ťing, Kniha proměn

Během šestiminutové chůze z hostince Golden Lion na stanici metra Green Park se Robin věnovala přesně tomu, co se v uplynulých osmi měsících usilovně snažila odnaučit: přemýšlení o Cormoranu Strikovi v jiném kontextu než v kontextu jejich práce a přátelství.

Že je do svého pracovního partnera zamilovaná, si Robin Ellacottová dlouho odmítala přiznat – teprve když předešlého roku zjistila, že má Strike milostný poměr, který před ní pečlivě skrývá, nezbylo jí, než se svým citům postavit čelem. Usoudila tehdy, že se zkrátka a dobře musí té zamilovanosti nějak zbavit, a hlavně proto také o několik týdnů později souhlasila, že půjde na rande s Ryanem Murphym.

Od té doby dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby své city ke Strikovi držela pevně na uzdě, a doufala, že láska nedostatkem pozornosti postupně sama odumře. V praxi to znamenalo, že kdykoli byla sama, vyháněla z hlavy veškeré myšlenky, které s ním měly něco společného, a zásadně si zakazovala v čemkoli ho srovnávat s Murphym, jak se o to v den křtu pokoušela Ilsa. Když se jí navzdory veškerému úsilí přece jen vloudila do mysli některá nevíтанá vzpomínka – jak ji Strike objal v den její svatby nebo jak se k ní o jejích třicátinách, když spolu opilí stáli před Ritzem, nečekaně naklonil, aby ji políbil –, připomínala si, že její detektivní partner

je muž dokonale spokojený se svým staromládeneckým životem, prokládaným milostnými avantýrami s obvykle překrásnými ženami. Bylo mu jednačtyřicet, nikdy se neoženil, z vlastního rozhodnutí žil ve spartánském podkrovním bytě nad kanceláří a měl hluboce zakořeněné sklony uzavírat svůj intimní život za vysokými hradbami. Přestože v jejím případě od této zdrženlivosti postupně upouštěl, dobře si pamatovala, jak rychle se k ní po onom večeru v Ritzu opět vrátil. Zkrátka byla nyní přesvědčená, že Strike o to, po čem ona v minulosti snad toužila, sám nikdy nestál.

Přineslo jí proto nejen potěšení, ale také úlevu, když se dala dohromady s Murphym, který o ni naopak zcela zjevně stál. Kromě toho, že byl kriminalista pohledný a inteligentní, živil se oba podobnou detektivní prací, což byla velmi vítaná změna oproti dobře placenému účetnímu Matthewovi – s tím se rozvedla mimo jiné i proto, že nikdy nechápal, proč se chce Robin věnovat kariéře, kterou on považoval za výstřední a nejistou. Navíc ji pochopitelně těšilo, že si opět užívá milostného života: tím spíš, že šlo o milostný život znatelně uspokojivější než ten, který vedla s bývalým manželem.

Přesto mezi ní a Ryanem pořád přetrvávala jakási těžko postižitelná bariéra. Robin si říkala, že jsou oba nejspíš jen trochu ostražití, protože jeden i druhý koneckonců mají zkušenost s rozpadem manželství. Oba dobře vědí, jak lidé v těch nejdůvěrnějších vztazích dokážou jeden druhému ublížit, a s ohledem na to k sobě navzájem přistupují. Robin se ze svých let s Matthewem ponaučila a dávala si pozor, aby v Ryanově společnosti nemluvila příliš často o Strikovi, aby nezmiňovala Strikovu vojenskou kariéru a nevyprávěla žádné příhody, v nichž by působil přehnaně zábavně nebo přitažlivě. Už si s Murphym navzájem pověděli spoustu podrobností ze své minulosti, Robin si však dobře uvědomovala, že mu – stejně jako on jí – nabízí značně zkorigovanou verzi. Možná to po třicítce bylo nevyhnutelné. Matthewovi, s nímž se seznámila ve škole, si kdykoli bez obav vyčila srdce: jenže i když tehdy věřila, že mu říká všechna svá tajemství, dnes si s odstupem uvědomovala, že tenkrát vlastně ani pořádně nebylo s čím se svěřovat. Teď jí trvalo půl roku, než Ryanovi pověděla o brutálním znásilnění, které

ukončilo její studia na univerzitě, a zatím vůbec před ním nezminila, že jednou z hlavních příčin selhání jejího manželství byla Matthewova vytrvalá žárlivost a podezřívavost vůči Strikovi. Ryan se na oplátku vyhýbal tématu svého alkoholismu a poskytl jí podle všeho výrazně osekanou verzi svého rozchodu s bývalou manželkou. Robin předpokládala, že pokud jejich vztah vydrží, nakonec se i k těmto věcem dostanou. Prozatím pro ni byl už samotný soukromý život bez žárlivých hádek a věčné zášti velmi příjemná změna.

Vzhledem ke všem těmto okolnostem nemohlo hloubání o emocionálním podtextu rozhovoru se Strikem přinést nikomu nic dobrého, a navíc v Robin probouzelo pocit, jako by byla Murphymu nevěrná. Strikovi nejspíš připadalo, že když je teď Robin pevně upoutaná k jinému muži, klidně může říkat věci jako „vždycky ti to sekne“ nebo „už jsem jí o tobě řekl úplně všechno“. Zatímco sjížděla do metra, znovu si v duchu důrazně zopakovala, že Strike je její nejlepší kamarád, ale nic víc, a přinutila se obrátit myšlenky k aktuálnímu případu v Bexleyheathu.

7

*Tento hexagram odkazuje k situaci, kdy se původně
zahnaná temnota začíná znovu nečekaně vkrádat odspodu
a z nitra.*

I-ťing, Kniha proměn

Strike plánoval, že až dopije svůj půllitr, vrátí se do kanceláře, ale v hostinci Golden Lion se mu sedělo náramně příjemně, a tak si řekl, že si dokumenty od Colina Edensora koneckonců může stejně dobře přečíst tady, u piva. Došel si proto pro druhý půllitr a zároveň té příležitosti využil k tomu, aby si z barové stoličky přesedl na volnou koženou lavici s nižším stolkem, na němž si otevřel desky. Navrchu ležel obsáhlý e-mail siru Colinovi od zesnulého Kevina Pirbrighta.

Drahý Coline,

předem se omlouvám, pokud to bude dlouhé, ale ptal jste se, jak se moje rodina s Univerzální humanitární církví vlastně zapletla, co mě přimělo odejít atd., tak tady to je.

Moje matka se k UHC přidala, když mně byly tři a mým sestrám šest a osm. Musím poznamenat, že moje matka – které jsem zvyklý říkat Louise, protože UHC veškeré zmínky o pokrevním příbuzenství zakazuje – není hloupá. Vyrostla v chudé rodině

a neměla možnost jít studovat, ale pálí jí to. Za mého tátu se provdala hodně mladá, nicméně nás opustil, když mi byl rok. Vzpomínám si, že Louise bývala zamlada hodně hezká.

Nevím, kdy poprvé slyšela Jonathana Wace přednášet, ale vím, že se do něj zamilovala. Spousta žen v UHC je do něj zblázněná. Každopádně sbalila všechno, co jsme v našem obecním bytě měli, a odstěhovali jsme se na Chapmanovu farmu. (Tohle všechno jsem si musel později poskládat z vyprávění svých sester, protože na náš život před UHC si vůbec nevzpomínám.)

Potom už jsme neměli kam jít, zůstalo nám jen bydlení v UHC. To je poměrně běžné. Lidé dají církvi úplně všechno, aby dokázali, jak jsou svému novému životu oddaní. Někteří členové dokonce prodají i vlastní dům a veškeré peníze věnují církvi.

Na Chapmanově farmě církev původně vznikla. Je tam pohřbena pětice proroků a vědem, a protože se farma nachází uprostřed venkova, daleko od městského prostředí, posílají právě sem všechny členy, které je třeba znovu indoktrinovat. Existují i další střediska a moje starší sestra Becca strávila tři roky v tom v Birminghamu (dneska už to v církvi dotáhla poměrně vysoko) a Emily směla chodit ven vybírat milodary, ale Louise a já jsme farmu nikdy neopouštěli.

UHC hlásá, že běžné rodinné vztahy a monogamní milostné vztahy jsou jen jedna z forem materialistického vlastnictví. Pokud jste dobrý člověk, jste spirituálně svázán se všemi v církvi a milujete je všechny stejnou měrou. Louise se toho na farmě snažila od začátku držet, ale my tři jsme vždycky věděli, že je naše skutečná matka. Pro většinu dětí tam výuka vypadá tak, že si jen čtou traktáty UHC a učí se je nazpaměť, ale Louise mě, Beccu a Emily

potají, když jsme uklízeli u slepic, učila ještě další věci, třeba násobilku.

Když jsem byl hodně malý, myslel jsem si, že Jonathan Wace je doslova můj otec. Říkali jsme mu „Papa J“ a já o rodinných vztazích pochopitelně věděl, protože se o nich mluví v Bibli a dalších svatých knihách, které jsme studovali. Až postupně jsem si uvědomil, že Papa J ve skutečnosti žádný můj příbuzný není. Pro malé dítě to bylo vážně matoucí, ale bral jsem to, jak to je, protože to dělali všichni ostatní.

Ma-cu Waceová, Jonathanova manželka, vyrostla na Chapmanově farmě. Byla tam už v době Aylmertonské komunity...

Strike přestal číst a zíral na ta poslední slova.

Už v době Aylmertonské komunity.

V době Aylmertonské komunity.

Aylmertonské komunity.

Stodoly na spadnutí, vyvádějící děti, bratři Crowtherové obcházející po dvoře, ta zvláštní osamělá kruhová věž jako obří šachová figurka na obzoru: najednou to měl všechno znovu před očima. Jak se jeho zkouřená matka snažila plést pro holky věnečky ze sedmikrásek; jak spali v polorozpadlých barácích, co se nedaly zamknout; jak ho neustále provázel pocit, že se tam všechno vymklo kontrole, a ten dětský instinkt, že někde opodál, téměř na dohled, číhá jakési neurčité nebezpečí.

Až do téhle chvíle neměl Strike ponětí, že Chapmanova farma je ve skutečnosti tohle: v době, kdy tam žil on, společně s nesourodou skupinkou rodin, které obývaly zchátralé budovy a pod vedením bratrů Crowtherových pracovaly na pozemcích, se tomu říkalo Forgemanova farma. Přestože se v Aylmertonské komunitě neprojevovaly ani náznaky nějakých náboženských sklonů, Strikův odpor k veškerým sektám pramenil právě z tohoto

půlročního pobytu na Forgemanově farmě, který pokládal za to nejnešťastnější období svého labilního a roztržitého dětství. Komunitě dominoval starší z bratrů Crowtherových, autoritativní shrbený čahoun s mastnými vlasy, dlouhými černými kotletami a trčícím knírem. Strike si dodneška dokázal vybavit mámin uchvácený výraz, když jim Malcolm Crowther přednášel u táboráku a zasvěcoval je do svých radikálních představ a své osobní filozofie. Stejně dobře si vybavoval i to, jak byl jemu samotnému ten chlap nesnesitelně nesympatický, dokonce do té míry, že se mu z něj dělalo vyložené zle.

Když na farmu vtrhla policie, Leda už byla i s dětmi v Londýně. Déle než půl roku na jednom místě nikdy nevydržela. O policejním zátahu se dočetla v novinách a odmítala uvěřit, že si na komunitu nedošlápli jen kvůli jejímu pacifismu, měkkým drogám a filozofii návratu k přírodě. Dlouho trvala na tom, že bratři Crowtherové by ty věci, ze kterých byli nakonec obviněni, nikdy neudělali, mimo jiné i proto, že jejím vlastním dětem podle jejich slov přece nezkřivili ani vlasek na hlavě. Teprve když se dozvěděla, co před soudem vypověděli ostatní obyvatelé, neochotně připustila, že její rodina měla zkrátka asi jen štěstí a že její venkovská idyla byla nejspíš skutečně líhni pedofilů. S charakteristickou přezíravostí označila celou tuto epizodu za ojedinělý případ a v kočovném životě pokračovala. Pro jejího syna s dcerou to znamenalo, že když je zrovna neodložila k tetě a strýci do Cornwallu, každou chvíli se v souladu s jejími rozmary stěhovali z jednoho nejistého bydliště do jiného.

Strike vypil naráz třetinu svého čerstvého piva a soustředil pozornost zpátky na stránku před sebou.

Ma-cu Waceová, Jonathanova manželka, vyrostla na Chapmanově farmě. Byla tam už v době Aylmertonské komunity a je to v podstatě takové její soukromé království. Myslím si, že ve střediscích v Birminghamu a Glasgowě nikdy nebyla a do chrámu v Londýně jezdí jen občas. Mama Ma-cu, jak jí členové církve

mají říkat, mi vždycky naháněla hrůzu. Vypadá jako čarodějnice: má úplně bílý obličej, černé vlasy, dlouhý špičatý nos a divné oči. Místo teplákové soupravy, ve které jsme museli chodit my ostatní, vždycky nosila dlouhé šaty. Když jsem byl malý, míval jsem noční můry, v nichž mě Ma-cu sledovala klíčovou dírkou nebo střešním oknem.

Ma-cu uměla každému vnutit svoji vůli. Kdo ji nezná, ten si to nejspíš nedovede představit. Dokázala člověka přimět prakticky k čemukoli, i k tomu, aby si sám ublížil. Nikdy jsem neviděl, že by někdo odmítl. Jedna z mých nejstarších vzpomínek z Chapmanovy farmy je spojená s mladíkem jménem Jordan, který se švihl přes obličej koženými dŮtkami. Jeho jméno mi utkvělo, protože Jonathan Wace vždycky, když ho potkal, začal zpívat spirituál „Valí se, valí, Jordán“. Jordan byl mnohem větší než Ma-cu, klečel před ní a obličej měl samou podlitinu, ale švihl se dál, dokud neřekla dost.

I když mi všichni tvrdili, jak je Ma-cu hodná a svatá, mně vždycky připadala jako naprosto otřesný člověk. Když o tom teď zpětně přemýšlím, říkám si, že právě nenávisť k Ma-cu mě možná přivedla k tomu, že jsem začal pochybovat o celé církvi, ačkoli tehdy jsem si prostě jen myslel, že Ma-cu je zlá, ne že celá církev je prohnílá.

Ma-cu nikdy neměla ráda Louise a vždycky se postarala o to, aby Louise dostávala tu nejhorší práci na farmě, za každého počasí někde venku. Když jsem pak byl o něco starší, pochopil jsem, proč tomu tak je: Jonathan a moje matka spolu spali. Ma-cu nikdy neměla ráda ženy, se kterými Jonathan spal.

Mám-li vysvětlit, jak jsem z toho všeho unikl, bude to trochu složitější.

Několik let poté, co jsme do UHC vstoupili, se na Chapmanovu farmu nastěhovala nová rodina, Dohertyovi: matka, otec a tři děti. Deirdre Dohertyová na farmě znovu otěhotněla a porodila čtvrté dítě, dceru, které Ma-cu dala jméno Lin. (Ma-cu má právo vybírat jméno všem dětem narozeným na Chapmanově farmě. Často se radí s I-ťing, jak by se novorozeně mělo jmenovat. „Lin“ je název jednoho hexagramu.)

Když mi bylo dvanáct, otec, Ralph Doherty, uprostřed noci utekl a nejstarší tři děti vzal s sebou. Ráno nás všechny svolali do chrámu a Jonathan Wace nám sdělil, že Ralph byl materialista s velkou egomotivitou, zatímco jeho manželka, která u nás s Lin zůstala, je zářným příkladem čisté duše. Vzpomínám si, jak jsme jí všichni tleskali.

Útěk Ralpha a jeho dětí mě upřímně zmátl a šokoval, protože jsem nevěděl o nikom jiném, kdo by něco takového v minulosti udělal. Všechny nás učili, že odchodem z církve bychom si zničili život, že po očistění duše by nás materialistická existence doslova zabila, že bychom přišli o rozum a nejspíš spáchali sebevraždu.

Potom, několik měsíců po Ralphově útěku, vyhnali Deirdre. To mě šokovalo snad ještě víc. Nedokázal jsem si představit, jaký hřích musela spáchat, aby se jí UHC chtěla zbavit. Obvykle když člověk něco provedl, čekal ho trest. Pokud opravdu vážně onemocněl, směl někdy farmu opustit, aby vyhledal lékařskou pomoc, ale většinou UHC lidi odejít nenechávala, dokud na tom nebyli tak zle, že nebyli schopní pracovat.

Když Deirdre farmu opustila, Lin u nás nechala. Asi jsem měl být rád, protože Lin díky tomu nepřišla o možnost vyrůst s čistou duší a nemusela si zničit život v materialistickém světě. Tak to vnímala

většina členů, ale já ne. Přestože jsme s Louise neměli běžný vztah rodiče a dítěte, věděl jsem, že je moje máma a že to něco znamená. V duchu jsem si říkal, že Deirdre měla Lin vzít s sebou, a tohle byla první vážná trhlina v mé náboženské víře.

Proč Deirdre vyhnali, to jsem se dozvěděl čistou náhodou. Odpykával jsem si právě trest za to, že jsem kopl nebo strčil nějaké dítě. Na podrobnosti už si nevzpomínám. Byl jsem přivázaný ke stromu a měl jsem tam zůstat celou noc. Kolem šli dva dospělí. Na farmě byly zakázané baterky, takže nevím, kdo přesně to byl, ale šeptali si o Deirdre a jejím vypovězení. Jeden vykládal druhému, že Deirdre si zapsala do deníčku, že ji Jonathan Wace znásilnil. (Všichni členové církve nad devět let si v rámci svého duchovního života měli vést deníček. Výše postavení si je jednou týdně vybírali a četli.)

Věděl jsem, co znásilnění znamená, protože nás učili, že jde o jednu z otřesných věcí, které se dějí venku v materialistickém světě. V rámci církve můžou mít lidé pohlavní styk s kýmkoli, kdo o to stojí, je to v zájmu utužování spirituálních vazeb. Učili nás, že znásilnění je něco jiného, že jde o násilnou formu materialistického vlastnictví.

Nedokážu vylíčit, jak jsem se po tom zjištění cítil – Papa J údajně znásilnil Deirdre! Byl jsem natolik indoktrinovaný, že si vzpomínám, jak jsem si v duchu říkal, že bych byl k tomu stromu klidně uvázaný celý týden, jen kdybych tohleto neslyšel. Vychovali mě v přesvědčení, že Jonathan Wace je v podstatě zosobněním Boha na zemi. Církev učí, že pokud do své mysli vpustíme negativní úvahy o našem vůdci nebo o církvi samotné, znamená to, že se v nás Nepřítel snaží probudit naše falešné já, proto jsem tam ve tmě začal tiše odříkávat mantry, což byla jedna z technik na potlačování

negativních myšlenek, ale stejně jsem nedokázal zapomenout, co jsem o Jonathanu Waceovi právě slyšel.

Od té chvíle to se mnou šlo už jen z kopce. Nemohl jsem nikomu prozradit, co jsem se dozvěděl: kdyby Ma-cu zjistila, že něco takového vykládám, těžko odhadovat, k čemu by mě byla schopná přinutit. Snažil jsem se všechny ty negativní myšlenky a pochybnosti potlačit, ale trhlina v mé víře se pořád rozšiřovala. Začal jsem si všímat pokrytectví, vymývání mozku, nesrovnalostí v učení. Kázali lásku a dobrotu, a sami přitom byli k lidem naprosto nemilosrdní kvůli věcem, za které ti dotyční často ani nemohli. Například Lin, dcera Deirdre, už odmalička koktala. Ma-cu se jí kvůli tomu neustále posmívala. Tvrdila, že kdyby Lin doopravdy chtěla, mohla by kdykoli přestat, stačí se jen víc modlit.

Moje starší sestra Becca už se tou dobou stačila prosadit úplně jinak než my ostatní, cestovala s Wacem po celé Británii a pomáhala mu vést semináře a kurzy seberealizace. Emily, moje druhá sestra, na Beccu hodně žárlila. Někdy ji také brali na výjezdy, ale ne tak často jako Beccu.

Na mě a Louise koukaly obě spatra, protože jsme byli beznadějně případy, pro které církev neměla jiné využití než práci na farmě.

V pubertě jsem míval hrozné akné. Když se členové UHC vydávají na veřejnost, mají vypadat upraveně a přitažlivě, ale Lin, Louise a já jsme nesměli dokonce ani chodit vybírat milodary, protože jsme nenaplňovali obrázek, který o sobě církev malovala. Já měl akné, Lin koktala a Louise předčasně zešedivěla a vypadala mnohem starší, než ve skutečnosti byla, nejspíš z té věčné práce venku.

O tom, co následovalo, se mi píše těžko. Dnes vím, že jsem odchod z církve začal plánovat, když mi bylo téměř třiadvacet, ale jelikož jsme na farmě nikdy neslavili narozeniny, zjistil jsem datum svého narození, až když jsem odešel a vyhledal si svůj rodný list.

Trvalo mi přes rok, než jsem se k tomu konečně rozhoupal, zčásti proto, že jsem potřeboval nasbírat dostatek odvahy. Musíte si uvědomit, že církev člověku neustále vtluoká do hlavy, že venku nebude schopný přežít a že materialistický svět je tak hrozně zkažený a krutý, že se v něm nejspíš zblázní a sám si vezme život. Především jsem ale odchod odkládal, protože jsem chtěl, aby Louise šla se mnou. Měla něco s klouby. O artritidě jsem se dozvěděl až tady venku, ale myslím, že to bylo ono. Měla je oteklé a vím, že ji často trápily bolesti. Pochopitelně jí namlouvali, že jde o známku nečistého ducha.

Když jsme jednou dostali společně službu v chlévě, začal jsem jí povídat o svých pochybnostech. Ona se doslova rozklepala a řekla mi, že bych měl jít do chrámu a modlit se za odpuštění. Pak začala drmolit mantry, aby nic z toho, co jsem jí říkal, neslyšela. Odmítala se o čemkoli z toho bavit. Nakonec přede mnou prostě utekla.

Dostal jsem strach, že o mých pochybnostech poví Správcům, a bylo mi jasné, že musím odejít okamžitě, tak jsem z jedné pokladničky na milodary ukradl nějakou hotovost a po půlnoci přešel přes plot. Měl jsem upřímnou hrůzu z toho, že jakmile budu venku, sám na setmělé silnici, padnu mrtvý k zemi, nebo že si pro mě z lesa přijde Utonulá vědma.

Nějakou dobu jsem doufal, že mě Louise bude následovat, že ji můj odchod probere, ale už jsou to skoro čtyři roky a ona je pořád na farmě.

Omlouvám se, že jsem se tak rozepsal, ale chtěl jsem vám to vypovědět celé. Kevin

Tím první e-mail končil. Strike vzal do ruky druhý, posilnil se douškem piva a pokračoval ve čtení.

Drahý Coline,

mockrát díky za Váš e-mail. Statečný si nepřipadám, ale cením si toho, že to říkáte. Nicméně až si přečtete následující, možná změníte názor.

Ptáte se na vědmy a proroky a na jejich zjevování. O tom se mi píše opravdu těžko, ale pokusím se Vám říct co nejvíc.

Když se Taj-jü Waceová utopila, bylo mi teprve šest, takže si na ni moc dobře nevzpomínám. Víím, že jsem ji neměl rád. Byla to Ma-cuina princezna, vždycky se s ní zacházelo jinak než s ostatními dětmi a prošlo jí mnohem víc než nám.

Jedna ze starších dívek na farmě vzala Taj-jü jednou brzy ráno na rozvážku zeleniny (církve prodávala plodiny z farmy do místních obchodů) a cestou zpátky se zastavily v Cromeru na pláži. Obě si šly zaplavat, ale Taj-jü strhl proud a utopila se.

To byla pochopitelně obrovská tragédie a není divu, že to Ma-cu naprosto zrtilo. Po téhle události zůstala už napořád dost divná a záštiplná a takhle zpětně mě napadá, že spousta její krutosti vůči mojí matce a dětem obecně pramenila nejspíš odsud. Obzvlášť spadeno měla na holky. Jonathan měl dceru z prvního manželství,

Abigail. Po smrti Taj-jü ji Ma-cu nechala přestěhovat z Chapmanovy farmy do jiného střediska UHC.

Nedokážu s jistotou říct, kdy se představa, že Taj-jü je něco jako naše bohyně, objevila poprvé, ale Jonathan a Ma-cu se postupem času postarali o to, abychom ji tak vnímali. Začali o ní mluvit jako o vědmě a citovali spousty jejích údajných duchovních moudr, která se potom stala součástí církevní doktríny. I její smrt byla určitým způsobem posvátná, jako by měla tak čistou duši, že se z materiálního světa prostě vytratila. Moje sestra Becca tvrdila, že se Taj-jü uměla udělat neviditelnou. Nevím, jestli tomu Becca doopravdy věřila, nebo jen chtěla podlézat Jonathanovi a Ma-cu, ale představa, že se Taj-jü dokázala zbavovat hmotného těla dokonce už předtím, než se utopila, se také stala součástí mýtu.

V době její smrti už byli na Chapmanově farmě pohřbení dva lidé. Toho prvního muže jsem vůbec neznal. Byl to Američan jménem Rusty Andersen, který v minulosti žil na pozemku na okraji Aylmertonské komunity. Byl to válečný veterán a podle všeho typ člověka, kterým se dneska říká „survivalisté“. Ma-cu a Jonathan tvrdili, že se před smrtí přidal k církvi, ale nevím, jestli je to pravda. Zabil ho jednou v noci opilý řidič na silnici, která vedla kolem, a pochovali ho na farmě.

Ten druhý pohřbený se jmenoval Alexander Graves, a když zemřel, nebylo mu ještě ani třicet. Ten rozhodně členem církve byl. Vzpomínám si, že se choval divně a pořád odříkával mantry. Když byl jednou na ulici vybírat pro UHC milodary, jeho rodina ho unesla a odvezla domů, ale on se krátce nato zabil. Zanechal po sobě závěť, kde uváděl, že si přeje být pochovaný na farmě, a tak se taky stalo.

Příběhy Andersena a Gravese jsme všichni znali, protože je Jonathan a Ma-cu často uváděli jako názorné příklady toho, jak nebezpečné je farmu, respektive církev opustit.

Časem se z Andersena a Gravese stali proroci – skoro jako by Taj-jü potřebovala společnost. Andersen byl Poraněný prorok, Graves byl Unesený prorok a jejich údajná svatá rčení se také stala součástí církevní doktríny.

Čtvrtým prorokem byl Harold Coates. Byl to doktor vyloučený z lékařské komory, který na pozemcích také žil už v dobách Aylmertonské komunity. Přestože církev veškeré léky zakazuje (společně s kofeinem, cukrem a alkoholem), Coates směl pěstovat bylinky a léčit menší zranění, protože byl jedním z nás. Prakticky hned jak ho pohřbili, udělali z něj Proroka léčitele.

A poslední byla opět vědma, Margaret Cathcart-Bryceová, nestoudně prchatá vdova po nějakém podnikateli. Když na farmu přišla, absolutně zblázněná do Jonathana Wace, bylo jí už přes sedmdesát. Obličej měla tak vyžehlený, že měla dokonale hladkou a lesklou kůži, a nosila takovou velkou stříbrnou paruku. Margaret věnovala Waceovi dost peněz na to, aby se mohl na farmě, která už byla v hodně zuboženém stavu, pustit do rozsáhlých rekonstrukcí. Žila na farmě asi sedm nebo osm let, a když zemřela, odkázala všechno radě Správců. Potom se stala Zlatou vědmou.

Jakmile se dostali ke všem Margaretiným penězům, vybudovali na novém nádvoří jezírko se sochou Taj-jü uprostřed. Potom vykopali ta čtyři těla, která už byla na farmě pohřbená, a uložili je do hrobek kolem jezírka. Na nových hrobech už ale nebyla původní jména zesnulých, jenom jména, která jim dala církev. Taj-jü žádnou hrobku nedostala, protože její ostatky se nikdy nenašly. Podle vyšetřování

ji u břehu strhl proud a odnesl daleko na moře. Jejím památníkem je tedy socha uprostřed jezírka.

Do náboženství je začlenili všechny, ale nejdůležitější byla vždycky Taj-jü neboli Utonulá vědma. Právě ona může člověku požehnat, ale také ho může proklít, pokud sejde z cesty.

To, co napíšu teď, bývá pro lidi, kteří na vlastní oči neviděli důkazy, těžko pochopitelné.

Duše jsou skutečné. Onen svět existuje. Vím to na sto procent. UHC je zhoubná a zkažená organizace, ale to neznamená, že určité součásti její víry nejsou pravdivé. Viděl jsem nadpřirozené jevy, které nelze nijak „racionálně“ vysvětlit. Jonathan a Ma-cu jsou špatní lidé a já mám nemalé pochybnosti o tom, jestli místo duší zemřelých ve skutečnosti nevyvolávají demony, ale rozhodně jsem je viděl to dělat. Praskající skleničky, kterých se nikdo nedotkl. Levitující předměty. Viděl jsem, jak Jonathan pronesl nějaké zaříkání a pak bez cizí pomoci zvedl ze země nákladní auto. Varovali nás, že když budeme hřešit, sešle Nepřítel na farmu demony, a já je jednou na vlastní oči viděl: byly to lidské postavy s prasečími hlavami.

Vědmy a proroci se v den výročí své smrti zjevují živým. Účastnit se toho smějí jen členové církve, kterým už bylo třináct let, a nikdo o tom za žádných okolností nesmí mluvit s cizími lidmi. Netroufám si Vám o tom psát podrobněji. Můžu Vám jen říct, že jsem na vlastní oči viděl naprosto přesvědčivé důkazy toho, že se mrtví mohou vrátit. Což neznamená, že bych vědmy a proroky nutně považoval za opravdu svaté. Jenom vím, že se v den výročí své smrti vracejí. Zjevení Uneseného proroka bývá vždycky dost děsivé, ale zdaleka nejhorší ze všech je zjevení Utonulé vědmy.

Už jen samo vědomí, že se ten den blíží, změní náladu na celé Chapmanově farmě.

Nevím, jestli se Utonulá vědma může zhmotnit i jinde než na farmě, ale vím, že ona i ostatní na onom světě pořád existují, a bojím se, že kdybych Vám ohledně jejího zjevování něco prozradil, přivolal bych ji tím k sobě.

Nejspíš mě budete mít za blázna, ale říkám Vám pravdu. UHC je škodlivá a nebezpečná organizace, ale onen svět existuje a oni objevili způsob, jak se s ním spojit.

Kevin

8

Pátá devítka...

Je dobré vykonat oběti.

I-ťing, Kniha proměn

Dva dny poté, co přijali Edensorův případ a co si Strike pečlivě promyslel, jak by v něm měli postupovat, zavolal z kanceláře Robin. Ta měla ten den volno a byla u kadeřnice, která právě v tu chvíli vzala do ruky nůžky. Robin se jí omluvila a hovor přijala.

„Ahoj. Co je?“

„Už sis prošla ty dokumenty od Edensora, co jsem ti poslal?“

„Jo,“ potvrdila Robin.

„No, přemýšlel jsem o tom a jako nejlepší první krok mi připadá sehnat si data ze sčítání lidu a zjistit, kdo v posledních dvaceti letech na Chapmanově farmě žil. Pokud se nám povede vystopovat bývalý členy UHC, třeba nám potvrdí něco z těch věcí, co se tam podle Pirbrighta dějou.“

„Data ze sčítání lidu jsou veřejně přístupný jen do roku 1911,“ namítla Robin.

„Já vím,“ opáčil Strike, který už prohledal Národní archiv na internetu, „a proto zvu dneska na večeri Wardla. Nechceš se přidat? Dal jsem mu tip ohledně toho pitomce, co za všechno platí padělanýma desetilibrovkami, a on mi slíbil, že mi zkusí sehnat kompletní policejní zprávu o tý Pirbrightově vraždě. Zvu ho na káři, abych ho správně naladil, protože ho chci zkusit ukecat, ať nám sežene i ty záznamy ze sčítání lidu.“

„Já bohužel nemůžu,“ omluvila se Robin. „Ryan koupil lístky do divadla.“

„Aha,“ řekl Strike a natáhl se pro elektronickou cigaretu. „V pohodě, jen jsem ti to chtěl dát vědět.“

„Nezlob se,“ dodala Robin.

„Ne, nic se neděje, máš dneska volno.“

„Mimochodem, jsem zrovna u kadeřnice,“ zmínila Robin, aby ukázala, že i když na večerní setkání s jejich kontaktem u policie nemá čas, tomu případu se věnuje.

„Jo? Pro jakou barvu ses rozhodla?“

„Ještě nevím. Právě jsem se usadila.“

„Aha, jasně. Taky jsem se chtěl zeptat, jestli by se ti hodilo zítra večer zajít k Prudence. Ráda ti pár věcí na sebe půjčí.“

Teda pokud Murphy zrovna nekoupil lístky na nějakou debilní operu.

„Super,“ zaradovala se Robin. „Kde bydlíš?“

„Na Strawberry Hillu. Pošlu ti adresu. Budeme se muset potkat až tam, do pěti sleduju Yettiho.“

Když se takhle domluvili, Strike hovor ukončil, zůstal zamračeně sedět a zhluboka potahoval z e-cigarety. Skutečnost, že Murphy koupil lístky do divadla, ho vytočila; naznačovala, že do vztahu investuje nebezpečné množství energie. Po osmi měsících už by sakra měl přestat předstírat, že ho baví koukat na divadelní hry, místo toho, aby si normálně jen dopřáli dobrou večeři a vlezli do postele. Strike se zvedl od pracovního stolu a vyšel do vnější kanceláře, kde jejich sekretářka Pat tůkala do klávesnice. Otevřenými dveřmi zjevně zaslechla, o čem se s Robin baví, protože se, jako obvykle s elektronickou cigaretou stisknutou mezi zuby, zeptala:

„Proč mu říkáš Yetti?“

„Protože tak vypadá,“ odpověděl Strike, zatímco napouštěl vodu do konvice.

Řeč byla o movitém vlastníkovi jisté softwarové firmy, jehož manželka pojala podezření, že dotyčný chodí za prostitutkami. Strike s ním při svém posledním sledování jel nacpaným výtahem, a tak mohl osobně dosvědčit, že jde o muže nejen nebývale vysokého, zarostlého a zanedbaného, ale rovněž zapáchajícího, jako kdyby se sprše vyhýbal obloukem.

„Zvláštní, jak se vousy pořád mění,“ podotkla Pat během datlování.

„To proto, že se holíme,“ komentoval to Strike, který se právě natahoval pro hrnek,

„Ha ha. Já mluvím o módě. O kotletách a tak.“

Strikovi se před očima rázem vynořila nevíтанá vzpomínka na Malcolma Crowthera u táboráku na Forgemanově farmě: Crowther měl na klíně malou holčičku a pobízel ji, ať si pohladí jeho dlouhý knír.

Výhnal ten obraz z hlavy. „Dáš si čaj?“

„Ale jo,“ souhlasila Pat svým hlubokým chraplákem, kvůli němuž si ji volající často pletli s jejím šéfem. „Mimochodem, ta Hargreavesová nám ještě nezaplatila fakturu.“

„Zavolej jí,“ řekl Strike, „a připomeň jí, že na to má čas jen do konce měsíce.“

„To je v pondělí.“

„Jo, a ona je milionářka.“

„Čím jsou bohatší, tím platí pomaleji.“

„Na tom něco je,“ připustil Strike, postavil Pat na stůl její hrnek, pak se vrátil do vnitřní kanceláře a zavřel za sebou.

Následující tři hodiny se snažil vystopovat nepřítomného otce Kudlovy neoficiální nevlastní dcery. Dotyčný v posledních pěti letech vystřídal několik adres, ale Strika nakonec pátrání dovedlo k závěru, že muž momentálně používá své prostřední jméno, nejspíš proto, aby unikl placení alimentů, a žije v Hackney. Pokud skutečně našel toho, koho hledal, živil se Angelin otec jako řidič kamionů, což by k člověku, který se snaží vyhnout rodičovským povinnostem, nepochybně pasovalo.

Strike napsal e-mail svému externímu kolegovi Devu Shahovi a požádal ho, ať adresu v Hackney sleduje a vyfotí každého, koho uvidí vycházet nebo vycházet, načež vyrazil na večeri s Ericem Wardlem.

Předem usoudil, že standardní, laciná indická restaurace by k náležitěmu naladění jeho přítele nestačila, proto zamluvil stůl v Cinnamon Clubu, kam se musel dopravit taxíkem.

Restaurace sídlila v budově někdejší Westminsterské knihovny, proto se většina stolů s bílými ubrusy nacházela v prostorné, vzdušné síni s policemi plnými knih. Strike dorazil jako první, svlékl si sako, povolil kravatu, objednal si pivo a usadil se s telefonem, aby si přečetl zprávy. Wardlův příchod zaznamenal až v okamžiku, kdy na stůl dopadl policistův stín.

„To jsme si oproti Bombai Balti docela polepšili,“ podotkl Wardle, když se uvelebil naproti Strikovi.

„No, jo, celkem se nám v poslední době daří,“ reagoval detektiv a zastrčil mobil zpátky do kapsy. „Jak se máš?“

„Nestěžuju si,“ odpověděl policista.

Když se ti dva seznámili, byl Eric Wardle ještě hezoun mladistvého vzhledu. Přestože pořád vypadal dobře, kdysi husté vlasy už mu notně prořídly a zdálo se, že zestárl o víc než o těch šest roků, které ve skutečnosti uplynuly. Strike věděl, že za vrásky kolem Wardlových úst a očí nemůže jen tvrdá dřina; policista přišel o bratra a před půl rokem ho opustila manželka April i s jejich tříměsíčním dítětem.

Zatímco si prohlíželi jídelní lístek, bavili se o běžných věcech, a teprve když číšník přinesl Wardlovi pivo a zapsal si jejich objednávky, podal policista Strikovi přes stůl složku.

„Tohle je všechno, co jsem k Pirbrightově vraždě našel.“

„Díky,“ řekl Strike. „Jak se vede našemu příteli padělateli?“

„Zatčen,“ ujistil ho Wardle a pozvedl půllitr k přípitku. „Navíc si myslím, že se nechá přemluvit a napráská někoho z větších ryb. Dost možná jsi mi zajistil hodně opožděný povýšení, takže tahle večere je na mě.“

„Radši bych si to vybral v naturáliích,“ opáčil Strike.

„Já tušil, že jsi tenhle podnik nezamluvil jen tak,“ povzdechl si Wardle.

Když jim přinesli předkrmy, Strike vysvětlil, o jakou laskavost přišel požádat: aby mu Wardle sehnal data ze sčítání lidu, k nimž veřejnost nemá přístup.

„Proč tě ta Chapmanova farma tak zajímá?“

„Je to hlavní stan Univerzální humanitární církve.“

„Jo aha, tihle,“ utrousil Wardle. „April byla před pár lety na jednom jejich setkání. Nějakou její známou z jógy to zaujalo a vzala ji tam s sebou. Ta známá k nim potom vstoupila. April to ale jednou stačilo.“

Wardle rozžvýkal sousto, polkl a dodal:

„Chovala se pak trochu divně. Dělal jsem si z ní kvůli tomu srandu, a to se jí moc nelíbilo, ale já to říkal hlavně proto, že mi lezla krkem ta ženská, co ji tam s sebou vzala. Ta furt mlela o meditacích a krystalech a podobně. Znáš ten typ.“

Strike, který si živě vybavoval, jak Leda v určitých obdobích sedávala se zkříženými nohama před nefritovým Buddhou, přikývl a potom se zeptal:

„Takže April na tom přece jenom viděla něco pozitivního?“

„Podle mě to hájila hlavně proto, že věděla, jak nesnáším tu její kámošku jogínku... asi jsem se do ní kvůli tomu neměl tak navážet,“ připustil Wardle a nevrle začal žvýkat další sousto. „Tak o který sčítání lidu ti jde?“

„Potřebuju všechno od jednadevadesátého roku.“

„Jdi do prdele, Striku.“

„Snažím se vystopovat bývalý členy.“

Wardle zvedl obočí.

„Radši si dávej bacha.“

„Proč?“

„Po lidech, co se je pokoušejí zdiskreditovat, prej tvrdě jdou.“

„To jsem slyšel.“

„Co si mám vymyslet za důvod, až o ty údaje půjdu žádat? Tyhle informace pouštětji neradi.“

„Zatím mám nátlakový jednání, fyzický útoky, jedno obvinění ze znásilnění a spoustu zneužívání dětí.“

„Do háje. Nechceš tam přihodit ještě vraždu, ať ti nic nechybí?“

„Dej mi čas, dělám na tom teprve dva dny. Ale když už jsme u vražd: ohledně toho Pirbrighta –“

„Stejná zbraň, z který se střílelo ve dvou dalších případech spojených s drogama. Já nic z toho nevyšetřoval, o tom chlapovi jsem neslyšel, dokud ses mi neozval ty, ale prošel jsem si to,“ Wardle kývl ke složce na stole.

„Vypadá to dost jednoznačně. Byl to zjevně cvok, stačí se podívat, jak vypadal ten byt. Mrkni na první fotku.“

Strike odsunul talíř, otevřel desky a fotografii vyndal.

„Ale hovno.“

„Jo, to tam nejspíš někde taky bude, pod tím ostatním bordelem.“

Snímek zachycoval malý, zaneřáděný pokoj, všude se povalovalo oblečení a odpadky. Pirbrightovo tělo leželo zakryté igelitem uprostřed. Někdo – Strike odhadoval, že sám Pirbright – počmáral zdi všemožnými nápisy.

„Klasická fetišácká výzdoba,“ podotkl Wardle, zatímco se k nim vrátil číšník pro talíře.

„Ztratilo se něco? Údajně psal knihu o UHC.“

„Hm, nejspíš ji psal na zdi,“ ušklíbl se Wardle. „Domácí ten pokoj našel přesně v tomhle stavu. Na dně skříně objevili pytlík hašiše a ruličku dvacetilibrovek.“

„Takže podle policie ho někdo zabil kvůli pytlíku hašiše?“

„Nevíš, kolik toho odnesli. Třeba obral o zboží nesprávného dealera nebo nasral nesprávného zákazníka.“

„Kde ten byt je?“

„V Canning Townu.“

„Otisky?“

„Jen Pirbrightovy.“

„Víš se, jak se vrah dostal dovnitř a ven?“

„Dveře od baráku si nejspíš odemkl paklíčem.“

„Zjevně si to dobře promyslel,“ podotkl Strike a vytáhl zápisník, aby si začal dělat poznámky.

„Jo, provedl to docela mazaně. Soused na patře vypověděl, že slyšel, jak se Pirbright s někým baví a jak toho člověka pustil dál. Asi si myslel, že s ním udělá kšeft. Soused slyšel tlumenou ránu a zároveň u Pirbrighta přestala hrát muzika. Vrah měl určité tlumič, protože jinak by ten výstřel vyburcoval půlku ulice, ale soused ho mohl slyšet i přes tlumič, protože příčka tam je prakticky jen z překližky. To utnutí muziky taky sedí, jelikož projektil prošel Pirbrightem a zasáhl tohle starý rádio, co tady vidíš na kusy.“

Strike si znovu pozorně prohlédl snímek Pirbrightova pokoje. Roztříštěné rádio leželo na maličkém stolku v rohu. Ze zásuvky vedle se táhly dvě šňůry.

„Bylo tam ještě něco.“

„Jo, vypadá to na kabel od notebooku. Notebook byl asi to jediný, co v tom pokoji stálo za ukradení. Nevím, k čemu potřeboval rádio, když měl notebook.“

„Byl švorc a možná neuměl stahovat hudbu,“ odvětil Strike. „Z toho, co jsem zatím o Chapmanově farmě zjistil, měl nejspíš s technikou asi tolik zkušeností, jako kdyby vyrostl na konci devatenáctého století.“

Přinesli jim hlavní chod. Strike policejní složku odsunul, ale otevřený zápisník si nechal po ruce.

„Takže souseď slyšel výstřel a přestala hrát muzika. Co bylo dál?“

„Šel vedle zaklepat na dveře,“ odpověděl Wardle s ústy plnými jehněčí pasandy, „ale nikdo mu neotevřel. Nejspíš tím vraha vyplašil a ten utekl oknem, protože to se našlo otevřený a na venkovním parapetu byly otisky rukou v rukavicích.“

„Jak vysoko to okno je?“

„V prvním patře, ale snadno mohl seskočit, protože přímo pod ním stojí kontejner na komunální odpad.“

„Nikdo ho neviděl tím oknem lézt?“ zeptal se Strike a dál si zapisoval poznámky.

„Všichni nájemníci, co mají výhled dozadu, buďto byli pryč, nebo zrovna nekoukali ven.“

„Co kamery?“

„Mají kousek záznamu s nějakým hromotlukem v černém. Jde směrem od Pirbrightova domu a nese nákupní tašku, kde mohl mít ten notebook, ale není mu vidět do obličeje. A to je doslova všechno, co vím,“ uzavřel Wardle.

Strike vrátil fotku do policejní složky a Wardle se za okamžik zeptal:

„Chodí Robin ještě s Ryanem Murphym?“

„Jo.“

„Víš, že je alkoholik?“

„Vážně?“ opáčil Strike a honem se napil piva, aby na sobě nedal nic znát. Robin mu o jejich vztahu řekla tak málo, že tohle zatím nevěděl. Možná to neví ani Robin, blesklo mu hlavou a zalil ho pocit velmi připomínající naději.

„Jo. Teď teda abstinuje, ale když chlastal, choval se jako totální vůl.“

„V jakým smyslu?“

„Byl agresivní. Zkoušel to na každou babu. Jednou večer vyjel po April. Málem jsem mu dal přes držku.“

„Fakt?“

„Jo,“ zopakoval Wardle. „Vůbec se nedivím, že od něj manželka odešla.“

Ale sotva to řekl, jeho výraz posmutněl, protože si nejspíš vzpomněl, že Murphy není jediný, koho opustila žena.

„Ale teď už nepije?“ zeptal se Strike.

„Ne,“ potvrdil Wardle. „Kam se tady chodí s pískem?“

Když policista odešel od stolu, Strike odložil nůž, a zatímco si vidličkou dál ládoval do úst hovězí madras, znovu otevřel policejní složku. Na listoval pitevní zprávu po ohledání mrtvoly Kevina Pirbrighta, přeskočil odstavec o smrtelném poranění hlavy a zaměřil se na toxikologický nález. Patolog v těle zjistil nízkou hladinu alkoholu, ale po drogách ani stopy.

9

*Při vymítání zlovyků je však lepší nespěchat. Jestliže měly
zlozvyky příliš dlouhého trvání, mohlo by vše špatně skončit.*

I-ťing, Kniha proměn

Když Robin následující večer jela vlakem k Prudence na Strawberry Hill, studilo ji vzadu na krku. Upřímně doufala, že jí účetní povolí vykázat aspoň polovinu ze včerejší platby u kadeřnice jako pracovní výdaj, protože tolik za nový účes ještě nikdy nedala. Vlasý teď měla jen po bradu, postupně sestříhanou ofinu a konečky nejdřív zesvětlené a potom nabarvené světle modrou. Murphy na ni večer nejdřív šokovaně vytřeštil oči, ale potom se rozzářil a prohlásil, že se mu to líbí, díky čemuž – ať už to byla pravda, nebo ne – se v Divadle vévody z Yorku, kam šli na hru *Otec*, cítila aspoň o trochu méně rozpačitě.

„Modrá, hm?“ pronesl místo pozdravu Strike, když Robin před železniční zastávkou Strawberry Hill nasedla do jeho BMW. „Vypadá to dobře.“

„Díky. Doufám, že to taky z dálky hlásá: ‚Haló, mám víc peněz než rozum!‘“

„Snad až si oblečeš něco víc nóbl,“ podotkl Strike a vyjel z parkoviště.

„Co Yetti?“ zeptala se Robin cestou podél dlouhé řady poctivých edwardovských vil.

„Bohužel dodržoval celibát,“ odpověděl Strike. „Ale čekal bych, že člověk, co má pár milionů, si může dovolit aspoň jeden hřeben.“

„To ti vážně tolik leze na nervy, když někdo chodí jako šupák?“ zeptala se Robin pobaveně.

„Pokud má jinou možnost, tak jo. Co je proboha za problém se občas vysprchovat?“ Strike zatočil doprava a pak prohodil: „Mimochodem, Dev našel toho chlapa, co ho shání Kudla.“

„Výborně.“ Ačkoli si Robin nedělala žádné iluze o Kudlově veskrze zločinecké povaze, shodou okolností jí jednou pomohl uniknout před útokem člověka podezřelého z vraždy, a za to mu byla nadosmrti vděčná. „Jak je na tom ta holčička?“

„To neříkal, ale snad ji setkání s tátou trochu rozveselí... A jsme tady...“

O dost dříve, než Robin očekávala, odbočili na příjezdovou cestu obzvlášť velkého edvardovského domu, z čehož se Robin nejen trochu sevřel žaludek nervozitou, ale zároveň žalostně pomyslela na svůj nevelký byteček, kde musela téměř neustále snášet hlasitou hudbu od souseda z horního patra.

Vstupní dveře se otevřely ještě předtím, než k nim stačili dojít, a vynořila se z nich Strikova nevlastní sestra – dcera rockera, který byl také Strikovým otcem, a jistě známé herečky. Prudence na sobě měla prosté černé šaty, které se Strikovi nezdály jako nic zvláštního, ale Robin odhadovala, že nejspíš stály zhruba stejně jako její měsíční splátka hypotéky.

Podobně jako sir Colin Edensor měla i Prudence obličej, díky němuž člověku zkrátka a dobře musela být sympatická – nebo to tak Robin alespoň připadalo. Nebyla sice až tak krásná jako její matka herečka, ale díky pihovaté pleti a dlouhým, vlnitým černým vlasům byla rozhodně přitažlivá. Oči s koutky stočenými vzhůru a drobná, usměvavá ústa jí dodávaly trochu rošťácký vzhled. Přestože v žádném případě netrpěla nadváhou, měla plné křivky, což Robin přijala s úlevou, protože si ji představovala s plochou hrudí a hubenou jako tyčku.

„Pojďte dál, pojdte dál! Jsem hrozně ráda, že vás poznávám,“ vítala ji Prudence a se zářivým úsměvem jí potřásla rukou.

„Já taky. Vlasy obyčejně takhle nenosím,“ řekla Robin a hned se za to v duchu napomenula. Právě zahlédla svůj odraz v zrcadle na chodbě. „Je to součást přestrojení.“

„Vypadáte skvěle,“ prohlásila Prudence, potom se obrátila ke Strikovi a objala ho.

„Teda, brácho, dobrá práce. Od poslední tě zase ubylo.“

„Kdybych věděl, jakou to bude všem dělat radost, byl bych si nechal amputovat i druhou nohu.“

„Ohromně vtipné. Pojdte do obýváku. Právě jsem otevřela víno.“

Odvedla oba detektivy do velkého, velmi vkusně zařízeného pokoje. Všechno tu bylo dokonale vyvážené: velké černobílé fotografie na zdech, police s knihami a nízká, tmavá kožená pohovka na rámu z kovových trubek, všechno působilo stylově a zároveň vlídně.

„Takže,“ řekla Prudence, pokynula Strikovi a Robin k pohovce, sama se usadila do velkého krémového křesla a nalila další dvě sklenky vína, „oblečení. Smím se zeptat, k čemu má sloužit?“

„Robin potřebuje vypadat jako bohatá holka, která má dost volného času na to, aby mohla vstoupit do jedné sekty.“

„Do sekty?“

„No, najdou se lidi, co tuhle církev za sektu považují,“ pokusila se to trochu zmírnit Robin. „Mají takové středisko na venkově a já bych se tam ráda dostala, proto chci, aby mě naverbovali.“

K překvapení obou detektivů se Prudence rázem přestala usmívat a ztvářila se ustaraně.

„Nejde náhodou o UHC, že ne?“

Robin vyplašeně pohlédla na Strika.

„To je nečekaně rychlá dedukce,“ řekl. „Proč si myslíš, že jsou to oni?“

„Protože UHC vznikla v Norfolku.“

„Máš klienta, co u nich byl,“ napadlo hned Strika.

„O svých klientech neprozrazuju nic, co by mohlo vést k odhalení jejich totožnosti, Cormorane,“ prohlásila Prudence s hranou přísností a posunula k němu přes konferenční stůl sklenici.

„Škoda, potřebujeme najít bývalý členy,“ nadhodil Strike.

Prudence na něj chvíli upřeně hleděla a pak řekla: „No, jelikož jsem vázaná mlčenlivostí, nemůžu –“

„Nemyslím to zas tak vážně,“ uklidnil ji Strike. „Nechci z tebe tahat jméno a adresu.“

Prudence se s nehybným výrazem napila vína. Nakonec řekla:

„Dostat něco z bývalých členů podle mě nebude žádná hračka. Pokud si někdo nechá podobným způsobem zamotat hlavu, obvykle se s tím potom pojí silný pocit studu a často i výrazné trauma.“

Když je teď Robin viděla usazené naproti sobě, poprvé v rysech svého detektivního partnera rozeznala určitou podobu Jonnyho Rokebyho. Strike a jeho nevlastní sestra měli tutéž výraznou bradu, stejně posazené oči. Napadlo ji – protože ona a její tři bratři sdíleli tytéž rodiče –, jaké to asi je, když se člověk ve čtyřiceti najednou seznámí s nevlastním sourozencem.

Mezi těmi dvěma však bylo něco víc než jen neurčitá fyzická podobnost: vypadalo to, že už stačili uzavřít jakési tiché spojenectví.

„No dobře,“ připustila Prudence v reakci na Strikovo napůl žertovné vyzvídání, „skutečně ke mně chodí na terapie jedna bývalá členka UHC. Když mi vylíčila, čím si prošla, dokonce jsem si v první chvíli říkala, že pro ni možná nebudu ta pravá. Vymanit někoho z vlivu víry, to je hodně specifická práce. Takoví lidé se často upnou na věci, ke kterým tam uvnitř neměli přístup – například na jídlo nebo alkohol. Někdo začne záměrně vyhledávat riskantní situace, jako protiklad k tomu, že předtím žil neustále pod dozorem. Znovu si zvyknout na svobodu není snadné, a když pak po takovém člověku chcete, aby se vracel k něčemu, co si protrpěl nebo co musel dělat, může to pro něj být extrémně stresující.“

Naštěstí jsem věděla o jednom Američanovi, který v minulosti pracoval se spoustou lidí, co odešli z různých sekt, a spojila jsem se s ním. Uspořádal s mojí klientkou několik virtuálních sezení, což ohromně pomohlo. Teď jsem to zase převzala já, ale s tím americkým terapeutem to pořád konzultuju. Takže takhle vím o UHC.“

„Jak se ta tvoje klientka dostala ven?“ zeptal se Strike.

„Proč? Na tohle vás najali – abyste někoho dostali ven?“

Strike přikývl.

„V tom případě musíte jednat hrozně opatrně,“ pronesla Prudence vážně. „Jestli je na tom ten váš člověk podobně jako moje klientka, bude extrémně labilní, a když na to půjdete neobratně, naděláte víc škody než užitku. Musíte pochopit, že lidé v sektách to mají v hlavě úplně přeskádané. Nedá se od nich čekat, že prostě jen tak přecvaknou do normálu.“

„Jak se to tvojí klientce povedlo?“

„Ona... neodešla z vlastní vůle,“ vysvětlila Prudence váhavě.

„To znamená, že ji vyloučili?“

„Nešlo úplně o... Měla zdravotní problémy,“ řekla Prudence, „ale víc už vám prozradit nemůžu. Jenom ještě dodám, že UHC nenechává členy jen tak odejít, jediné když jí nadobro přestanou být k užitku. Musíte si dávat hodně dobrý pozor, Robin. Četla jste Roberta Jaye Liftona? *Reforma myšlení a psychologie totality*? Nebo *Jak čelit psychické manipulaci zhoubných kultů* od Stevena Hassana?“

Robin zavrtěla hlavou.

„Obě ty knížky vám půjčím. Dám vám je, než půjdete. Když dokážete jejich techniky rozpoznat, snáz jim odoláte.“

„Robin není hloupá,“ ozval se Strike. „Na nic z toho, co se jí budou snažit všet na nos, jim neskočí.“

„Intelligence sama o sobě nikoho neochrání,“ namítla Prudence. „Omezí tam člověku stravu, nutí ho odříkávat mantry, kompletně ovládají prostředí, ve kterém se pohybuje, pátrají v jeho psýché po vhodných místech, kde uplatnit největší tlak, v jednu chvíli ho zahrnují láskou, a pak ho najednou úplně ztrhají... to nutně působí na každého, ať je inteligentní, nebo ne.“

Pak náhle změnila téma: „No nic, pojďme vyzkoušet nějaké to oblečení.“ Vstala z křesla.

„Jste vážně hrozně laskavá, Prudence,“ spustila Robin, zatímco ji terapeutka vedla po schodech.

„Ale vůbec ne,“ opáčila Prudence a už se znovu usmívala. „Nemohla jsem se dočkat, kdy vás konečně poznám – vždyť jste zjevně nejdůležitější člověk v Cormově životě.“

Ta slova vyvolala v Robin podobný pocit, jako kdyby dostala elektrický šok do žaludku.

„On je... on je pro mě taky důležitý.“

Prošly kolem otevřených dveří značně neuklizeného pokoje a Robin bylo na první pohled jasné, že patří nějakému teenagerovi, což se vzápětí také potvrdilo, protože se z něj vyřítila černovlasá dívka v minisukni, s koženou bundou v jedné ruce a batůžkem v druhé.

„Jé!“ zamžikala na Robin. „Supr vlasy!“

Nečekala na odpověď, prosmýkla se kolem nich a seběhla po schodech. Prudence za ní houkla:

„Napiš mi, až budeš potřebovat vyzvednout!“

„Napišu,“ odpověděla dívka, ještě zaslechly, jak volá: „Čau, novejšej strejdo,“ a pak se za ní zabouchly dveře.

„To byla Sylvie,“ vysvětlila Prudence a uvedla Robin do velké, přepychově jednoduché ložnice a následně do šatny plné zrcadel a stojanů na ramínka. „Corm povídal, že budete potřebovat dvě nebo tři sady oblečení...“

„V ideálním případě,“ přisvědčila Robin. „Slibuju, že je budu střežit jako oko v hlavě.“

„S tím se netrapte, mám toho všeho až moc... oblečení je moje slabost,“ přiznala Prudence s provinilým úsměvem. „Sylvie právě dorostla do věku, kdy si ode mě může začít půjčovat věci, ve kterých se já už nemůžu nikde ukázat, takže se mi zatím úplně nechce dávat všechno charitě. Kolikátky máte boty?“

„Devětatřicítka,“ odpověděla Robin, „ale –“

„Výborně. Stejně jako já.“

„– opravdu mi nemusíte –“

„Jestli chcete vypadat jako bohatá ženská, hodně záleží na doplňcích,“ prohlásila Prudence. „S přípravou přestrojení jsem ještě nikdy nikomu nepomáhala! Corm je ohledně vás dvou hrozně tajnůstkářský... teda, ohledně vaší práce,“ dodala.

Začala vytahovat každodenní šaty a různé halenky a podávat je Robin, která na všech viděla značky, jaké by si sama v žádném případě nemohla dovolit: Valentino, Chanel, Yves Saint Laurent.

„... a tohle by vám vážně slušelo,“ uzavřela Prudence o pět minut později a na těžkou hromadu, kterou už Robin držela, přidala ještě šaty od Chloé. „Fajn, teď si to všechno vyzkoušejte a uvidíte, co se vám bude líbit. Máte tu naprosté soukromí, Declan přijde domů nejdřív za hodinu.“

Když se za Prudence zavřely dveře ložnice, Robin položila hromadu oblečení na manželskou postel, potom si začala svlékat svetr a džíny a rozhlížela se při tom po pokoji. Všechno, od podlahy z dubového dřeva a široké mahagonové postele s vysokým čelem až po elegantní, moderní lustr, dlouhé mušelínové závěsy a plochou televizi zavěšenou na zdi, vypovídalo o dobrém vkusu a spoustě peněz. Strike by si mohl žít podobně, napadlo Robin, kdyby spolkl svoji hrdost a vztek a přijal štědrost svého otce – ačkoli na druhou stranu si nemohla být jistá, že tenhle dům koupil Jonny Rokeby.

Prudence se mezitím v přízemí vrátila do obýváku ke Strikovi. Přinesla mu dvě knihy.

„Pro Robin,“ řekla a položila je na konferenční stolek.

„Díky,“ přikývl, když mu dolila víno. „Poslyš, můžu se tě na něco zeptat?“

„Povídej,“ vybědla ho Prudence a usadila se naproti němu.

„Byla ta tvoje klientka na Chapmanově farmě svědkem nějakých nadpřirozených úkazů?“

„Corme, o tomhle nemůžu mluvit.“

„Já se ji nebudu snažit najít,“ slíbil. „Jenom mě to zajímá.“

„Už takhle jsem asi řekla víc, než jsem měla,“ opáčila Prudence.

„Rozumím. Konec vyptávání.“

Natáhl se, zvedl *Jak čelit psychické manipulaci zhoubných kultů*, knihu obrátil a přečetl si upoutávku na zadní straně obálky.

„Musím říct, že si teď tvojí vinou dělám o Robin větší starosti než před půl hodinou,“ přiznal.

„To je jediné dobře,“ odvětila Prudence. „Promiň, starosti ti přidělovat nechci, ale myslím si, že by měla co nejlíp rozumět tomu, do čeho se pouští.“

„Proč se sakra lidi k sektám přidávají?“ přemítal nahlas Strike. „Proč vůbec někdo chce tolik kontroly nad vlastním životem odevzdat jiným?“

„Protože si neuvědomuje, že mu nakonec nezůstane žádná,“ vysvětlila Prudence. „Dochází k tomu postupně, krok za krokem, a tomu člověku se současně dostává uznání, má svoje místo ve společnosti a nový smysl života... Snad chápeš, že odhalení nejhlubší pravdy, porozumění samotnému vesmíru, je velké lákadlo.“

Strike na to jen pokrčil rameny.

„No dobře, a co víra, že skutečně pomáháš měnit svět k lepšímu: zmírňovat utrpení, léčit společenské neduhy, chránit slabší?“

„Proč bych kvůli tomu musel vstupovat do sekty?“

„Nemusíš,“ usmála se Prudence, „jenže sekty zkrátka velice dobře umějí přesvědčovat lidi, že členství je nejlepší způsob, jak dosáhnout nebe na zemi, o ráji po smrti nemluvě.“

Jediný typ lidí, pro které UHC pravděpodobně nemá využití, a nejspíš je ani moc netouží verbovat, jsou lhostejní peciválové. UHC pase po idealistech, které může proměnit v evangelisty, i když podle mě na Chapmanově farmě drží spíš rekruty horší kvality, aby farmu jako takovou udržovali v chodu... Moje klientka si bohužel velice dobře uvědomuje, co si o nich ostatní lidé myslí: jak jsou hloupí a jakou mají slabou vůli, že na to všechno skočili, což je jeden z důvodů, proč se za sebe členové tak stydí. Pravda je ale ta, že podobným ideologiím obecně snáz podléhají všichni idealisté a intelektuálně zívající lidé... Nezdržíte se oba na večeri? I když máme jen těstoviny, nic extra.“

„Nemusíš nás i krmit,“ řekl Strike.

„Ale já bych ráda. Prosím – Declan bude za chvíli doma. Mimo chodem, Robin mi přijde moc fajn.“

„Jo, to je,“ souhlasil Strike a mimoděk pohlédl ke stropu.

Robin už se nahoře mezitím rozhodla, které tři oděvy se jí líbí nejvíc, ačkoli se pořád trochu ostýchala si tak drahé oblečení odnést. Když na dveře zaklepal Prudence, už byla převlečená zpátky do vlastních džínů a svetru.

„Dále,“ zavolala.

„Vybráno?“

„Ano. Pokud nemáte nic proti, půjčila bych si tyhle.“

„Výborně,“ řekla Prudence, vzala do náruče zbylé věci a zamířila do šatny, aby je rozvěsila zpátky na ramínka. „A víte co?“ prohodila přes rameno. „Rovnou si je nechte. Bude to tak jednodušší.“

„Prudence – to nemůžu,“ namítla Robin chabě. Dobře věděla, že oblečení, které si zvolila, má cenu minimálně dvou tisíc liber, i z druhé ruky.

„Proč ne? Kdybyste si vybrala *tyhle*,“ zvedla Prudence šaty značky Chloé, „tak ty bych chtěla zpátky, protože je Declan má vážně rád, ale zcela upřímně, tamty troje snadno oželím. Už takhle toho mám až moc, to vidíte sama. *Prosím*,“ dodala, když se Robin znovu chystala protestovat, „bude to poprvé, co si Corm od kohokoli z nás něco vezme, byť jen takhle nepřímou. A teď vybereme boty.“

„Opravdu nevím, co na to říct,“ vypravila ze sebe v rozpacích Robin. Bála se, aby se Strike nenaštval, že dar přijala. Prudence, jako by jí četla myšlenky, ještě navázala:

„Já vím, že Corm od táty ze zásady nic nechce, ale přísahám, že nic z těchto věcí nekoupil Jonny Rokeby. Slušně si vydělávám a Declan je v balíku. Pojdte sem a vyberte si boty,“ pobídla Robin zpátky do šatny. „Tyhle pasují k tamtěm šatům. Zkuste si je.“

Když Robin vklouzla do lodičky značky Jimmy Choo, zeptala se:

„Jste si s otcem blízcí?“

„Ehm...“ odkašlala si Prudence, která se teď vkleče probírala svou obuví, „... tak blízcí, jak to s člověkem jako on jde. Dodneška pořádně nedospěl. Neříká se náhodou, že člověk ustrne ve věku, ve kterém se proslavil? To by znamenalo, že táta nedospěl vlastně ani do dvaceti. Zajímá ho jenom okamžité uspokojení, se vším ostatním ať si lámou hlavu druzí. Mám ho ráda, ale není to rodič v klasickém smyslu, protože se nikdy nemusel pořádně starat ani sám o sebe, natož o někoho dalšího. A naprosto chápu, proč je na něj Corm našťvaný. Snad si ani nedokážu představit dva odlišnější lidi. Zkuste si tyhle,“ řekla a podala Robin pár kozaček. Když si je Robin natáhla, Prudence pokračovala:

„Táta se ohledně Corma cítí opravdu provinile. Uvědomuje si, že se zachoval hrozně. Před pár lety se s ním pokusil navázat vztah. Nevím, co přesně si řekli –“

„Rokeby mu nabídl peníze za to, že se s ním Cormoran sejde,“ pronesla Robin stroze.

Prudence zamžikala.

„Proboha, tak to jsem netušila... Odhaduju, že chtěl asi dát najevo nějakou velkorysost, nebo co já vím... pitomec... je prostě zvyklý řešit všechny problémy přes peníze... Přijdou mi na vás moc těsné.“

„Trochu jsou,“ připustila Robin a kozačky zase rozeplula. „Mimochodem,“ dodala z náhlého popudu, „jsem vážně ráda, že jste s Cormoranem v kontaktu. Mám pocit, že byste mohla být... nevím... to, co mu chybělo.“

„Opravdu?“ Bylo znát, že to Prudence potěšilo. „Protože já se s ním snažila sejít řadu let. Vážně. Nemám to úplně snadné, když jsem mezi nimi jediná nemanželská, a ještě k tomu míšenka. Samozřejmě spolu všichni vycházíme, to ne že ne, ale vždycky jsem měla pocit, že do toho Rokebyho klanu patřím jen tak nějak napůl, a vědomí, že si tu někde Corm žije svůj život a tohle je mu absolutně ukradené...“

On se pochopitelně neustále děsí, že to na něj začnu zkoušet s psychoanalýzou,“ dodala Prudence a teď Robin nabídla boty značky Manolo Blahnik. „Už jsem se mu několikrát snažila vysvětlit, že tohle bych nemohla, ani kdybych chtěla. Ten vztah je příliš... je prostě příliš komplikovaný... vnímám Cormorana už poměrně dlouho jako takový svůj talisman. Samotnou jeho existenci. Takového člověka bych v žádném případě nebyla schopná hodnotit objektivně... Zdržíte se na večeri, vidíte? Corma už jsem se ptala.“

„Já... opravdu?“ vykoktala Robin, která v tu chvíli nevěděla, na co se soustředit dřív.

„Ale jistě, bude to fajn. Declan si Corma vážně oblíbil a bude nadšený, že se s vámi setká. Dobře, tak si vezmete tyhle troje?“ zeptala se Prudence a postavila stranou obuv v hodnotě dalších několika set liber. „Teď pojďme na kabelku...“

Strike si mezitím v přízemí znovu prohlížel fotku z bytu Kevina Pirbrighta, kterou mu přinesl Wardle a kterou dnes vzal s sebou, aby ji ukázal Robin. Mžoural na ni několik minut a snažil se lépe rozeznat několik věcí,

které ho mátlý. Nakonec se rozhlédl po pokoji a do oka mu padlo přesně to, co potřeboval: starožitná lupa, z dekorativních důvodů položená na hromádce uměleckých publikací.

O deset minut později se v obýváku znovu objevila Robin a překvapeně vyprskla smíchy.

„Co?“ vzhlédl Strike.

„Nejste vy Sherlock Holmes?“

„Neposmívej se, dokud jsi to nevyzkoušela,“ opáčil Strike a podal jí fotografii a rovnou i lupu. „Tohle je pokoj Kevina Pirbrighta v tom stavu, jak ho našla policie. Sehnal mi to Wardle.“

„Hezky!“ Robin se posadila na pohovku vedle Strika a vzala si od něj fotku s lupou.

„Číhni na to, co si tam načmáral na zdi,“ řekl Strike. „Schválně, jestli něco z toho rozluštíš. Bohužel víc než tuhle fotku už neseženeme, protože jsem odpoledne volal domácímu. Jakmile tam policie skončila, ten pokoj znovu vymaloval.“

Robin přiblížovala a oddalovala lupu a snažila se přečíst naškrábaná slova. Tak se do toho zabrala, že když bouchly vchodové dveře, trhla sebou leknutím.

„Čau, novej strejdo,“ pozdravil snědý kluk, který strčil hlavu do obýváku. Když si všiml Robin, zatvářil se zaraženě.

„Ahoj, Gerry,“ řekl Strike. „Tohle je Robin, moje kolegyně z agentury.“

„Aha.“ Mládenec z toho byl zjevně na rozpacích. „Jasně. Dobrý den.“

Potom zase zmizel.

Robin pokračovala ve zkoumání fotografie. Po minutě důkladného soustředění začala číst nahlas.

„*Pět vědem a proroků...* Co je to nad zrcadlem? To je *odplata*?“

„Myslím že jo,“ přisvědčil Strike a přisedl si k ní na pohovce blíž, takže se téměř dotýkali stehny.

Spousta klikyháků na Pirbrightových zdech byla nečitelná nebo příliš malá na to, aby se z fotografie dala rozluštit, ale tu a tam bylo některé slovo zřetelné.

„Becca,“ četla Robin. „*Hřích... slá-něco... sláma?* Tohle mi přijde jako *spiknutí*, nemyslíš?“

„Jo,“ přikývl Strike.

„*Noc předtím... noc předtím... zbytek nepřečtu...*“

„Já taky ne. Jak na tebe působí tohle?“

Strike ukázal na cosi na zdi nad neustlanou postelí. Když se oba sklónili, aby se podívali z větší blízkosti, Strikovy vlasy se jí otřely o hlavu a Robin ucítila v žaludku malý elektrický šok.

„Vypadá to,“ řekla, „jako kdyby se tam někdo snažil něco smazat... nebo... tam otloukl kus omítky?“

„Přesně to mě taky napadlo,“ souhlasil Strike. „Zdá se, že tam někdo doslova vydrbal část toho textu ze zdi, ale nezničil všechno. Wardle mi povídal, že Pirbrightův soused si všiml, že tam přestala hrát hudba, a přišel zabouchat na dveře. To nejspíš přimělo vraha utéct oknem dřív, než stačil odstranit všechno.“

„A nechal tam tohle,“ podotkla Robin s pohledem upřeným na poslední zbytek někdejší věty nebo fráze.

Velkými písmeny tu bylo několikrát zakroužkované jediné, snadno čitelné slovo: *PRASATA*.

10

*Druhá šestka:
Kradmé pozorování;
je dobré, je-li žena vytrvalá.*

I-ting, Kniha proměn

Zejména kvůli Prudencinu varování strávil Strike následující dva večery ve svém podkrovním bytě četbou knihy *Jak čelit psychické manipulaci zločinných kultů*. Následně trval na tom, aby Robin před první návštěvou chrámu na Rupert Court věnovala dostatek času co nejpečlivější přípravě své falešné totožnosti. Přestože měl plnou důvěru v její schopnost improvizace, určité věci, které se dočetl, a zejména Prudencina výstraha, že církev cíleně hledá slabiny v psyché svých členů, aby jimi mohla lépe manipulovat, ho značně zneklidnily.

„Tvůj a Rowenin život by neměly mít absolutně nic společného,“ řekl Robin, která si zvolila krycí jméno Rowena Ellisová – vždycky pro ni bylo jednodušší, když nové jméno znělo podobně jako to její, hlavně kvůli situacím, kdy byla unavená nebo nesoustředěná. „Snaž se vůbec nečerpát z vlastní minulosti. Drž se čistě fikce.“

„Já vím,“ uklidnila ho trpělivě Robin, „neboj, už jsem o tom přemýšlela.“

„A moc si neměň přízvuk. Přesně na takovou věc člověk nejspíš zapomene, když je utahaný.“

„Já vím, Striku,“ řekla napůl podrážděně, napůl pobaveně. „Ale když tam nevyrazím co nejdřív, tak mi ten účes odroste a budu muset ke kaderníci ještě jednou.“

V pátek před první plánovanou návštěvou londýnského chrámu UHC v nové totožnosti trval Strike na tom, že si Robin v kanceláři vyzkouší. Dával jí otázky ohledně Rowenina vzdělání, studií na univerzitě, rodiny, přátel, koníčků, domácích mazlíčků, bývalého snoubence a zrušené svatby a Robin na všechno odpovídala spatra a bez váhání. Na závěr se Strike zeptal, co vlastně „Rowenu“ do chrámu na Rupert Court přivedlo.

„Jedna kamarádka mi ukázala interview s Noli Seymourovou,“ řekla Robin, „kde hodně mluvila o univerzalitě a diverzitě, tak jsem kývla, že půjdu. Přišlo mi to zajímavý. Ale jsem tu samozřejmě naprosto nezávazná!“ dodala s přesvědčivou dávkou nervozity. „Přišla jsem se jen podívat!“

„Skvělá práce,“ pochválil ji Strike, pohodlně se v křesle opřel a natáhl se pro hrnek s čajem na společném pracovním stole. „Tak dobře: máš zelenou.“

Následující ráno tedy Robin ve svém bytě ve Walthamstowu vstala časně, nasnídala se, oblékla si kalhoty od Valentina, blůzu od Armaniho a sáčko od Stelly McCartneyové, na rameno si pověsila kabelku od Gucciho a plná nervozity i vzrušení vyrazila do centra Londýna.

Rupert Court, jak dávno věděla, protože v této části města pracovala už několik let, byla úzká ulička se závěsnými lampami, která spojovala Rupert Street a Wardour Street v místě, kde se Čínská čtvrť setkávala se Soho. Po jedné straně uličky fungovala řada různých menších podniků, včetně čínského reflexologa. Většinu druhé strany zabíral chrám. V minulosti šlo nejspíš o tuctovou komerční budovu, v níž sídlily restaurace nebo obchody, ale výlohy a dveře na úrovni ulice teď byly zazděné a zůstal jen jediný rozměrný vchod. Jak Robin viděla přes hlavy mnoha lidí, kteří trpělivě čekali, až budou smět dovnitř, těžké dvoukřídle dveře dostaly zdobný, vyřezávaný rám natřený červenou a zlatou barvou ladící s lampiony rozvěšenými nad Wardour Street za Robininými zády.

Zatímco se s davem šourala ke dveřím, nenápadně si prohlížela ostatní kolem sebe. Přestože mezi návštěvníky viděla i hrstku starších lidí, průměrný věk se pohyboval někde mezi dvaceti a třiceti roky. Někteří sice působili trochu výstředně – byl tu jeden mladík s modrými dredy –, většina však

vynikala spíš svou obyčejností: žádné fanatické pohledy, zrak upřený do prázdna, nesrozumitelné mumlání nebo extravagantní oblečení.

Jakmile postoupila dostatečně blízko ke vchodu, uviděla, že ty červené a zlaté vyřezávané obrazce kolem dveří jsou ve skutečnosti zvířata: kuň, kráva, kohout, prase, bažant, pes a ovce. Sotva ji napadlo, jestli nejde o skrytý odkaz na zemědělskou kolébku samotné UHC, všimla si draka se zářivými zlatými očima.

„Vítejte... vítejte... vítejte...“ říkaly dvě usměvavé mladé ženy vcházejícím účastníkům. Obě na sobě měly oranžové mikiny ozdobené logem církve, jež sestávalo z písmen „UHC“ mezi dvěma černými spojenými dlaněmi, které vytvářely obrys srdce. Robin neuniklo, jak bedlivě si obě ženy prohlížejí obličej příchozích, a napadlo ji, jestli je v duchu neporovnávají s podobiznami nevtaných hostů, jako byli například nejbližší příbuzní Willa Edensora.

„Vítejte!“ zanotovala blondýna napravo, když ji Robin mýjela.

„Děkuju,“ řekla Robin s úsměvem.

Naživo působil vnitřek chrámu ještě impozantněji než na fotografiích, které Robin viděla na internetu. V uličce mezi dvěma řadami polstrovaných kostelních lavic ležel šarlatový koberec táhnoucí se až k vyvýšenému pódiu, za nímž se nacházela ohromná obrazovka téměř o rozměrech filmového plátna. Momentálně na ní byl statický snímek desítek tisíc lidí oděných v nejrůznějších barvách, s převahou oranžové a červené, před jakousi posvátnou budovou nebo palácem v Indii.

Nedokázala posoudit, jestli zlatavou barvu zdí a říms mají skutečně na svědomí plátky pravého zlata, ale odráželo se od nich světlo z nízko zavěšených skleněných koulí se shluky žárovek, které připomínaly planoucí vinné hrozny. Po celé horní části zdí byly namalované zjednodušené lidské postavy, které se držely za ruce jako vystříhané papírové panenky, jež Robin jako malá holka vyráběla s mámou. Byla tu zastoupena všechna etnika a Robin to připomnělo pařížský Disneyland, který v roce 2003 navštívila se svým budoucím manželem Matthewem, a atrakci nazvanou „Svět je malý“, kde návštěvníci v mechanických lodičkách pomalu pluli kanály a kolem nich zpívaly loutky ze všech koutů zeměkoule.

Lavice se rychle plnily, proto Robin vklouzla na prázdné místo vedle mladého černošského páru. Muž působil napjatě a jeho partnerka mu cosi šeptala. Přestože Robin neslyšela všechno, co dívka říká, měla dojem, že zaslechla slova „neodsuzuj to předem“.

Na úzké policiče připevněné k lavici před Robin leželo množství identických brožurek a ona si jednu vzala.

*Vítejte v Univerzální humanitární církvi!
Naše mise, naše hodnoty, naše vize*

Robin si brožurku zastrčila do kabelky na později a rozhlédla se, jestli někde nespátří Willa Edensora. Po celém chrámu se rojila spousta mladých, pohledných uvaděčů a uvaděček v oranžových mikinách, kteří doprovázeli návštěvníky na volná místa nebo se s nimi bavili a žertovali, po Willovi však nikde ani stopy.

Robin si všimla, že někteří z přítomných obracejí zrak vzhůru, a tak sama také zaměřila pozornost na strop. Byla na něm freska namalovaná velmi odlišným stylem než primitivní postavičky na stěnách. Připomínala jakýsi disneyovský pokus o Michelangela. Pět gigantických postav v rozevlátých rouchách letělo vstříc technicolorovému úsvitu a Robin usoudila, že jde o tu pěticí vědem a proroků, o níž psal Kevin Pirbright ve svém obsáhlém e-mailu siru Colinu Edensorovi.

Postava přímo nad Robininou hlavou měla tmavé vlasy, vousy a oranžové roucho. Zjevně krvácela z rány na čele a na oděvu měla rudé skvrny. Nepochybně šlo o Poraněného proroka. Potom tu byl vlídně vyhlížející stařík s bílým plnovousem, v modrém rouchu, který držel Asklépiovu hůl s obtočeným hadem: Prorok léčitel. Zlatá vědma byla zobrazená jako prošedivělá žena v rozevlátém žlutém rouchu; tvářila se blaženě a rozsávala po zemi drahokamy.

Čtvrtou postavou byl vyzáblý, zasmušilý mladík se zapadlýma očima. Měl na sobě karmínové roucho a k Robininu mírnému znepokojení kolem krku uvázanou smyčku. Robin odhadovala, že tohle bude Unesený prorok,

Alexander Graves, který se týden poté, co ho rodina proti jeho vůli odvezla zpátky domů, oběsil. Připadalo jí zvláštní a jaksi zlověstné, že se církev rozhodla zobrazit ho s vyzáblou tváří a s nástrojem jeho vlastní zhouby na krku.

Pozornost k sobě však přitahovala hlavně postava uprostřed. Byla menší a subtilnější než ostatní čtyři, měla dlouhé černé vlasy, na sobě bílé roucho, a přestože byla namalovaná při letu vzduchem, táhla se za ní brázda jako na vodní hladině. Z oválného obličejce Utonulé vědmy vyzařovala strohá krása, ale její úzké oči, dost možná jen nějakou hrou světla, jako by vůbec neměly zorničky a byly úplně černé.

„Jste tu sama?“ zeptal se kdosi vedle Robin a ona sebou trhla. Usmívala se na ni ta mladá blondýnka, která ji přivítala u dveří.

„Ano,“ odpověděla Robin, „měla se mnou přijít jedna známá, ale má kocovinu!“

„No potěš,“ usmívala se dál dívka.

„Jo, docela mě tím naštvála,“ zasmála se Robin. „Byl to její nápad, že sem půjdeme!“

Tohle celé měla samozřejmě předem připravené: nechtěla působit příliš dychtivě, jako člověk, který už se nemůže dočkat, až se začne vyptávat; mnohem lepší bude, když nechá náležitě zapůsobit své oblečení a kabelku za několik set liber.

„Nic se neděje náhodou,“ uculila se blondýna. „To jsem zjistila už dávno. Náhody neexistují. A mimochodem, pokud je to vaše první návštěva, nemohla jste si vybrat lepší den. Až začneme, sama uvidíte proč.“

Blondýna s neumdlévajícím úsměvem odešla a hlasité zadunění ze zadní části chrámu oznámilo, že se zavřely dveře. Odněkud zazněl jediný hluboký úder zvonu a všichni v sále ztichli. Uváděči v oranžových mikínách se vrátili na své posty podél zdí.

K Robininu překvapení pak ze skrytých reproduktorů spustily úvodní tóny známého popového hitu: „Heroes“ Davida Bowieho.

Statický výjev na ohromné obrazovce v tom okamžiku ožil a uváděči v oranžovém začali tleskat do rytmu a zpívat společně s písní. Přidali se i někteří návštěvníci.

Na obrazovce se teď kamera pohybovala mezi rozesmátými lidmi, kteří se navzájem zasypávali oblaky pestrobarevného prášku, a Robin, nepochybně díky mnoha letům stráveným v multikulturním Londýně, poznala svátek Hólí. Osvětlení chrámu postupně sláblo a za minutu už jediné světlo vycházelo z velkoplošné obrazovky, kde se rozjásaní hinduisté obou pohlaví nadále smáli a dováděli, vzduchem létaly duhové barvy a vypadalo to, že všichni tančí v doprovodu Bowieho písně a zosobňují její text: všichni v tom úžasném davu jsou králové a královny, kteří „je“ dokážou porazit, ať už tím Bowie myslí kohokoli...

Film vrhal mihotavé, mnohobarevné světlo na obličejy shromážděných. S doznívajícím písní obrazovka potemněla a následně se na ní objevil nehybný obraz hinduistického boha Šivy, usazeného se zkříženými nohama, s hadem obtočeným kolem krku a s věncem oranžových květů zavěšeným na holé hrudi. Na jevišti se rozsvítil bodový reflektor a do kruhu ostrého bílého světla vstoupil muž. Světlo bylo tak pronikavé, že ještě prohlubovalo okolní tmu, a tak se zdálo, že se muž najednou vynořil z prázdna. Všichni nadšeně se usmívající uvaděči začali tleskat, někteří dokonce vzrušením zavýskli, a část diváků se k nim přidala.

Robin muže v kruhu světla okamžitě poznala: byl to Jonathan Wace, svým příznivcům známý jako „Papa J“, zakladatel Univerzální humanitární církve, který se dnes výjimečně rozhodl vystoupit v jednom ze svých chrámů osobně. Pohledný, vysoký, zdravě vyhlížející muž něco po šedesátce by se v tomto nasvícení snadno mohl vydávat za člověka o dvě desetiletí mladšího. Měl husté, po ramena dlouhé, stříbrem prokvetlé vlasy, velké, tmavě modré oči, hranatou bradu s důlkem uprostřed a skutečně podmanivý úsměv. Na potlesk reagoval způsobem, který nepůsobil ani trochu nabubřele nebo teatrálně, naopak výraz v jeho tváři dával najevo jen laskavost a pokoru a z odmítavého gesta rukou nebylo cítit nic víc než snahu zmírnit jejich nadšení. Na sobě měl oranžové roucho se zlatými vyšivkami sahající až na zem a na hlavě upevněný mikrofon, aby jeho hlas bez problémů dolehl k celému asi dvouseťletnému davu před pódiem.

„Dobré ráno,“ pozdravil, sepal dlaně jako při modlitbě a poklonil se.

„Dobré ráno,“ odpověděla sborem minimálně polovina shromážděných.

„Vítejte na dnešním obřadu, který, jak někteří z vás nejspíš vědí, je pro členy Univerzální humanitární církve obzvlášť důležitý. Dnešní den, devatenáctého března, značí začátek našeho roku. Dnes je svátek Poraněného proroka.

Tento obraz,“ pokračoval Wace a ukázal na velkoplošnou obrazovku, „si většina z vás nejspíš spojuje s božstvím. Vidíme zde Šivu, dobrotivého a velkorysého hinduistického boha, v jehož osobnosti narážíme na mnohé rozpory a nejasnosti. Je to asketa a zároveň bůh plodnosti. Jeho třetí oko mu propůjčuje nebývalý vhled, ale zároveň může ničit.“

Obraz Šivy teď na obrazovce potměněl a místo něj se objevila rozostřená černobílá fotografie mladého amerického vojáka.

„Tohle,“ navázal Wace s úsměvem, „si naopak většina z nás pod pojmem ‚svatý muž‘ asi nepředstaví. Je to Rusty Andersen, který byl v mládí, začátkem sedmdesátých let, poslán do války ve Vietnamu.“

Snímek Rustyho Andersena zmizel také a vystřídal ho zrnitý záznam výbuchů a běžících mužů s puškami. Z chrámových reproduktorů zároveň spustila tichá, výhružná hudba.

„Rust, jak mu přátelé říkali, viděl a přežil děsivé věci. Sám byl nucen řadu nepopsatelných ohavností spáchat. Ale když válka skončila...“ Hudba získala odlehčenější, nadějnější tón. „Naposledy se vrátil domů, sbalil si kytaru a pár svých věcí a vydal se na toulky po Evropě.“

Na obrazovce začal plynout sled starých fotografií a Andersen měl na každé následující o něco delší vlasy. Hrál na kytaru na ulicích Říma, dělal rukou znamení míru před Eiffelovkou, kráčel s kytarou na zádech v londýnském dešti po Horse Guards Parade.

„Nakonec,“ řekl Wace, „ho cesta zavedla až do norfolkské vesničky zvané Aylmerton. Tady se doslechl o komunitě lidí, kteří se žijí tím, co si sami vypěstují, a rozhodl se k nim přidat.“

Obrazovka potměněla, hudba pozvolna ztichla.

„Komunita, do níž Rust vstoupil, bohužel nesplnila všechna jeho očekávání,“ pokračoval Wace, „ale prostý život v bezprostřední blízkosti přírody

se stal jeho ideálem natrvalo. I poté, co se původní komunita rozpadla, zůstal Rust v chatě, kterou si sám postavil. Byl soběstačný, samostatný a stále se vyrovnával s traumaty z války, ve které z donucení bojoval.

Právě tehdy jsem se s ním seznámil,“ řekl Wace a chrámem se teď rozlila nová hudba, radostná, optimistická, a obrazovku vyplnila fotografie Rustyho Andersena se zhruba třicetiletým Jonathanem Wacem. Ačkoli větrem ošlehaný Andersen vypadal mnohem starší, Robin odhadovala, že mezi nimi ve skutečnosti asi moc velký věkový rozdíl nebyl.

„Měl nádherný úsměv, tenhle Rust,“ dodal se staženým hrdlem Wace. „Úporně se držel své osamělé existence, občas jsem se ale vydal přes pole a přemluvil ho, ať se s námi přijde najíst. Na pozemcích se začínala utvářet nová komunita, která se soustředila nejen na život v souladu s přírodou, ale také na duchovno. Rustyho však spiritualita nelákala. Řekl mi, že viděl příliš mnoho na to, aby ještě mohl věřit v nesmrtnou duši člověka nebo v dobrotu Boha.

Jednou,“ pokračoval Wace, zatímco se fotografie pomalu roztahovala, dokud obličej Rusta Andersena nevyplnil celou obrazovku, „jsem s tímhle zlomeným válečníkem šel po večeri na farmě přes pole zpátky k jeho chatě. Jako vždycky jsme se přeli o náboženství a o lidské potřebě svatého Božstva. Nakonec jsem se Rusta zeptal: „Můžeš s naprostou jistotou říct, že po tomhle životě už nic není? Můžeš si být naprosto jistý, že se člověk vrací do temnoty, že kolem nás ani v nás nevládne žádná božská síla? To nejsi schopný ani připustit, že je něco takového možné?“

Rust se na mě zadíval a po dlouhé odmlce odpověděl: „Připouštím, že je to možné.“

Připouštím, že je to možné,“ zopakoval Wace. „Jak mocná slova, pokud je pronese člověk, který se rezolutně odvrátil od Boha, od všeho božského, od možnosti spásy a vykoupení! A když ta úžasná slova řekl, všiml jsem si v jeho tváři něčeho, co jsem tam ještě nikdy neviděl. Něco se v něm probudilo a já v tom okamžiku věděl, že se jeho srdce nakonec přece jen otevřelo Bohu a že mu teď já, jemuž Bůh tolik pomohl, můžu ukázat, co jsem sám poznal, co jsem sám pochopil a díky čemu *vím* – nejen věřím, myslím si

nebo doufám, ale *vím* –, že Bůh je skutečný a že je nám vždy k dispozici pomoc, byť často netušíme, jak jí dosáhnout, ba ani jak o ni požádat.

Bohužel jsem v tu chvíli nemohl vědět,“ pokračoval Wace, zatímco hudba znovu potemněla a Andersenův rozesmátý obličej se z obrazovky pomalu ztrácel, „že žádný další rozhovor už s Rustem nepovedu a nedostanu příležitost ukázat mu cestu... protože během čtyřiaadvaceti hodin bude mrtvý.“

Hudba umlkla. V chrámu zavládlo hrobové ticho.

„Když se Rust druhý den časně zrána vypravil na procházku, jak často dělával, protože trpěl nespavostí a nejlépe se mu přemýšlelo o samotě, na silnici nedaleko farmy ho srazil opilý řidič. Rust na místě zemřel.“

Na obrazovce se objevila další fotografie: skupina lidí se skloněnými hlavami nad čerstvě navršeným rovem vedle chaty Rustyho Andersena.

„Pohřbili jsme ho na farmě, kde díky přírodě a samotě našel alespoň určitý klid. Zdrtilo mě to. Byla to jedna z prvních zkoušek méjí víry a upřímně přiznávám, že jsem nedokázal pochopit, proč svaté Božstvo něco takového připustilo tak krátce poté, co se Rustově ztrápené duši konečně otevřela možnost prozření. V tomto stavu zoufalství jsem se pustil do úklidu Rustovy chaty... a na posteli jsem objevil dopis. Byl adresován mně, Rustovým rukopisem. I po těch letech si ho pořád pamatuju slovo od slova. Rust mi jen pár hodin před smrtí napsal tohle:

Drahý Jonathane,

dnes večer jsem se poprvé od dětství modlil. usoudil jsem, že pokud tu skutečně je možnost, že Bůh existuje a že mi může být odpuštěno, byl bych hlupák, kdybych ho neoslovil. Řekl jsi mi, že pokud mne vyslyší, sešle mi znamení. A to znamení přišlo. Nepovím tí, co to bylo, protože by tí to mohlo připadat naivní, ale když se to stalo, věděl jsem, co to znamená, a nevěřím, že to byla náhoda.

Zažívám teď něco, co jsem nepoznal už roky: vnitřní mír. Možná mi vydrží, možná ne, ale už jen mít tenhle

*pocít, aspoň jednou před smrtí, je pro mě něco podobného,
jako bych na okamžik nahlédl do ráje.*

*Jak dobře víš, neumím moc mluvit o svých pocitech,
a nejsem si ani jistý, jestli ti tenhle dopis vůbec dám, ale
případá mi správně to všechno zapsat. Půjdu se teď projít.
Mám za sebou další probdělou noc – ale tentokrát jsem jí
probděl z těch nejlepších důvodů.*

Tvůj

Rust

Mladá černoška vedle Robin si otírala slzy.

„A pouhých pár hodin nato, zatímco já jsem spal, Rust opustil tento svět,“ dodal Jonathan Wace. „Zemřel krátce poté, co obdržel znamení, díky němuž prožil noc plnou radosti a vnitřního míru, jenž mu byl tak dlouho odpírán...“

Až později, zatímco jsem pro něj stále truchlil, zatímco jsem se stále snažil pochopit, co se té noci stalo, jsem si uvědomil, že Rust Andersen zemřel v době důležitého hinduistického svátku Hólí.“

Na velkoplošné obrazovce za Wacem se znovu objevily záběry rozradostněných lidí v pestrých rouchách, kteří tančili na ucpané ulici, smáli se a házeli po sobě barevný prášek.

„Rust neměl rád davy,“ řekl Wace. „Po Vietnamu se toulal od města k městu a hledal svůj vnitřní mír. Nakonec se usadil na neobydleném kousku půdy a stranil se lidské společnosti. V přítomnosti dalších lidí pobýval zřídka a obvykle neochotně, většinou pouze tehdy, když potřeboval peníze nebo jídlo.“

A jak jsem tak přemýšlel o Hólí a Rustovi, pořád jsem si říkal, v jak nevhodnou dobu se ho Bůh rozhodl vzít zpátky k sobě... až jsem nakonec pochopil, že se na to dívám úplně špatně. Konečně jsem porozuměl.

Rust měl najít Hólí v posmrtném životě. Všechno, co mu tady chybělo: spojení s lidmi, smích, radost, na něj mělo čekat v nebi. Svaté Božstvo mu seslalo znamení a tím, že si ho ještě tentýž den vzalo k sobě, oslovilo skrze

něj všechny, kteří ho znali. „Rust už dál nepotřebuje hledat. Dosáhl toho, kvůli čemu na světě byl: poznal mě, a zároveň tím přinesl ponaučení vám. Oslavujte božskou existenci v neochvějně víře, že jednou i vy najdete štěstí, které hledáte.“

Rej barev na obrazovce opět pohasl a nahradila ho znázornění mnoha božských postav, včetně Šivy, Nánaka, Ježíše a Buddha.

„Co je však tím svatým Božstvem? O kom to vlastně mluvím, když mluvím o Bohu? Ke kterému z těchto nebo bezpočtu jiných se máte modlit? Moje odpověď zní: ke všem a k žádnému. Bůh existuje a člověk se ho od počátku věků snaží zpodobňovat podle obrazu svého a skrze svou vlastní představivost. Nezáleží na tom, jaké jméno mu dáváte. Nezáleží na tom, jakými slovy ho uctíváte. Když dohlédneme za hranice, které nás rozdělují, za hranice kultury a náboženství, jež jsme sami vybudovali, pak se náš zrak projasní a my konečně spatříme, co leží za životem.

Někteří z vás, kdo jste dnes přišli, jste ateisté,“ řekl Wace s úsměvem. „Někteří jste k nám zavítali čistě ze zvědavosti. Leckdo pochybuje, mnozí nevěří. Někdo možná dorazil čistě proto, aby se nám mohl smát. A proč ne? Smích je radost a radost pochází od Boha.

Když vám dnes řeknu, že vím – mimo veškerou pochybnost –, že existuje život po smrti a božská síla, která touží směřovat a vést každého člověka, jenž vyhledá její pomoc, budete se dožadovat důkazu. A já říkám: dobrá, máte právo chtít důkazy. Raději se postavím upřímnému skeptikovi než stovce takových, co věří, že znají Boha, ale ve skutečnosti jsou jen zajatci své vlastní zbožnosti, svého přesvědčení, že jedině to jejich náboženství odhalilo pravou cestu.

A pokud vám řeknu, že na tomto světě není nic bez trpělivosti a úsilí, leckdo z vás se tím nechá odradit. Přesto byste jistě neočekávali, že například fyzikální zákony pochopíte a osvojíte si je lusknutím prstů. A o kolik složitější musí být ten, kdo tyto fyzikální zákony stvořil? O kolik tajemnější?

Dnes však můžete udělat první krok. První krok směrem k onomu důkazu, k téže absolutní jistotě, kterou mám já.

Stačí, abyste řekli stejná slova jako před čtvrtstoletím Poraněný prorok, slova, po nichž následovalo znamení, které potřeboval, a po něm blaženost a nanebevzetí. Stačí, abyste řekli: „Připouštím, že je to možné.““

Wace se s úsměvem odmlčel. Rozhostilo se ticho.

„Pokud toužíte po znamení, řekněte to hned teď: „Připouštím, že je to možné.““

Tu a tam několik hlasů ta slova zopakovalo a kdosi se nervózně zachichotal.

„Tak tedy společně!“ vyzval je Wace plný elánu. „Společně! *Připouštím, že je to možné!*“

„*Připouštím, že je to možné,*“ zopakovalo shromáždění včetně Robin.

Uvaděči začali tleskat a všichni ostatní se nechali strhnout a přidali se k nim, přestože někteří se dál smáli.

„Výborně!“ zvolal Jonathan a všechny je oblažil úsměvem. „A teď – i když riskuju, že budu působit jako ten nejlacinější varietní kouzelník,“ pokračoval a z lavic se opět ozval smích, „vás požádám, abyste na něco mysleli. Neříkejte to nahlas, nikomu to neprozrazujte, jen na to myslíte: zvolte si číslo nebo jedno slovo. Číslo nebo slovo,“ zopakoval. „Jakékoli číslo. Jakékoli slovo. Ale vyberte si ho teď, tady v chrámu.“

Čtyřicet osm, vybrala si namátkou Robin.

„Zakrátko,“ navázal Wace, „tento chrám opustíte a vrátíte se do běžného života. Pokud se stane, že se vám tohle slovo, nebo číslo, dnes do půlnoci nějakým způsobem zjeví – inu, může to být jen náhoda, že? Ano, jistěže může. Ale jak jste právě připustili, může to být něco jiného. Připustili jste, že je *možné*, že se k vám pokouší promluvit svaté Božstvo a dát vám v chaosu tohoto hlučného světa, který neustále zahlcuje vaši pozornost, najevo svou existenci, oslovit vás jediným způsobem, jež má v tuto chvíli k dispozici, než se začnete učit komunikovat jeho jazykem a dokážete sami odfiltrovat ruch tohoto pozemského života, abyste to Nejdokonalejší spatřili stejně jasně jako já a se mnou mnozí další...“

Když nic jiného,“ uzavřel Wace, podobizny bohů na obrazovce za jeho zády se začaly vytrácet a místo nich se vrátil rozesmátý obličej Rusta An-

dersena, „doufám, že vám příběh Poraněného proroka připomene, že i ti nejztrápenější z nás mohou dosáhnout míru a radosti. Že i ti, kteří napáchali hrozné věci, se mohou dočkat odpuštění. Že existuje domov, do něhož se všichni můžeme vrátit – stačí jen věřit, že je to možné.“

S tím se Jonathan Wace mírně uklonil, bodový reflektor zhasl, a když se návštěvníci roztleskali, pomalu se začaly rozsvěcet chrámové lustry. Wace už byl ale pryč a Robin musela obdivovat rychlost, s níž se z jeviště vypařil – v tom si skutečně nezadal s varietními kouzelníky.

Na jeviště s úsměvem a tleskáním vystoupila blondýnka, která prve mluvila s Robin. „Děkujeme, Papa Ji!“ pronesla. „A nyní bych ráda řekla něco málo o misi naší církve tady na zemi. Usilujeme o spravedlivější, rovnoprávnější společnost a snažíme se podporovat ty nejzranitelnější. Tento týden,“ vykládala a ustoupila stranou, aby se na obrazovce mohl spustit nový film, „vybíráme na náš projekt Mladí pečovatelé, z něhož financujeme dovolené mladým lidem, kteří se starají o chronicky nemocné a postižené členy své rodiny.“

Zatímco hovořila, za jejími zády se rozběhly krátké klipy zachycující skupinu teenagerů, jak společně běží po pláži, jak zpívají kolem táboráku, jak slaňují a jezdí na kánoích.

„V UHC věříme nejen v individuální duchovní osvícení, ale také v důležitost práce za zlepšení podmínek pro opomíjené menšiny, a to jak v rámci církve, tak mimo ni. Pokud můžete, zvažte prosím, zda cestou ven na náš projekt Mladí pečovatelé nepřispějete, a chcete-li se dozvědět víc o Univerzální humanitární církvi a naší misi, neváhejte se obrátit na někoho z uvaďců, kteří se vám s potěšením budou věnovat. Teď vás zanechám s těmito nádhernými záběry z našich posledních humanitárních projektů.“

Opustila jeviště. Protože dveře se zatím neotevřely, většina návštěvníků dál seděla a sledovala obrazovku. Chrámová světla zůstávala ztlumená, a zatímco se nehybné shromáždění dívalo na další filmové klipy, v nichž bezdomovci jedli polévku, ve školní třídě kdesi v Africe se hlásily veselé děti a etnicky různorodá skupina dospělých se účastnila jakési společné terapie, z reproduktorů opět začal zpívat David Bowie:

We could be heroes just for one day.

11

Pátá šestka:

Za bouře vycházíme do nebezpečí

a v nebezpečí se vracíme.

Při troše pozornosti

neztratíme své dílo.

I-ťing, Kniha proměn

Strike se sice dychtil dozvědět, jak Robinina první návštěva chrámu proběhla, ale její úvodní pokusy o spojení nezaznamenal, protože právě seděl v metru s igelitovou taškou z hračkářství Hamleys na klíně. Napopáté se mu konečně dovolala, když vystoupil ve stanici Bromely South a právě se sám chystal vytočit její číslo.

„Promiň,“ řekl místo pozdravu. „Byl jsem mimo signál. Jsem na cestě k Lucy.“

S Lucy Strike vyrůstal, protože měli společnou matku, zatímco s ostatními nevlastními sourozenci měl společného otce. Ačkoli Lucy miloval, byli každý úplně jiný a lidé, kteří je neznali, se často zdráhali uvěřit, že drobná, blondatá Lucy je skutečně jeho sestra. Na dnešní návštěvu se vypravil spíš z povinnosti než kvůli vlastnímu potěšení a předpokládal, že těch několik hodin bude dost náročných.

„Jak to probíhalo?“ zeptal se, zatímco pod zataženou oblohou vykročil po ulici.

„Jinak, než jsem čekala,“ připustila Robin, která už se přesunula dostatečně daleko od chrámu a našla si kavárnu se zahrádkou, kde díky chlad-

nému počasí mohla volat bez rizika, že ji někdo bude poslouchat. „Myslela jsem, že budou dštít oheň a síru, a vůbec ne, je to od začátku do konce samá sociální spravedlnost a pochybovači jsou vítáni. Ale mají to hodně vypilovaný – pouštější filmy na obří obrazovce a Davida Bowieho jako doprovod k –“

„Bowieho?“

„Jo, ‚Heroes‘... ale počkej, hlavně tam osobně byl Papa J.“

„Fakt?“

„Rozhodně má charisma.“

„To potřebuje,“ zabručel Strike. „Pokusil se tě někdo naverbovat?“

„Přímo ne, ale cestou ven mě zastavila jedna blondýna, která zřejmě tušila, kolik to oblečení od Prudence muselo stát. Řekla mi, že doufá, že se mi u nich líbilo, a chtěla vědět, jestli se netoužím na něco zeptat. Ujistila jsem ji, že mi to celý přišlo zajímavý, ale netvářila jsem se, že bych z toho byla kdovíjak unesená. Rozloučila se s tím, že doufá, že mě tam neviděli naposledy.“

„Takže budeš hrát nedobytnou,“ komentoval to Strike, který právě v tu chvíli ucítil na obličeji první kapku studeného deště. „Dobrá volba.“

„Taky jsem cestou ven musela utopit v kasičce dvacetilibrovku,“ podotkla Robin. „Když mám kabelku za pět stovek, nešlo to jinak. Ale aspoň jsem si dala záležet, aby ten kluk u dveří viděl, kolik tam házím.“

„Přičti si to k běžným výdajům,“ řekl Strike.

„A taky jsem... ty bláho,“ zarazila se Robin, napůl zaskočená, napůl pobavená.

„Co je?“

„Ale nic.“

Vedlejší stůl právě obsadili dva mladí Američané – vysocí, dobře živení, s plnovousy a kšiltovkami. Jeden měl na sobě polokošili, druhý tričko NASCAR se jménem Jimmie Jones a velkým číslem 48.

„Nic důležitýho, povím ti to potom,“ řekla Robin. „Jen jsem ti chtěla dát vědět, že to mám za sebou. Jestli jdeš k Lucy, nebudu tě zdržovat. Uvidíme se v pondělí.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hladový hrob*** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.